MARCY STEWART

Noaptea sfântă

Traducerea si adaptarea în limba română de ELVIRAPOPESCU

ALCRIS

Capitolul 1

- Sărbători fericite, Casey!

- Hmm, asta este...

Casey Tucker, o tânără femeie încântătoare care ar fi avut de câştigat dacă ar fi surâs puţin mai des, nu-şi ridică nasul din notele pe care le recitea.

Trebuia să intre pe post în mai puţin de o oră şi nu se simţea suficient de pregătită. Intenţia sa era, de altfel s-o semnaleze oricărei persoane care ar veni s-o deranjeze în timpul care îi mai rămânea înaintea jurnalului televizat. La urma urmei, n-ar fi devenit una dintre prezentatoarele vedetă din New York dacă s-ar fi arătat neglijentă în munca sa şi nu tolera, de obicei, nici o întrerupere în acest stadiu al pregătirii.

Dar Nina Blair era producătoarea sa, şi nu ezita să vină s-o deranjeze când avea chef, fără cel puţin să se teamă de represalii. Ştiind foarte bine, de altfel, cât de mult o necăjea asta pe Casey!

- Ce ai prevăzut pentru Crăciun? întrebă Nina.

- Nimic special, răspunse tânăra femeie, cu un aer absent. De ce mă întrebi?

- De ce? repetă Nina, surprinsă. Bine, dar Crăciunul este o sărbătoare importantă. N-ai nici un plan? Nici o masă în familie?

- Nu mai am familie, răspunse liniştit Casey.

- Nu mai ai pe nimeni?

- Nu, pe nimeni.

Nina îşi încruntă sprâncenele şi Casey ghici încotro se îndreptau gândurile acesteia. Ea nu lucra la WRBC, faimosul canal de televiziune, decât de patru luni şi nimeni din societate nu ştia nimic despre viața ei privată. Sigur, aşa era şi în cazul angajaților de la WATC, unde muncise timp de zece ani... Si situația asta îi convenea. Casey îşi făcea munca în mod conştiincios, dar nu povestea colegilor nimic despre viața sa intimă.

Andy îi reproşase întotdeauna că este prea discretă cu privire la acest subiect. Această amintire o făcu să se cutremure.

- Noi avem un curcan de zece kilograme, declară Nina. Este loc destul pentru o persoană în plus.

- Eşti foarte drăguță, răspunse Casey, clătinând din cap, dar eu...

- Ascultă, o întrerupse patroana sa. Joe şi cu mine te iubim mult şi ne-ar face plăcere să asişti la revelionul nostru.

- Mulțumesc mult, dar cred că n-am să pot veni.

- Dacă îți schimbi părerea, uşa este deschisă, îi promise Nina.

- Nu va fi cazul, dar mulțumesc totuşi.

Casey nu avea nici cea mai mică intenție să petreacă revelionul la Nina sau în altă parte. Ea ştia din experiență că a ieşi este o corvoadă.

Casey Tucker detesta Crăciunul. Şi detesta toate sărbătorile de familie, Pastele, Ziua recunoştinței, sărbătoarea mamelor, a taților... Aceste celebrări nu aveau nimic vesel pentru ea şi nu făceau decât să-i amintească tot ceea ce nu

avea.

Tot ceea ce nu mai avea.

Sărbătorile de familie redeşteptau în ea amintirea părinților săi, dispăruți când mai era copil şi-i amintea de soțul pe care îl pierduse prea devreme. Ea se întorcea la propria-i singurătate.

Dar, dacă această singurătate era prea apăsătoare, nu spunea aceasta nimănui. învățase devreme să nu-şi arate niciodată emoțiile. Păstrând o înfățişare fermă, rămânând de nepătruns, ştia că nimeni nu va putea ghici faliile secrete ale sufletului său.

Şi când singurătatea va deveni prea apăsătoare, se gândea câteodată, era destul timp să adopte un câine sau o pisică.

- Ei, Casey, strigă recepționista de la stație. Un apel pentru tine. Pe linia a doua.

- O iau, răspunse ea, preluând legătura.

- Doamna Tujker? întrebă o voce masculină în receptor. Mă numesc Gabe Wheeler şi sunt directorul căminului "îngerul pazitor". Lucrez cu cei fără adăpost şi cu victimele violenței domestice, femei şi copii.

Casey scoase un suspin profund. în această perioadă a anului, Societățile de binefacere nu încetau să o solicite şi păreau s-o creadă moştenitoarea unui magnat al petrolului....

- Ascultă, domnule...

- Wheeler.

- Domnule Wheeler dacă sperați într-o don...

- Da, aşa este, doamnă Tucker, dar nu o donație în bani. Bineînțeles că întotdeauna avem nevoie, admise el. Nu, ceea ce doresc este puțin din timpul dumneavoastră.

- Mă tem că nu vă înțleg.

- Mă gândeam la un reportaj în jurnal.

- Mă tem că...

- Aş putea să vă citez atâtea istorisiri de necrezut, pentru a umple jurnalul dumneavoastră pe timp de un an, o întrerupse el şi căminul nostru are nevoie de publicitate.

- Nu ştiu dacă...

"Exact ce îmi trebuie!" se gândea ea, agasată.

- Gândiţi-vă cel puţin, insistă el.

- Vă promit, spuse ea pentru a se debarasa de impostor. Vă voi chema. Acum trebuie să vă las şi să intru în direct.

- Dacă mă veţi chema, nu aveţi nevoie de numărul meu de telefon?

- Cum? Da, bineînţeles. Daţi-mi-l.

Luă un creion şi notă numărul pe care i-l dictă el, dar interlocutorul nu închise imediat.

- Când credeţi că mă veţi contacta? întrebă el.

- Curând, promise ea.

- Săptămâna viitoare?

- Cred că da.

"Nu-mi va telefona niciodată, se gândea Gabe Wheeler, contemplând telefonul. Niciodată".

Dar nu intenţiona să abandoneze. Cel puţin îi promisese că se va gândi la propunerea lui şi el aşteptă să-şi ţină promisiunea. Gabe Wheeler ştia să fie tenace când evenimentele o cereau.

Căminul "îngerul păzitor" avea cumplită nevoie de publicitate şi de fonduri, acum mai mult ca niciodată şi el ştia că televiziunea era media cea mai adaptată nevoilor sale. El o alesese pe Casey Tucker pentru mai multe motive: pentru că avea o faţă frumoasă. O privea în fiecare zi prezentând jurnalul televizat şi

fusese sedus de părul său blond, de ochii săi mari albaştri şi de surâsul cald şi prietenos. Dintre toți prezentatorii pe care îi văzuse, găsea că era cea mai bună alegere pentru a vorbi de Crăciun. Până când vorbiseră la telefon. Răceala şi tonul distant îl înspăimântaseră.

"Poate am făcut o greşeală", se gândi el perplex. El crezuse cu adevărat, înaintea acestei aniversări că ar putea s-o determine să vorbească despre Cămin. Dar acum...

Totuşi, asociația sa avea nevoie disperată de ajutor şi nu avea intenția să renunțe după o singurtă încercare. Prea multe persoane depindeau de succesul său, ca să se lase păgubaş atât de repede!

- Ei, Gabe... Eşti ocupat?

El se întoarse către uşă. Domnul în vârstă care stătea pe pragul micului său birou avea un aer jalnic şi trist, la fel cum îl văzuse prima oară la spital.

- Ce se întâmplă, Delbert? îl întrebă el, încercând să adopte un aer vesel.

- Nu ai nici o veste? se nelinişti bătrânul domn.

- Nu, nu încă, răspunse Gabe plecând capul. Dar ştii că nu vom renunța.

- Da, bineînțeles... Nu pot să nu mă gândesc că dacă va lua mai mult timp, vom avea mai puține şanse s-o găsim.

- Vom face tot ce e posibil, Del...

Bătrânul domn dădu din cap şi îşi reluă drumul. Şchiopăta, remarcă Gabe, fără să zică nimic. îi plăcea Delbert Cramer şi i se rupea inima văzându-l aşa. Acesta venise la New York din Iowa sa natală cu trei săptămâni mai înainte, pentru a-şi căuta nepoata, o tânără de optsprezece ani care fugise de acasă imediat după moartea mamei sale. Călătoria îl costase pe Delbert toate economiile şi fusese agresat în seara sosirii sale în oraş. Gabe îl întâlnise la spital şi-l invitase la cămin, căci sărmanul om nu mai avea nici un ban, nici unde să se ducă. De atunci o căuta pe nepoata sa şi nu abandonase o clipă această căutare

disperată.

încă un caz în care televiziunea putea fi un ajutor preţios, se gândea Gabe.

"încă o zi ca asta, îşi zise Casey ieşind din taxi şi voi candida pentru pensionare anticipată".

Ea intră în holul imobilului său din Upper West Side şi bombănea mergând către lift. Bombănea şi când intră în apartamentul său, scoţându-şi încălţămintea. Hotărât lucru, sărbătorile de Crăciun o călcau pe nervi! Urările neîncetate făceau atmosfera dezgustătoare şi oamenii aveau înfăţişări atât de mieroase, încât te puteai îmbolnăvi de diabet doar privindu-i! Cât priveşte marile magazine... Mulţimea de aici era insuportabilă! Casey încerca să le evite în această perioadă a anului şi reuşea, în general, destul de bine.

Căci, după toate, nu avea cumpărături anume de făcut. Nu brad, nu daruri sau provizii de cumpărat. Nu avea pe nimeni pentru care să pregătească un revelion.

Privirile sale se îndreptară automat spre o ramă de argint aşezată pe cămin. Părinţii săi... Atât de fericiţi, atât de îndrăgostiţi unul de celălalt, atât de atenţi cu unica lor fiică. Casey îşi reţinu cu greu lacrimile. Poate totul ar fi fost altfel dacă ar fi murit mai puţin tineri. Poate nu s-ar fi căsătorit cu Andy. Poate n-ar simţi atâta amărăciune...

Fotografia care trona alături de cea a părinţilor îl reprezenta pe soţul ei, Andy Tucker. Tânăra femeie nu se putea obişnui cu gândul că nu mai era, că nu se va mai întoarce niciodată. Se aştepta întotdeauna să-l vadă deschizând uşa pe neaşteptate; se considera întotdeauna căsătorită. Dar, la urma urmei, nu era nimic anormal în toate acestea.

Nu trecuseră decât doi ani...

De ce? se întreba ea pentru a nu ştiu câta oară de doi ani încoace. De ce destinul o persecuta? De ce nenorocirea se agăţa de ea?

Pentru a alunga gândurile triste, Casey îşi concentră atenția pe corespondența sa. Ca de obicei, facturi şi prospecte publicitare. Şi câteva felicitări pe care le aruncă o dată cu prospectele. Ascultă mesajele de pe robotul telefonic. Nimic special sau urgent.

"Istoria vieții mele!" spuse ea cu voce tare.

Tânăra femeie merse în bucătărie, scoase un platou din congelator gata pregătit pentru a-l introduce în cuptorul cu microunde.

Nu va mai găti de aici înainte. Ar fi absurd să încerce. De altfel, talentele sale culinare au fost întotdeauna limitate. Şi ce rezultat obținea, împărțind în patru cantitatea prevăzută în rețetă? Unica ei încercare fusese un dezastru pe care nu dorea să-l mai repete.

Andy îi spunea mereu că nu se căsătorise cu ea pentru talentele sale de bucătăreasă, îşi amintea ea amuzată. Din fericire pentru el, altfel ar fi fost decepționat. Şi, totuşi, o iubea. El îi spunea, în mod solemn, că dorea să-şi petreacă restul vieții alături de ea şi o făcuse până când...

"Nu este drept! gândea ea supărată. Noi n-am avut destul timp".

Agasată de întorsătura sumbră pe care o luau gândurile sale, Casey se întoarse în salon pentru a cina şi se instală în fața televizorului. Toate canalele anunțau programe pentru Crăciun şi, în lipsă de altceva, rămase la "Vrăjitorul din Oz". Apariția vrăjitoarei îi smulse un surâs ironic.

"Eu sunt! îşi spuse ea. Sau, în tot cazul, aşa mă văd colegii mei. Ei nu mă înțeleg. Nimeni nu mă va înțelege".

Nimeni nu înțelegea că sărbătorile de Crăciun trezeau în ea amintiri teribile. Nimeni nu înțelegea că vitrinele pline de jucării şi Moş Crăciunii care colindau străzile şi copiii care cântau melodii vesele îi aminteau ființe dragi, dispărute prea devreme şi o trimiteau la eterna sa singurătate.

Intrând în viața ei, Andy risipise tenebrele în care trăia înainte de a-l

întâlni. După moartea sa, fusese mai rău. Dar munca o ajutase pe Casey să supraviețuiască. De fapt, s-ar putea spune că o salvase.

Ea făcuse un număr de necrezut de ore suplimentare pentru a nu se regăsi singură în ceea ce fusese apartamentul lor. Şi, ironie, astfel cunoscuse un succes răsunător. Fără solitudinea totală care îi umplea viața, niciodată nu ar fi realizat o muncă atât de incitantă şi n-ar fi devenit niciodată una dintre cele mai cunoscute jurnaliste din țară. Fără moartea soțului său, ar fi prezentat întotdeauna o mică emisiune culturală, pe un canal de provincie.

Totuşi, cât de fără rost i se părea această glorie. Şi cât de mult îi plăcuse, odinioară, să prezinte emisiunea culturală, ştiind că soțul ei o privea!

- Unde mergem Gabe? întrebă Tim Rafferty.

- Este o scurtătură, îi explica Gabe copilului. Când vom ieşi din magazin, aş vrea să duci sacoşele în bucătărie, în timp ce eu voi face altă cursă, de acord?

- De acord, răspunse puştiul surâzând.

Gabe nu avea obiceiul să se ocupe de gospodăria căminului. Acest lucru îi revenea în general lui Tootie, o sud-americană corpolentă şi energică ce conducea bucătăria ca un general. Dar aceasta îi ceruse, în mod excepțional, să se achite de această sarcină căci era ocupată cu un reparator ursuz si cu un frigider capricios care era acolo din epoca prohibiției.

Când Gabe se ocupa de aprovizionare, îl lua întotdeauna pe Tim cu el. Tim era foarte serviabil si nu renunța să-i repete fără încetare acest lucru lui Tootie care insista să meargă singură la supermarket. El avea doisprezece ani si, cu toate întâmplările penibile care îl aduseseră la cămin, se arăta plin de viață si de veselie.

De fapt, maică-sa îl abandonase cu sase luni mai înainte. Fără o scrisoare, fără o explicație, fără nimic. îl lăsase într-o zi la usa căminului si-i spusese să intre, si nimeni nu reuşise s-o găsească. Gabe îl înscrisese pe băiat la scoală si

acceptase să devină tutorele său. La început, sperase că pe mama sa constiința o va aduce la cămin să-l caute pe fiul său. Dar ea n-a mai revenit niciodată. Si lunile se scurseseră, iar Gabe sfârsise prin a se atasa de Tim pe care îl considera, de acum înainte, ca pe propriul său fiu. De altfel, exista si o asemănare fizică între ei. Tim avea acelasi păr negru si des, aceiasi ochi întunecați si acelasi surâs. Ar fi putut fi cu adevărat fiul său.

Gabe stia că n-ar fi trebuit să lase ca această afecțiune să se adâncească, dar era prea târziu ca să dea înapoi. Pentru nimic în lume nu l-ar fi abandonat pe Tim.

- Putem să cumpărăm niste prăjituri? îl întrebă acesta.

- De ce nu, răspunse Gabe, amuzat.

- Biscuiți cu ciocolată?

- Bineînțeles.

- Si bomboane?

- Ei, o clipă! exclamă Gabe râzând. Cred că ne putem permite un pachet cu biscuiți, dar ştii cum reacționează Tootie când nu urmăm întocmai lista ei de cumpărături!

- Am putea totuşi să visăm... declară puştiul, decepționat.

- înțeleg ce vrei să spui. îți fac o propunere, reluă Gabe. De ce nu ne-am opri undeva unde să dejunăm? Evident, într-un loc nu prea scump.

Oferta sa nu stârni un entuziasm delirant.

- Şi ai putea mânca două deserturi, adăugă el.

Copilul îşi regăsi imediat surâsul.

- Super!

Drumul lor trecea prin fața unui şantier de construcții, cum erau multe în vecinătate.

- Exact ce avem noi nevoie, declară Gabe, cu ironie. Un nou imobil de lux!

- Delbert spune că este un lucru bun când se construieşte, răspunse Tim. El spune că se creează locuri de muncă.

- Da, câteodată este un lucru bun, admise Gabe.

- Dar de această dată?

- De această dată, nu.

Gabe aruncă o privire întunecată spre imensul panou care era agăţat pe baricada ce apăra intrarea. "Haynes Company".

Gabe îl cunoştea destul de bine pe Ed Haynes - prea bine de fapt - şi ştia că proiectele sale imobiliare nu aduceau nimic bun pentru nimeni, cu excepţia lui însuşi. "Haynes Company" dădea salarii de mizerie angajaţilor săi, făcând atâtea economii la cheltuieli, cât îi permitea legea. Haynes povestea cui vroia să-l asculte că făcuse avere, asumându-şi riscurile. Ceea ce nu mărturisea, în schimb, era că, în general, risca vieţile altora, nu pe a sa proprie.

Lui Gabe îi era ruşine să mărturisească legătura de rudenie dintre ei. Aşa că păstra tăcerea.

- Doamnă Tucker. Sunt Gabe Wheeler. Am vorbit cu dumneavoastră acum o săptămână.

Tânăra femeie îi aruncă o privire lipsită de interes.

- La telefon...

Această informaţie nu păru s-o lămurească mai mult.

- Căminul, insistă el.

- A, da, spuse ea în sfârşit. "îngerul păzitor"!

- Căminul "îngerul păzitor", o corectă el.

Ea n-ar fi putut să se arate mai indiferentă, se gândi Gabe. O găsea mai seducătoare ca la televizor dar probabil că la televizor surâdea tot timpul.

- Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule Wheeler?

- Aţi promis că o să mă căutaţi.

O altă privire lipsită de interes. Gabe se întrebă dacă avea o zi penibilă sau prezența lui o lăsa cu adevărat indiferentă.

- Când am discutat la telefon, reluă el, mi-ați promis că mă căutați pentru a-mi spune dacă acceptați să vorbiți despre căminul meu în cadrul jurnalului dumneavoastră. Dar n-ați făcut-o.

- Sunt dezolată, răspunse ea, evitându-i privirea. Am fost copleşită toată săptămâna. întotdeauna este aşa în această perioadă, din păcate.

Cu toate că nu l-a invitat, Gabe luă loc pe un fotoliu.

- Cred că ați putea să ne fiți de mare ajutor dacă ați accepta să realizați un reportaj despre noi, doamnă Tucker, spuse el. Noi funcționăm în principal din donații dar, din păcate, aproape nimeni din New York nu ştie că existăm. Dumneavoastră ați putea schimba această stare de lucruri în câteva minute de emisie.

- La ce gen de reportaj vă gândiți? îl întrebă ea.

- M-am gândit că ați putea povesti pe scurt istoria asociației noastre şi apoi să prezentați un portret al uneia dintre persoanele care locuiesc acolo.

- Dați-mi exemple.

- Există, de exemplu, un domn în vârstă, care a sosit acum câteva săptămâni la New York din Midwest pentru a o căuta pe nepoata sa. El a fost agresat de cum a venit în oraş.

- Şi-a găsit nepoata?

- încă nu, răspunse Gabe, dar n-am abandonat căutările.

- Mai spuneți-mi...

Părea interesată, îşi zise Gabe, plin de speranță. De aici înainte, trebuia să joace cartea bună!

Capitolul 2

"în ce încurcătură m-am vârât? se întreba Casey.

Ea se gândea încă, după plecarea lui Gabe Wheeler. De ce naiba apelase mai întâi la ea? Nu era întru totul sarcina sa. Specialitatea ei erau reportajele despre subiecte "dificile", violente: focuri de armă, urmăriri cu maşinile, omoruri, bandele de stradă. Genul de ştiri de care se ocupau, de obicei, colegii săi bărbaţi. De ce acest tip îi cerea să facă un reportaj despre căminul său?

- Pentru că este Crăciunul, îi spusese el.

Puţin naiv. Casey prefera argumentele directorului său de producţie.

în stilul său telegrafic, Henry Parker spusese:

-Toată lumea o să privească. E o bună perioadă pentru acest fel de programe.

- Dar noi suntem la New York, remarcase tânăra femeie.

- Crezi că nimănui nu-i pasă? încă o idee acceptată. Newyorkezilor le plac binefacerile, ca tuturor, de altfel.

- Vă gândiţi cu adevărat că ar trebui să fac un reportaj despre acest cămin? îl întrebase ea cu prudenţă.

- Nu, o serie! îi răspunsese el categoric. Timp de una sau două săptămâni. îţi spun eu că va merge foarte bine.

Audienţa, se gândea Casey, se pare că este unica preocupare a lui Henry.

Când gândurile sale reveniră în prezent, îşi repetă că acest subiect nu prezenta nici o problemă deosebită. Nu era, desigur, foarte incitant ceea ce i s-a cerut să trateze, dar nu era dificil. Casey era suficient de profesionistă pentru a nu se emoţiona în faţa mizeriei umane. A rămâne obiectivă nu-i pusese nici cea mai mică problemă şi aşa va fi şi cu această poveste.

De altfel, reuşise până în prezent să-şi facă bine meseria, gonindu-şi cu totul emoţiile personale.

Pentru ea, era o necesitate. Atât în plan profesional, cât şi în cel privat. Să păstreze distanța. Să nu lase pe nimeni să trezească durerea în inima sa.

Privirea îi căzu pe fotografia de pe biroul său. Imagini de altădată. Imaginea unei Casey fericită. O fetiță care râdea, agățată de umerii tatălui său. O adolescentă lângă mama sa. O logodnică radioasă în rochia sa de mireasă, debordând de fericire şi de dragoste. Uneori, Casey avea impresia că se uită la fotografiile altcuiva.

Nu, într-adevăr, nu mai era ea.

Era o altă femeie, într-o altă viață.

Această copilă, această tânără femeie care în poza fotografului avea toate motivele din lume să fie fericită. De acum, nimic din toate acestea nu mai exista.

Toate persoanele pe care le iubise muriseră.

Aceste gânduri sumbre continuau s-o preocupe când părăsi în acea seară studioul de televiziune şi se urcă într-un autobuz ca să ajungă acasă. Acesta era plin şi trebui să parcurgă tot drumul în picioare. Nu era uşor cu toate aceste pachete mari de cadouri transportate de cei mai mulți dintre pasageri. De fiecare dată când o cutie îi intra în coaste, Casey îşi muşca buzele pentru a nu spune tare ce gândea. Dacă aceşti oameni aveau de gând să devalizeze magazinele, de ce nu luau un taxi în loc să aglomereze transportul în comun şi să-i deranjeze pe cei ce îşi foloseau mai bine timpul? Văzând numărul de scaune ocupate cu pachete şi sacoşe, tânăra femeie decise, în mintea sa, că era ceva ilegal.

"Eu am muncit toată ziua şi sunt obligată să stau în picioare din cauza lor" nu înceta să-şi repete, aruncând priviri ostile în jurul său.

Toate acestea o făcură să devină furioasă. Nu pentru că nu putea să se aşeze, ci pentru că o obliga să se gândească, să-şi amintească. Şi era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Ce n-ar fi dat să-şi uite trecutul?

- Când vei veni acasă astă-seară, Casey, vom instala bradul de Crăciun, îi spusese mama sa.

- N-aş putea să vă ajut la împodobit? întrebase ea, puțin decepționată.

-Eu nu voi pune decât ghirlandele iar tu vei agăța globurile, de acord?

Tânăra fată plecase să cânte în corul parohiei, fericită cu gândul la sărbătoarea ce o aştepta la întoarcerea acasă.

Dar când Casey se întorsese în acea seară, nu mai găsise nimic. Nici bradul, nici casă, nici familie. îşi amintea cum rămăsese pe aleea garajului, agățată de soția pastorului, plângându-şi toate lacrimile în fața resturilor calcinate a ceea ce fusese căminul său.

Ceva îi atrăsese atenția în iarbă. Era o delicată stea de sticlă colorată care, printr-o minune, scăpase din flăcări.

Ea o ridicase cu grijă, ca şi când ar fi fost ultima sa speranță, un obiect magic, capabil să şteargă tot acest groaznic coşmar.

Dar nu fusese o magie. Nimic n-a mai fost la fel, după acea noapte.

Acea noapte de Crăciun avea să-i schimbe viața pentru totdeauna. Şi de atunci, nu putea să mai vadă un brad împodobit sau să asculte cântece de Crăciun fără să revadă acea stea de sticlă zăcând în iarbă, fără să simtă mirosul de fum care se ridica din rămăşițele pe care pompierii le udau pentru a evita ca focul să renască mai târziu.

într-un fel, lui Casey i se părea că a murit odată cu părinții săi. Casey cea mică, vioaie şi veselă dispăruse.

-Afară! Afară!

Femeia voinică se îndreptă către micul Tim Rafferty agitând o lingură de lemn cu un aer amenințător. Tim, care ştia din experiență că nu trebuia să o înfrunți pe Tootie şi, mai ales, în bucătăria sa, bătu în retragere şi ieşi pe uşa cea mai apropiată. El alerga atât de repede încât nu-l zări pe Gabe sosind şi se

năpusti asupra lui.

- Ei! exclamă acesta din urmă, amuzat şi prinzându-l de umeri. Ce te face să alergi aşa de repede?

- Tootie este din nou pe picior de război!

Băiețaşul arunca priviri îngrozite în spatele său, foarte grăbit să scape cât mai repede.

- Adevărat? continuă Gabe. Ce i-ai mai făcut?

- Nimic, îți jur.

- Tim!

- Bine... Tootie tocmai făcea prăjituri. Prăjituri cu ciocolată...

- Şi tu ai crezut că n-o să observe dacă vei lua câteva, nu-i aşa?

Tim aprobă din cap, prea tulburat ca să vorbească. Gabe izbucni în râs.

- îți spun un secret, bătrâne, declară el. Tootie ştie întotdeauna ce are în bucătărie şi bănuiesc că ştie chiar şi câte scobitori are în bufet.

- Noi nu folosim scobitori, observă Tim, zăpăcit.

- Este un fel de a spune. înțelegi?

- Da, cred că...

- Ceea ce voiam să spun, că chiar dacă ai lua doar una, Tootie ar observa.

- Aşa crezi?

- Sunt sigur!

Tim îşi încruntă sprâncenele, vizibil impresionat de o asemenea putere.

- De altfel, bătrâne, asta nu este deloc important. Important este că chiar dacă Tootie n-ar fi observat, este urât să furi.

- Dar nu vreau decât trei prăjituri, Gabe!

- Astăzi, n-a fost vorba decât de trei prăjituri, dar mâine va fi o farfurie întreagă şi poimâine toată cutia.

- Să nu exagerăm! protestă copilul, simțindu-se prost. încerci să-mi spui ceva, dar ce?

- Că cea mai bună atitudine în viață este cinstea.

- întotdeauna?

- întotdeauna!

- Pot să plec, acum?

- Dacă vrei...

Amuzat, Gabe privi puştiul care se îndepărta în viteză. De fapt, se aştepta s-o vadă pe Tootie ieşind din bucătărie, ca un diavol din cutia sa, înarmată cu prima ustensilă care i-ar fi căzut în mână. Tim nu trăia de mult timp cu ei ca să ştie că Tootie se arăta întotdeauna de o rigoare inflexibilă cu privire la el şi la alții, dar, în acelaşi timp, veghea asupra lui cu un ochi atent...

Gabe remarcase de câtva timp că bucătăreasa începuse să pregătească deserturi delicioase. Mai precis, de la venirea lui Tim. Sub înfățişarea de balaur se ascundea o inimă de aur şi ea cedase farmecului irezistibil al puştiului pe care destinul îl pusese în mâinile lor.

Nici Gabe nu era insensibil în ceea ce-l priveşte pe Tim. Cu cât trecea timpul simțea crescând în el o afecțiune profundă pentru acest copil. Şi regreta că nu este tată.

Sau, mai exact, îl regreta pe propriul său fiu.

Fiul său... Benjamin ar fi avut deja zece ani, nu mai puțin ca Tim. Era un copil superb, vesel, vioi şi plin de viață.

A murit pe neaşteptate...

Pentru Gabe, această dispariție a fost o încercare teribilă care îl făcuse să-şi piardă credința. în ziua în care Benjamin murise, încetase să creadă în orice. Şi nu se schimbase timp de nouă ani.

El scoase portofelul din buzunar şi-l deschise cu o ezitare. Nu păstrase nici o

fotografie de-a fiului său, la birou sau în apartament, căci ar fi fost prea dureros să le privească, zi după zi, ştiind că Benjamin nu va mai reveni niciodată. Dar nu renunţase la cele pe care le purta întotdeauna în portofel. Le privea foarte rar, neputând să înfrunte durerea pe care i-o amintea, dar îi plăcea să le ştie în permanenţă în inima sa.

Acum, în mod excepţional, le privi.

încet, studie fiecare clişeu ca şi când le-ar fi văzut prima oară şi ar fi vrut să-şi întipărească în memorie trăsăturile copilului său.

între ele se găseau şi cele ale soţiei sale. Ea era atât de tânără când s-au căsătorit, atât de frumoasă! Veneau din lumi foarte diferite, ceea ce făcuse de la început relaţia lor foarte dificilă. Dar se iubeau sincer şi credeau că dragostea poate să şteargă toate diferenţele.

Şi poate ar fi mers, se gândea Gabe cu tristeţe, dacă Benjamin n-ar fi murit...

***

-Atunci, ce a zis medicul? întrebă Gabe.

- Că bebeluşul s-ar putea naşte în ziua de Crăciun. Nu este minunat?

Mary Rizzo, o femeie brunetă, fermecătoare şi vizibil însărcinată, stătea în pragul biroului lui Gabe. Ea strălucea de bucurie.

-Ştiam că bebeluşul meu va fi foarte special, adăugă ea râzând.

-Nu m-am îndoit niciodată, răspunse Gabe. Intră, te rog, şi stai jos. Nu trebuie să stai în picioare, ca acum.

- Gabe, am impresia că îl aud pe medicul meu, răspunse ea, aşezându-se. Sau pe Joey al meu!

-Apropo, de unde este?

- De unde să ştiu unde este? Caută de lucru, ca de obicei. Nu renunţă niciodată, chiar dacă i se închid toate uşile în nas.

- Sunt sigur că până la urmă va găsi, o asigură Gabe.

-Am încetat să mă întreb.... Cum putem să aducem un copil pe lume, când suntem incapabili să-i oferim un adăpost deasupra capului? adăugă ea, după un moment de tăcere.

- Cred că este târziu să te întrebi, remarcă el. De altfel, ştii că poți rămâne aici - cu el sau cu ea - atâta timp cât va fi necesar.

- Nu țineți la regulament? îl întrebă tânăra femeie cu un surâs obosit.

- Câteodată trebuie să ocoleşti puțin regulile pentru a fi eficace, răspunse el foarte serios.

- Nu sunt sigură că angajații voştri ar aprecia aceste propuneri.

- Dar nici nu mă pot da afară pentru ceva de care nu am cunoştință, nu-i aşa?

- Ai fost întotdeauna amabil cu Joey şi cu mine, continuă Mary, şi vreau să-ți spun că suntem foarte mişcați.

- Dar... am crezut că remarc o oarecare reticență....

- Dar nu pot să fiu fericită, mărturisi tânăra femei, suspinând. Nu voi fi cu adevărat liniştită până când nu vom avea din nou o locuință a noastră

- Este de înțeles. Şi această zi va veni repede, Marie. Joey este un băiat curajos şi muncitor. Are multe calități...

- Dar oamenii ezită să-l angajeze pentru că are un cazier judiciar, sfârşi ea.

- Din păcate, aşa este.

Soneria telefonului le întrerupse convorbirea.

- Căminul "îngerul păzitor", zise el ridicând receptorul. Wheeler la telefon.

- Domnule Wheeler, aici Casey Tucker, răspunse o voce feminină de la capătul firului.

- Doamnă Tucker, începeam să mă întreb dacă voi avea veşti de la

dumneavoastră. Mi-era teamă să nu mă uitați.

- Deloc, îl asigură ea, aveam doar nevoie de aprobarea patronului meu cu privire la subiectul acestui reportaj.

- Şi...?

- El este foarte entuziast, domnule Wheeler. Doreşte nu numai să mă ocup de acest subiect, dar vrea să fac un reportaj în fiecare zi pentru jurnal. Vrea scurte portrete ale dumneavoastră şi ale oamenilor care vă ajută.

Pe linie se instaură o lungă tăcere.

- Cred că unii dintre pensionari vor fi de acord să evocați cazul lor, reluă Gabe, dar în ceea ce mă priveşte, nu vreau să apar de ecran.

- Dar...

- Nu eu, doamnă Tucker, repetă el pe un ton ferm. Şi cu aceste cuvinte, închise.

- De ce se teme! se întrebă Casey.

Aşezată la biroul său, privea telefonul ca şi cum aparatul i-ar putea da un răspuns.

Gabe Wheeler îşi exprimase clar intenția de a nu veni la televiziune şi această decizie o lăsase perplexă. Evident, şi-ar putea imagina că este vorba de o simplă modestie, că nu dorea să deturneze atenția telespectatorilor de la cei ce aveau într-adevăr nevoie de ajutor. Dar instinctul ei de jurnalistă îi spunea că este vorba de altceva.

"în cele din urmă, se gândea ea, această poveste este poate mai interesantă decât credeam..."

Dar era prea târziu să facă astăzi cercetări în ceea ce îl priveşte pe Gabe Wheeler, constată ea, privindu-şi ceasul. Trebuia să fie peste zece minute la primărie. îşi luă poşeta voluminoasă de pe scaun şi se întreptă către parchingul

studioului unde erau garate vehiculele echipate cu materiale necesare filmării şi transmisiei. Ben Hovis, cameramanul, era deja în maşină.

- La drum! strigă ea închizând uşa grea a camionetei.

- Am plecat! răspunse el.

în timp ce rulau, Casey îi explică lui Ben modul în care concepea să realizeze interviul şi ce aştepta de la el. Până când munca ei lua sfârşit, tânăra femeie se concentra exclusiv pe interviul său şi nu tolera să fie deranjată. Dar apoi... Apoi, ar fi o altă treabă.

Casey avea intenţia fermă de a-şi satisface curiozitatea cu privire la domnul Gabriel Wheeler.

Exact ceea ce el nu dorea!

Mergând s-o găsească pe Casey Tucker pentru a obţine ca media să vorbească despre căminul său, Gabe nu avea intenţia de a juca un rol în reportajul propriu-zis. Ultimul lucru de care avea nevoie era publicitatea. în trebuise mult timp să-şi înmormânteze trecutul şi nu voia ca televiziunea să-l trezească!

Nu, această doamnă Casey Tucker nu trebuia nici să spere că-l va vedea pe micul ecran!

- Ai aici prospectele pe care le-ai comandat, Gabe.

Vocea feminină îl făcu să tresară. îşi înălţă capul şi o descoperi pe Wendy, un ajutor benevol al căminului, care stătea în deschizătura uşii de la biroul său, cu o cutie în braţe. El aprobă din cap şi se ridică s-o ajute.

- Mulţumesc că ai rămas să le cauţi, Wendy.

- Pentru nimic. Când vrei să le trimiţi?

- Ieri, răspunse el râzând.

El scoase una dintre hărţi şi o examină cu atenţie. Era o fotografie a

nepoatei lui Delbert Cramer, pe care era înscris numele acesteia, figura, cu litere groase, următoarea întrebare: "Ați văzut-o pe această tânără femeie?"

- Delbert le-a văzut? întrebă Wendy.

- Da, el m-a ajutat să concep acest prospect.

- Crezi că acesta va fi util?

- Sper, răspunse el suspinând. în orice caz, nici nu va dăuna.

- Se vede că îşi iubeşte nepoata, observă tânăra femeie, contemplând prospectul.

- Evident.

- Vreau să spun... A făcut mult pentru a o regăsi.

- N-ai fi făcut tot atât dacă ai fi fost în locul lui? o întrebă Gabe, uimit de această reacție.

- Nu ştiu, răspunse ea, cu o totală sinceritate. Nu ştiu ce aş fi făcut în locul său.

- Eu însă ştiu! declară Gabe. Aş răscoli cerul şi pământul pentru a-mi găsi copilul.

"Dacă măcar puteam să-l regăsesc, se gândi el. Dacă măcar aveam o şansă, oricât de mică, de a-l regăsi".

- Ei, Gabe! exclamă Tim pătrunzând în birou. Eşti aşteptat la intrare.

- Ei bine, să mă aştepte! răspunse el.

- Nu este posibil, declară puştiul. Cineva este acolo să te vadă.

- Cineva? Cine, deci? Poliția? Pompierii?

- O femeie. A zis că se numeşte Casey Tucker.

Capitolul 3

- Domnule Wheeler, nu înțeleg de ce refuzați să fiți filmat! declară Casey.

- Nu este nevoie să înțelegeți, doamnă Tucker.

După ce lansase acest răspuns cât mai sec posibil, Gabe se îndreptă spre culoarul ce ducea la încăperea unde trebuia să aibă loc interviul, fără a-i arăta nici o atenție jurnalistei.

- Dar faceți parte din acest reportaj, insistă ea, urmându-l cu pași mari. Ca să zicem așa, sunteți cimentul care leagă elementele între ele.

Gabe se întoarse pentru a-i face loc.

- Aveți dreptate, dar telespectatorii nu au nevoie să mă vadă pentru a înțelege rolul pe care îl joc în sânul acestei asociații.

- Bine, de acord, admise ea, în cele din urmă. Vom face cum doriți.

- Așa este mai bine.

El îi făcu semn să intre în încăperea rezervată discuțiilor și Casey îi spuse cameramanului unde să instaleze aparatele.

- Cu ce începem? întrebă ea. Sau, mai bine zis, cu cine?

Gabe se gândi o clipă în liniște înainte de a lua o decizie.

- Mă gândesc că am putea să le cerem lui Joey și Mariei să vorbească primii, dacă sunt aici...

- Da, am crescut la New York, declară Joey Rizzo. Amândoi am crescut aici.

El era așezat în fața jurnalistei și soția sa stătea alături de el pe canepea. Mary părea nervoasă și își pipăia tivul fustei cu o mână tremurând'.

- Nu aveți familie, nici unul, nici altul? întrebă Casey. Nimeni care să vă ajute cu locuința?

Gabe, în picioare în spatele camerei, dădea din cap cu un aer dezaprobator. începuse să se întrebe dacă n-a comis o greșeală cerându-i lui Casey Tucker să intervieveze tânărul cuplu. Această femeie părea lipsită complet de orice compasiune.

- Da, suntem o familie mare, răspunse Joey plecând capul, dar nimeni nu vrea să ne ajute.

- De ce?

- Familiile noastre ne detestă, explică Mary şi toată lumea dezaprobă căsătoria noastră. Când ne-am decis să ne căsătorim, ne-au scris, şi ai mei şi ai lui, pentru a ne spune că nu mai existăm pentru ei. Nici chiar când am ajuns fără locuinţă, fără bani, nimeni nu a vrut să ne ajute. Familiile noastre nu vor nici să ne vorbească, doamnă Tucker! Pentru ei, suntem ca şi morţi.

- Eu aveam deja probleme cu tatăl meu înainte de a mă căsători cu Marie, adăugă Joey. Am avut necazuri de când eram copil.

- Vrei să spui, necazuri cu poliţia? îl întrebă Casey.

Joey îşi încruntă sprâncenele şi lăsă capul în jos.

- Da, cu justiţia...

- Ce fel de necazuri? insistă jurnalista.

- M-au prins pe când furam dintr-un magazin. Nu luam decât lucruri mici, ştiţi, ca şi copiii din vecinătate. M-au acuzat de vandalism. în tot cazul, asta au spus poliţiştii. în realitate, nu făceam decât să aruncăm cu pietre într-un imobil abandonat. Eram bătut ca un delincvent.

- Şi aceasta explică atitudinea tatălui în ceea ce te priveşte? întrebă Casey bănuitoare.

- Nu, răspunse Mary, plecând capul cu tristeţe. Tatăl său s-a supărat pe el când a fost închis.

- închis?

- Da. într-o casă de corecţie.

- Vrei să spui un centru de detenţie pentru tinerii delincvenţi? întrebă Casey.

Mary aprobă.

- De ce ai fost închis? reluă Casey.

Joey plecă ochii şi-şi fixă încălţămintea.

- într-o seară, eram cu o bandă de băieți, explică el.

Din aceasta făcea parte şi fratele lui Mary. Doi dintre ei au decis să meargă să fure dintr-un magazin de spirtoase, în Bronx, fără să vorbească şi cu restul bandei. Dar cum eram toți împreună, am înghițit aceeaşi pedeapsă.

- Deci, ți s-a administrat pedeapsa cu închisoarea, spuse Casey.

- Optsprezece luni, admise el.

- într-un centru de detenție pentru minori.

- Da...

- Iată de ce lui Joey îi este atât de greu să găsească acum de lucru, adăugă Mary. Are un cazier judiciar şi celor mai mulți le este frică să-l angajeze.

- Fratele tău are aceeaşi problemă? o întrebă jurnalista.

Mary, la rândul său, lăsă capul în jos.

- Fratele meu a murit, doamnă Tucker, răspunse ea cu o voce care abia se auzea.

- Ai putea vorbi mai tare, te rog, interveni Casey şi să priveşti către cameră?

- Ea a spus că fratele ei a murit, exclamă Joey, luând mâna soției sale. A fost omorât într-o încăierare pe când era în detenție.

- Văd...

Gabe nu-şi putea crede urechilor. Care era problema lui Casey Tucker? Joey tocmai o informase că fratele lui Mary fusese ucis şi tot ceea ce găsise să răspundă fusese un "văd", rece şi indiferent. Nici măcar un politicos "sunt dezolată".

Această femeie nu manifesta nici cea mai mică emoție, remarcă el deodată. Nu arăta nici cea mai mică urmă de compasiune. Ca şi când n-avea suflet, se gândi el, tulburat.

***

- Câte persoane păstrați aici, domnule Wheeler? întrebă Casey.

- Nu sunteți într-un coteț, doamnă Tucker, replică el sec. Noi nu păstrăm pe nimeni. Noi le oferim oamenilor o locuință şi hrană atâta timp cât este necesar pentru a se redresa.

- Şi cât timp durează această situație?

- Depinde de multe lucruri!

- Dar aveți o dată limită?

- Pentru ce?

- Domnule Wheeler, nu vă faceți că nu înțelegeți. Cât timp pot să rămână în căminul dumneavoastră? Aveți o durată maximă?

- Bineînțeles că nu, replică Gabe.

- înseamnă că este foarte plin aici?

- Da, se întâmplă.

- Presupun că trebuie, câteodată, să-i refuzați pe unii oameni...

- Nu lăsăm pe nimeni în stradă, răspunse Gabe. Dacă nu putem să adăpostim pe cineva aici, găsim un cămin care poate. Dar, în nici un caz nu abandonăm pe nici unul dintre indivizii care ne cer ajutorul.

Casey rămase, un moment, tăcută.

- Dacă nu este o limită de timp, declară ea în sfârşit, dacă pot să rămână aici atâta timp cât vor, trebuie să aveți probleme cu persoanele nevoiaşe, cele care nu vor decât un adăpost şi o masă gratuită. Cineva ar putea locui aici şi să trăiască pe socoteala lui mult timp.

- Cum puteți să fiți atât de cinică? o întrebă el, surprins.

- Nu sunt cinică, sunt realistă, replică ea cu vioiciune.

- Ați lucrat într-un cămin pentru cei fără adăpost?

- Nu, mărturisi ea, niciodată, dar îmi imaginez că...

- Sunt mulți ani de când conduc căminul "îngerul păzitor”, doamnă Tucker, o întrerupse el, şi nu m-am confruntat niciodată cu problemele pe care le

evocaţi. Oamenii care vin să caute un refugiu la noi sunt adesea deprimaţi, necăjiţi şi descurajaţi. Ei se simt abandonaţi de toţi. Dar, când înţeleg că există aici oameni care se neliniştesc pentru ei, care vor să-i ajute, când înţeleg că nu sunt singuri, îşi regăsesc încrederea în ei şi sfârşesc întotdeauna să găsească o slujbă şi o locuinţă. Mă mir că o femeie ca dumneavoastră şi-ar putea face o opinie atât de sumbră cu privire la natura umană şi să facă proba unei atât de puţine compasiuni!

Gabe nu făcu nici un efort pentru a o reţine, atunci când Casey, furioasă, se ridică în toată înălţimea sa şi se îndreptă spre prima ieşire.

"Am comis o greşeală, îşi spuse el. O enormă greşeală".

Acest bărbat este un imbecil! se gândea Casey, fierbând de furie. încercând să-şi păstreze mintea clară, viziona din nou, cu mare interes, caseta interviului cu Joey şi Marie Rizzo. Tânărul cuplu era foarte fotogenic şi sinceritatea lor străpungea ecranul. "Telespectatorii vă vor adora - gândea ea cu satisfacţie. în cele din urmă poate voi reuşi să scot ceva bun din toate acestea. Probabil o promovare sau o mărire de salariu. Dacă, după Gabe Wheeler, nu dovedesc nici o compasiune, de ce să-mi fac griji pentru alte lucruri? Numai de n-ar trebui să lucrez cu el!"

Gândul la el făcu să-i revină furia. Cine naiba se credea? Cum se putea arăta atât de categoric în judecăţile sale? Cum îndrăznea să-i vorbească pe un asemenea ton?

"Şi de ce l-am lăsat s-o facă?" adăugă în mintea sa.

- Povestea asta este dinamită, declară Nina Blair. Nimeni n-ar putea privi fără să aibă lacrimi în ochi şi vom face să explodeze procentul de audienţă!

- Şi nu este decât începutul, răspunse Casey. Aşteaptă, să vezi urmarea!

Nina urmări banda câteva minute, cu un aer gânditor, dar era vizibil că atenţia sa nu se concentra pe cei doi Rizzo.

- Ştii ce? exclamă ea, în cele din urmă. Trebuie să punem pe picioare o acțiune de caritate pentru a-i ajuta pe cei doi tineri. Vom invita telespectatorii să-şi aducă la studio darul lor pentru cămin şi vom anunța pe parcursul reportajelor cât am adunat. Acest gen de lucruri are întotdeauna mult succes.

- Nu, nu te vei ocupa tu însăți! exclamă Casey, râzând.

Nina o privi cu un aer confuz.

- Eu, ce? întrebă ea.

- Te-ai înduioşat pentru această istorie lacrimogenă!

- Cine ar fi putut rezista?

- Eu, de exemplu.

- Oh, Casey!

- Nina, fii puțin rațională! exclamă tânăra femeie. Poate că acest cuplu nu ne relatează adevărul. Pentru numele Domnului, Joey a făcut închisoare! Si, după părerea mea, riscă să nu găsească de lucru atâta timp cât generosul lui binefăcător îi oferă culcuş şi un acoperiş!

-Dar ai auzit ce a spus el, răspunse Nina, luându-i apărarea lui Joey.

- Da, am auzit, dar nu cred un cuvânt. Cum ar putea aceşti Rizzo să fie atât de fericiți într-o astfel de situație? Cum ar putea fi atât de liniştiți dacă ceea ce povesteau era adevărat?

- Haide, Casey! Toată lumea poate comite greşeli şi Joey are în fond dreptate: toată lumea ştie foarte bine cât este de dificil să-ți găseşti de lucru când ai un cazier judiciar.

- A fost complice la un hold-up!

- După el, nu intenționat.

-în cazul că n-ai remarcat, aşa spun toți, observă tânăra femeie.

- Abandonez, declară Nina, ridicându-se. Casey Tucker, eşti cu adevărat imposibilă!

Casey Tucker era, cu adevărat, imposibilă, gândea Gabe, rumegându-şi frustrarea. Comisese o greşeală enormă. De ce nu se adresase altcuiva? De ce alesese această jurnalistă şi nu pe altcineva?

- Gabe, ai o clipă, te rog?

El se întoarse pe scaun şi o descoperi pe Wendy care aştepta în fața uşii.

- Da, bineînțeles, răspunse el. Ce s-a întâmplat?

- îți aminteşti de acele prospecte pe care le-am difuzat cu privire la nepoata lui Delbert?

- Da, bineînțeles...

- Am început deja să primim apeluri, răspunse Wendy.

- Foarte bine, nu?

- Poate.

Wendy nu părea întru totul convinsă.

- Care este problema? insistă Gabe.

- Mi-e teamă că cea mai mare parte a apelurilor pe care le primim să nu fie o glumă proastă.

- Dar nu eşti sigură.

- Nu, bineînțeles...

- Atunci, trebuie să folosim şi cea mai mică şansă, răspunse Gabe, suspinând. Trebuie să verificăm fiecare informație

- Cu ajutorul poliției, sper...

- Cred că visezi cu ochii deschişi, Wendy, răspunse el surâzând.

- Mi-e frică.

- Ai sunat la alte cămine din oraş? reluă Gabe.

- Da, am început cu acestea, dar n-a ieşit nimic. Am luat asupra mea sarcina de a trimite fiecăruia câte o broşură. Astfel, dacă ea se arată acolo, ne vor înştiința imediat.

- Foarte bună idee. Mulțumesc de mii de ori, Wendy. Nu ştiu cum m-aş descurca fără tine.

- Nu face nimic. De fapt, această jurnalistă va reveni curând?

- Fără îndoială.

"Din păcate", adăugă în mintea sa.

- Producătoarea mea vrea să ceară telespectatorilor să facă donații, declară Casey.

Gabe nu fu mirat că ideea venise de la altcineva şi nu de la ea. Evident, niciodată n-ar fi putut să-i treacă prin cap un lucru atât de generos şi de dezinteresat!

- Credeam că te vei arăta mai entuziast, adăugă ea văzându-l gânditor.

Gabe îşi alungă gândurile şi o privi ca şi cum n-ar mai fi văut-o până atunci.

- Sunt încântat, bineînțeles, exclamă el. Chiar puțin uimit, asta-i tot.

- Studioul a lansat deja astfel de campanii pentru cauze umanitare, remarcă ea.

- Da, am auzit vorbindu-se.

Casey îl privi cu atenție. El părea oarecum încântat de propunerea sa. Totuşi, oricine altcineva ar fi sărit în sus de bucurie în fața unei asemenea oferte!

- Există vreo problemă? insistă ea.

întrebarea îl lăsă gânditor o clipă, ca şi când se lupta în sinea sa cu privire la oportunitatea de a-i vorbi.

- Da, doamnă Tucker, zise el, în sfârşit, există totuşi o problemă.

- Aş putea afla care?

- Nu-mi place atitudinea dumneavoastră, replică el cu brutalitate.

Tânăra femeie îl privi o secundă cu ochii cât nişte farfurioare.

- Poftim!

- Nu-mi place atitudinea dumneavoastră, repetă el. Nu-mi place modul în

care i-ați tratat pe Joey şi pe Marie în timpul pretinsului interviu.

- Eu sunt jurnalistă, domnule Wheeler, şi sunt mulțumită cum îmi fac treaba.

- Se presupune că era o mărturisire omenească, nu un interogatoriu! îi reaminti el.

- Exact, dar într-un caz ca acesta, eu îmi fac munca mea.

-Munca dumneavoastră constă în a-i arăta pe aceşti tineri ca pe un cuplu sărac, bun de nimic, căutând un adăpost gratuit între două spargeri la un magazin de alcool?

- Dar are un cazier judiciar! exclamă Casey, sincer uimită de indignarea lui.

- Singurul lucru de care acest băiat este vinovat este acela de a-şi fi ales prost prietenii, reluă Gabe furios. Ei s-au găsit într-un loc nepotrivit, într-un moment nepotrivit şi a plătit prețul cel mai mare pentru această greşeală.

Cel puțin dacă nu estimați că n-a fost pedepsit destul?

- încercam să prezint faptele, să stabilesc adevărul, insistă tânăra femeie.

- Adevăratul adevăr, doamnă Tucker sau adevărul care vă convine.

-Adevărul?

- Atunci, permiteți-mi să vă spun ceva, reluă Gabe, articulând fiecare cuvânt: Sunt de acord să vă continuați interviurile, dar nu voi mai tolera să fiți agresivă cu aceşti oameni, fie verbal sau în altă manieră. Si aşa au văzut destule, ca să mai adăugați şi dumneavoastră!

-Agresivă, repetă Casey, tremurând de furie.

- Da, doamnă Tucker, agresivă!

-Acultați-mă puțin, domnule Wheeler...

-Nu, doamnă Tucker, dumneavoastră trebuie să mă ascultați! o întrerupse el. Următoarea persoană pe care o veți intervieva este un bunic care a venit la New York ca să-şi găsească nepoata şi care a fost cât pe ce să-şi piardă viața

sosind în oraş. Ultimul lucru de care are nevoie este unul dintre atacurile dumneavoastră verbale.

Casey Tucker îl fixă cu o privire sfredelitoare care nu anunța nimic bun.

- Nu o să-mi spuneți cum trebuie să-mi conduc interviul! îi spuse ea, cu o voce amenințătoare.

- Atâta timp cât acestea au loc în căminul meu, îmi iau acest drept, răspunse el. Aveți grijă, eu nu vorbesc degeaba. Arătați-vă dezagreabilă cum ați fost cu cei doi Rizzo şi vă voi da afară, înainte de a pricepe ce vi se întâmplă!

***

Casey imploră cerul ca nimeni să nu-i remarce nervozitatea.

Nu amenințările lui Gabe Wheeler o aduseseră în această stare, chiar dacă n-o ajutaseră să se calmeze! De fapt, persoana pe care o interoga, o tulbura profund. Era Delbert Cramer şi povestea sa.

- Cathy a fost întotdeauna o fată bună, declară Delbert, cu lacrimi în ochi. Era amabilă, liniştită, învăța bine la şcoală. Mama sa o găsea cam timidă şi aceasta mă nelinişteşte mult acum. Nu sunt sigur că ar putea să se descurce singură, fără dificultate, mai ales într-un oraş ca New York.

- De ce ați venit aici, domnule Cramer?

Casey fu surprinsă de tonul dulce al propriei sale voci.

- Aş vrea şi eu să ştiu, răspunse bătrânul domn.

- Avea prieteni aici?

- Probabil. Dar, în tot cazul, ea n-a vorbit niciodată cu nimeni.

Tânăra femeie aşteptă ca el să continue.

- Anul trecut a fost o mare inundație care a făcut mari pagube şi a lăsat multă lume fără locuințe. Unii dintre aceştia au plecat, dar erau fermieri şi mă îndoiesc că au venit la New York.

- Unde locuia nepoata după moartea fiicei şi a ginerelui dumneavoastră?

- Ginerele meu a murit când Cathy era încă bebeluş, doamnă Tucker, o corectă Delbert. El lucra pentru armată. Fiica mea a crescut-o pe Cathy şi a continuat singură exploatarea fermei până la moartea sa, acum şase luni.

- Cum a murit?

Casey regreta că pusese această întrebare. în fond, nu era sigură că dorea să afle...

Bătrânul părea pe punctul de a izbucni în plâns şi ochii i se umplură de lacrimi. Casey simțea cum i se strânge gâtlejul şi trebui să facă un efort ca să rămână de piatră.

- Un cancer osos, murmură el.

- îmi pare rău...

Delbert făcu o mişcare din bărbie şi îşi şterse ochii cu o batistă.

- Mary Ann putea să fie atât de încăpățânată, câteodată! reluă el cu o voce tremurând de emoție. Ea nu vroia să i se amputeze picioarele. I-a zis medicului că acestea valorau tot atât ca a fi moartă. Că ea n-ar putea să conducă fermă dintr-un scaun cu rotile. Si n-a vrut să primească nici un tratament. Nici raze, nici chimioterapie. Si-a consacrat timpul care i-a mai rămas punându-şi ordine în afaceri pentru ziua când va pleca Dacă aş fi ştiut...

- N-ați fost la curent? exclamă Casey.

- Nu, răspunse el. Nu ştiam nici măcar că este bolnavă. N-am aflat decât după moartea sa. De altfel, nimeni nu ştia. Medicul ei mi-a explicat toate acestea, când ne-am văzut la funeralii.

- N-a fost spitalizată?

- Nu, niciodată.

- Nici măcar când a murit?

- Nu. Cred că aceasta a fost pentru Cathy cel mai greu de suportat.

- în ce sens?

- Nimeni nu le-a văzut timp de săptămâni, povesti Delbert. într-o seară, Cathy a sunat la biroul şerifului şi i-a spus că mama sa petrecuse zile foarte grele în care îi fusese foarte rău, dar că suferinţele dispăruseră şi părea că nu mai respiră. Când a sosit şeriful, Mary Ann murise... Şi Cathy era în plină criză de nervi.

- Unde eraţi în acele momente?

- în Florida, răspunse el. Lucram pe un vas de pescuit.

- Şi când a fugit Cathy? La cât timp după moartea mamei sale?

- Când am sosit, dispăruse, chiar înainte de înmormântare. O familie din vecini o luaseră la ei şi mi-a spus că era foarte tulburată. îşi reproşa ce se întâmplase mamei ei. Ea le-a spus că ar fi trebuit să-l cheme pe doctor, dar că mama ei îi interzisese s-o facă. îi era frică să nu-i reproşez că nu m-a prevenit, adăugă el cu voce scăzută.

- Ce credeţi, de ce Mary Ann nu dorea să fie tratată?

- Cred că nu dorea să fie o greutate pentru cineva, răspunse el. Nu voia să depindă de alţii. Pentru asta a luat asupra sa exploatarea fermei. I-am propus să vândă proprietatea şi să se instaleze cu mine în Florida, dar vroia să fie independentă. Dar cred că s-a lăsat să moară pentru a-l întâlni pe Barry.

- Barry?

- Barry Vincent. Soţul ei. Tatăl lui Cathy. Mary Ann n-a mai fost niciodată aceeaşi după moartea lui.

- Nu credeţi că fuga lui Cathy ar putea fi un apel la ajutor?

Delbert îşi lăsă capul în jos cu tristeţe.

- Eu nu cred că vrea să fie găsită.

- Atunci, aceasta explică venirea ei la New York.

Bătrânul îi aruncă o privire întrebătoare.

- Dacă ea nu vrea să fie găsită, se explică tânăra femeie, atunci, cel mai bun

loc pentru a se ascunde este New York. Ce v-a făcut să veniți s-o căutați aici şi nu în alt oraş?

- Ei bine, am găsit unele lucruri în camera sa. Fotografii, cărți poştale, tăieturi din ziare.

- Despre New York?

- Toate.

- Si totuşi, niciodată n-a spus că vrea să vină aici?

- După câte ştiu eu, nu, răspunse el. Cathy era prea rezervată pentru a se destăinui.

Casey rămase o clipă tăcută, pentru a-şi aduna ideile. Acest interviu era dur, mult prea dur decât şi-l imaginase.

- Domnule Cramer, ați făcut un drum lung pentru a vă găsi nepoata, reluă ea. Acum, ne puteți da descrierea cât mai precisă a lui Cathy?

Capitolul 4

- Sunt impresionant, admise Gabe.

- De ce? replică ea.

- De performanța dumneavoastră.

- O performanță? De ce acest interviu reprezintă o performanță?

- Ei bine, dacă îmi iertați sinceritatea, modul în care ați vorbit cu Del nu vă seamănă deloc, observă el.

Această remarcă o agasă profund pe tânăra femeie. După momentul dificil pe care îl petrecuse cu Delbert, comentariile lui Gabe Wheeler soseau atât de prost!

- Şi cum ştiți că modul de a vorbi cu domnul Cramer, nu-mi seamănă? exclamă ea. Doar nu mă cunoaşteți deloc!

Gabe o privi îndepărtându-se şi simți o uşoară stânjeneală. Reacția rapidă a lui Casey părea să indice ceva care depăşea simpla "divergență de vederi" care îi opunea.

El văzuse prea adesea cazuri asemănătoare în meseria sa precedentă pentru a nu recunoaşte semnele. Casey Tucker avea probleme emoționale. într-un fel sau în altul, povestea lui Delbert şi a nepoatei sale redeşteptaseră în ea aceste probleme. Conversația lor deschisese o veche rană, era sigur.

Dacă aş putea s-o conving să-mi vorbească despre asta.........

Se opri brusc. Ea nu-i va vorbi. Niciodată. El trebuia să fie ultima persoană din lume căreia i s-ar destăinui. Relațiile lor începuseră în cel mai rău mod posibil şi de la prima lor întâlnire, nu făcuseră decât să se înrăutățească.

- Ce crezi, cum s-au petrecut lucrurile? îl întrebă Wendy, intrând în biroul său.

- Mai bine decât mă aşteptam, mărturisi el, cu un surâs obosit.

- Este un zvon sau s-a purtat mai bine cu Delbert decât cu Joey şi Marie? se informă tânăra femeie.

- Nu, nu este un zvon. De data aceasta, s-a arătat aproape umană.

Răspunsul o făcu pe Wendy să râdă.

- Nu-ţi place deloc, nu-i aşa?

- Nu o detest, dacă la asta te gândeşti, răspunse el.

De fapt, nu ştia ce să mai creadă despre Casey Tucker cea rece ....

- Nimeni n-ar putea să vadă asta şi să rămână cu ochii uscaţi, declară încă o dată Nina.

Casey nu o asculta. Ea observa figurile pe ecran. A sa şi a lui Delbert. Şi ea încerca să-şi reprime emoţia care-i strângea inima.

"Nu te implica, îi repeta conştiinţa. Nu lăsa ca acest om şi povestea sa să spargă zidul pe care l-ai clădit în jurul tău. Nu te lăsa mişcată nici de el, nici de altcineva! Emoţiile nu aduc decât necazuri şi decepţii şi tu ai suferit deja destul".

Ideea de a fi din nou vulnerabilă, o îngrozea. Ea nu dorea să-şi asume acest risc. Niciodată n-ar mai putea supravieţui unui alt doliu. Nu, refuza cel mai mic risc! Nu acum. Niciodată...

- Casey?

Mâna pe care Nina i-o puse pe umeri, o făcu să tresară.

- Ce?

- Scuză-mă, nu voiam să te sperii, spuse Nina, râzând. Aveai un aer absent şi cred că nu erai efectiv aici nu-i aşa?

- Scuză-mă. Ce spuneai?

- Că nimeni n-ar putea să vadă acest interviu fără să verse o lacrimă. Chiar şi o inimă de piatră s-ar emoţiona văzând acest interviu.

"Cui îi spui tu!" se gândea Casey.

- Este o poveste atât de răscolitoare, admise ea.

- Şi este pentru prima oară când te văd mişcată de durerea unei alte fiinţe.

Această remarcă o mişcă pe Casey, care rămase o clipă gânditoare.

- M-am gândit întotdeauna că o bună ziaristă trebuie să rămână obiectivă, reluă ea.

- Obiectivă, da, dar nu total lipsită de compasiune, remarcă Nina. Aceasta îi face pe oameni nervoşi.

- N-aveam conştiinţa că aş fi un astfel de monstru, murmură tânăra femeie, neluându-şi ochii de pe ecran.

- Un monstru? exclamă Nina, râzând. Dar, nu eşti deloc un monstru!

- Dar atunci, cum mă descriai că sunt rece şi insensibilă?

- Te descriam ca pe cineva care vrea să păstreze distanţa. De altfel, nu ştiu de ce, adăugă ea gânditoare, dar doream să înţeleg... Dar oricare ar fi raţiunea unui astfel de comportament, astfel te văd. Tu ai emoţii, dar le refulezi.

- Foarte perspicace, doctore Freud!

Casey încercă să adopte un ton nepăsător, dar nu reuşi. O dovedea privirea pe care i-o aruncă producătoarea sa.

Dacă nu numai aceasta, ci şi alţii ar putea să înceteze s-o mai chestioneze cu privire la acest subiect şi s-o lase să trăiască fără să-i mai pună întrebări!

- Ascultaţi, nu doream să vă ofensez spunându-vă că... Casey îl

întrerupse pe Gabe cu un vag gest din mână.

- Nu-i nimic, răspunse ea repede. Să uităm totul, de acord?

- Va fi foarte dificil.

- Poftim?

Gabe o privi timp de o secundă, cu un aer gânditor, şi tânăra femeie simţi imediat o oarecare jenă.

- Am impresia că am pus degetul pe un punct sensibil.

- Dacă aţi făcut-o, atunci este problema mea şi nu a dumneavoastră, remarcă ea.

- Mi s-a spus, adesea, că este uşor să mi se destăinuie cineva.

- Nu mă îndoiesc, răspunse ea cu un zâmbet rece.

- Nu este nici un rău să te destăinui...

- Când doreşti, da. Ascultaţi, reluă ea pe un ton ferm, sunt dezolată, dar oricât aţi fi de bun confident, eu vorbesc foarte prost când nu sunt în faţa camerei.

- Dacă vă schimbaţi părerea, voi fi întotdeauna aici, răspunse el.

- Sunteţi amabil, dar mă gândesc că ar fi inutil, îl asigură ea. Bine, pe cine intervievez astăzi?

Gabe înţelese că nu avea nici o intenţie să discute despre problemele sale dificile şi se decise să nu insiste. El îi făcu, deci, câteva sugestii cu privire la emisiunea sa, pe care ea le ascultă cu atenţie.

- Noi am primit câteva apeluri după difuzarea interviului de ieri seară, adăugă el. Ne gândim că unele dintre acestea ar putea fi serioase.

- A văzut-o cineva pe Cathy? îl întrebă Casey, plină de speranţă.

- Nu suntem siguri, dar este posibil.

- Domnul Cramer trebuie să fie nebun de nerăbdare.

- Delbert a avut prea multe speranțe false şi prea multe decepţii pentru a se mai nelinişti acum, răspunse Gabe cu tristețe. Cred că nu-şi va găsi speranța decât atunci când va fi în fața nepoatei sale.

Casey aprobă din bărbie. înțelegea perfect ce a trebuit să suporte bătrânul domn în timpul ultimelor luni. Si totuşi, îi rămânea o şansă. Putea să nutrească un fir de speranță.

Lui Casey i-ar fi plăcut să spună astfel.

"Nu te gândi acum la asta! îi spunea conştiința. încearcă să te concentrezi pe munca ta şi nu lăsa gândurile să rătăcească. Nu lăsa trecutul să otrăvească prezentul!"

Ieşiră din biroul lui Gabe şi acesta o conduse până la încăperea rezervată pentru interviuri, traversând sala în care asistații căminului împodobeau un mare pom de Crăciun.

- Este incredibil cât de veseli pot să fie, observă Casey, văzându-i.

Gabe fu surprins de remarca sa.

- De ce spuneți asta? o întrebă el.

- Ei bine, n-au nici un motiv să fie veseli, nu-i aşa?

- Ce ştiți dumneavoastră?

- Haideți, domnule Wheller, exclamă ea, aceasta este evident, chiar şi pentru dumneavoastră. Mai ales pentru dumneavoastră. Aceşti oameni nu au casă, nu au un loc de muncă, nici măcar posibilitatea să-şi satisfacă propriile nevoi sau pe cele ale copiilor lor.

- Dar sunt împreună, doamnă Tucker, îi spuse el. Si sunt cu aceia dintre noi care ne-am hotărât să-i ajutăm. Ei n-au bunuri materiale, dar le-a rămas speranța şi credința.

- Credința! replică ea. Mă întreb cum le poate fi credința folositoare, fără un acoperiş deasupra capului sau o masă caldă?

-Ați fi surprinsă dacă ați şti miracolul pe care îl poate produce credința, îi spuse el cu un surâs. Şi mai ales în preajma Crăciunului. Nu vă îndoiți înainte de a încerca dumneavoastră înşivă.

- Şi de ce credeți că n-am încercat aceste lucruri eu însămi?

- Un chirurg poate să spună dacă ați suferit sau nu o operație, nu-i aşa? o întrebă el.

Această remarcă o lăsă perplexă.

- Sigur, dar nu văd legătura, observă ea.

Gabe păru să ezite o clipă, ca şi cum nu ştia dacă să aibă sau nu încredere în ea.

- Altădată... am fost pastor, spuse el. Am studiat, totodată, psihologia la universitate. într-un fel, am putea spune că sunt un specialist în crizele emoționale de toate felurile.

- Şi credeți că eu îmi pierd credința? concluzionă Casey.

- Mă tem că, dacă ați avut-o vreodată, n-ați pierdut-o de mult

El arborase o mină întristată care o făcu să se încordeze. încerca oare milă pentru ea? Acest simplu gând o revolta.

-Ați învățat şi să citiți gândurile? îl întrebă ea sarcastic.

- Sunt trist pentru dumneavoastră, declară el, fără a răspunde la înțepătura ei. Cu adevărat, Casey, sunt trist pentru dumneavoastră.

- Sunteți trist pentru mine? repetă ea, furioasă. Trist pentru mine? Este lucrul cel mai absurd pe care l-am auzit vreodată!

- Nu este întru totul absurd, replică el încet. Vă înțeleg supărarea, pentru că şi eu am traversat momente foarte dure.

-Adevărat? spuse ea, cu răceală.

-Ați pierdut pe cineva.

Tânăra femeie arboră mina unei căprioare prinsă în farurile unei

maşini.

- Ce vă face să susţineţi aşa ceva? îl întrebă ea.

- Am remarcat că simţiţi nevoia să ţineţi pe toată lumea la o distanţă respectabilă. Aşa am făcut şi eu ani îndelungaţi.

- Adevărat? Si de ce?

- Vă voi povesti, poate, într-o zi, răspunse Gabe.

- Bineînţeles! Aţi vrea să mă confesez, dar tot ce puteţi să-mi spuneţi este că într-o zi o să-mi relataţi propria dumneavoastră poveste.

- Să spunem doar că propria mea viaţă nu doresc să fie etalată la televizor.

- Atunci, să fim prudenţi amândoi şi să nu ne povestim nimic, sugeră ea.

Cu aceste cuvinte, se întoarse şi dipăru, lăsându-l singur în încăpere. Gabe rămase un timp gânditor.

Mult timp, reuşise să se desprindă de restul lumii, să nu se implice în probleme umanitare şi să-şi reprime toate emoţiile. Exact ce încerca şi ea să facă. Fără să reuşească!

Ce risca dacă încerca să o ajute? Ce risca să încerce s-o scoată din impasul în care intrase?

- Este un adevărat pisălog! exclamă Casey.

- Poate, dar un pisălog foarte seducător, replică Nina.

- Era pastor odinioară, răspunse Casey, aranjând hârtiile care îi acopereau biroul.

- Glumeşti!

- Nu, deloc. Chiar el mi-a spus.

- Ei, atunci, zise Nina, impresionată, trebuie să continuu să merg la catolicism.

Această remarcă o făcu pe Casey să surâdă.

- El nu seamănă deloc cu imaginea pe care o avem de obicei despre preoți, admise ea.

- Este un eufemism, adăugă Nina. Cu excepția celui din "Păsările se ascund pentru a muri".

- Este un film, spuse Casey.

- Da, dar ce film! replică Nina. Şi ce preot!

Un şuierat admirativ îi scăpă când îşi aminti actorul care interpreta acest rol.

- Cred că vrea să-mi salveze sufletul, reluă Casey.

La această remarcă, Nina luă imediat o înfățişare gravă.

- Nu ştie că nu-l mai ai? întrebă ea.

- Se pare că nu...

- Atunci, poate că trebuie să-l laşi să încerce, sugeră Nina.

- Cum?

- El duce, evident o bătălie pierdută dinainte, răspunse producătoarea râzând, dar este un mijloc minunat de a încerca să te cunoască.

- Şi de ce aş dori eu să încerc să-l cunosc? îi răspunse Casey, enervată. Sau ca el să mă cunoască?

- Pentru că o aventură amoroasă ți-ar face foarte bine, frumoasa mea, răspunse Nina cu o sinceritate aproape brutală. Si pentru că ai putea alege mai rău.

Casey îşi închise poşeta cu un gest tăios şi se ridică pentru a pleca.

- Mulțumesc pentru sfat! spuse ea trecând pragul uşii. îți promit că o să mă gândesc la asta!

Cu toată promisiunea sa, Casey nu reuşi să-l alunge pe Gabe din

gândurile sale.

Nu, nu-şi putea permite să-l cunoască mai bine. De altfel, nu discutaseră împreună decât rar şi, de fiecare dată, conversația lor se transformase într-o dispută. El era ultima persoană căreia să i se confeseze. Si se întreba de ce îşi imagina el că-i va povesti viața sa!

"Are totul pentru a plăcea, îşi zise ea cu ironie. Un fost pastor care a făcut studii de psihologie. Exact ce îmi trebuie!"

Nu se vedea pregătită să vorbească despre suferințele sale intime cu un bărbat pe care abia îl cunoştea. Ar fi fost ca o vizită la psihanalist. Si Casey nu înțelesese niciodată cum se putea să mergi la cineva necunoscut şi să-i povesteşti despre problmele tale. Ori, Gabe asta era: un necunoscut.

Nu, Casey nu avea nici cea mai mică intenție să-i vorbească despre viața sa. Nici nu se putea pune problema!

Capitolul 5

Gabe rămase treaz toată noaptea.

Nu înceta să se întrebe dacă nu comisese o nouă greşeală povestindu-i lui Casey Tucker că fusese pastor. La urma urmei, era ziaristă de televiziune şi pregătea o serie de reportaje despre căminul său. Nu risca să utilizeze această informație pentru a da consistență emisiunii sale? Numai când se gândea la asta şi-i venea greață.

De ce naiba încerca s-o înțeleagă, s-o ajute? De ce ea mai mult decât alta? De ce i se părea atât de important să stabilească relații cu această femeie?

Aceste întrebări fără răspuns îl preocupau, dar nu aveau legătură directă cu insomnia sa.

Ceea ce îl ținea treaz era amintirea propriilor chinuri, a propriului său doliu. Deşi trecuseră ani, totul părea că a fost ieri. Şi durerea nu dispărea. De fapt, era doar puțin mai suportabilă ca în ziua în care fiul său îşi pierduse viața. De câte ori nu-şi spusese în timpul studiilor de teologie că astfel de lucruri nu sunt întâmplătoare, că au un scop precis? De câte ori nu-şi repetase că sunt de nepătruns căile Domnului? Că trebuia să se plece în fața voinței divine?

Ce rațiune putea justifica moartea unui copil? se întreba el de atunci. Cui îi era folositoare dispariția atât de tragică şi cine putea să aibă un beneficiu din aceasta?

"Este voința divină... "

Aceste cuvinte răsunau încă în mintea sa.

"... Si nu se poate pune în discuție voința divină".

Nu numai că Gabe o pusese în discuție dar, în plus, o refuzase. El denunțase absurditatea unei asemenea morți şi se lepădase de

Dumnezeu. întorsese spatele religiei şi la tot ce crezuse până atunci.

Si sfârşise prin a se distruge.

Si, totuşi, cu toată furia sa, cu tot comportamentul său autodistrugător, sfârşise prin a înțelege că Dumnezeu nu-l abandonase.

- Este evident că am început-o prost.

Casey anunță această evidență cu o supărare vizibilă. Gabe aprobă din cap.

- Este cel mai puțin ce se poate spune, admise el, dar poate nu este prea târziu pentru a reîncepe de la zero.

- Vreți să spuneți să încheiem un armistițiu? întrebă ea râzând.

-Am putea spune şi aşa, răspunse el râzând la rândul său. Poate nu este ideal, dar va fi mai bine decât războiul nervilor.

- Da, aveți dreptate. De altfel, am decis să accept oferta dumneavoastră.

- Oferta mea? repetă Gabe, mirat.

- Când ați venit să mă vedeți prima oară, pentru a-mi propune să fac un reportaj despre căminul dumneavoastră, mi-ați sugerat să lucrez aici pentru a înțelege mai bine viața celor fără adăpost.

- Este posibil, dar nu-mi amintesc prea bine.

- Mi-ar plăcea să lucrez cu colegul meu cameraman. Ar fi ca un jurnal filmat, zi după zi, oră după oră. Asta ar pune interviurile într-o altă lumină.

Acest proiect nu-l încânta pe Gabe. Primul impuls fu acela de a-l respinge, dar tăcu un moment pentru a reflecta.

- Ideea vă aparține, sublinie Casey.

Poate, dar el nu-şi amintea! Poate ea singură îşi imaginase acest proiect şi-l prezenta ca şi când ar fi emanația lui? Venind din partea ei,

nu l-ar fi mirat o asemenea şiretenie!

- Nu uitaţi că noi încercăm să atragem donaţii, îi aminti ea.

- Cum aş putea uita? Avem o disperată nevoie de bani...

în mintea sa, Gabe se întreba cum a putut să-i propună un astfel de lucru. Evident, în momentul acela, nu o cunoştea ca acum! în prezent, perspectiva de a o vedea în cămin, nu numai câteva ore în fiecare zi, dar de dimineaţă până seara, i se părea un coşmar. Ei se înţelegeau precum câinele cu pisica şi armistiţiul lor nu risca să zboare încă din prima zi?

- Beneficiaţi de un ajutor de la guvern? reluă ea.

- Nu, răspunse el. Acesta este un cămin privat şi nu primim nici o subvenţie.

- Vreţi să spuneţi că aparţine unei asociaţii? insistă Casey.

- Nu, este aşa cum v-am spus, privat. El nu este public.

- Dar aparţine unei persoane sau unui grup?

- Unei persoane. Si supravieţuieşte graţie donaţiilor.

- Numai?

- Absolut.

- Atunci, persoana respectivă trebuie să fie bogată, remarcă ea.

- Nu-i adevărat.

- Ştiţi despre cine este vorba, nu-i aşa? reluă ea, bănuitoare.

- Evident.

- Si cine este?

- Nu pot să vă spun.

- Aş putea întreba de ce?

- Este foarte simplu: binefăcătorul nostru doreşte să rămână anonim, răspunse el.

- E ciudat...

Tânăra femeie avea o expresie curioasă, care nu anunța nimic bun. Ce mai pregătea? se întreba Gabe, neliniştit.

- Nu, nu este nimic ciudat, declară el pentru a o calma. Anumite persoane doresc să rămână în umbră, doamnă Tucker.

- Doamnă Tucker? Aseară mi-ați spus Casey, observă ea. Si ați spus că putem reîncepe pe o bază mai bună.

- Ei bine... Casey.

Resemnându-se la ideea că va veni să lucreze în cămin, Gabe îi făcu nişte sugestii cu privire la sarcinile pe care le-ar putea rezolva ca membru neoficial al personalului din "îngerul păzitor". în cele din urmă, Casey se decise să-i pună întrebarea care o frământa de la ultima lor discuție.

- Mi-ați spus că ați fost odată pastor, spuse ea cu o voce ezitantă.

- Da, este exact, răspunse el, încruntându-şi sprâncenele.

- Deci, nu mai sunteți?

- Nu, acum nu.

- Nu înțeleg...

- Aceasta mi s-a părut clar. Ce nu înțelegeți?

- Ei bine... Cum se poate să fi fost preot şi să nu mai fii?

- Priviți în jurul dumneavoastră, îi spuse el. Nu am nici biserică, nici parohie, şi aceasta de mulți ani.

- Dar odată ce un pastor este hirotonisit, nu rămâne întotdeauna pastor, indiferent ce s-ar întâmpla?

- Teoretic da, răspunse el.

- Teoretic?

- în ochii bisericii, Casey, sunt efectiv încă pastor. Dar nu în inima mea. M-am despărțit de Dumnezeu de mult timp.

- Despărțit de Dumnezeu? repetă tânăra femeie, surprinsă.

El răspunse afirmativ, printr-un gest.

Casey crezu un moment, că glumeşte.

Totuşi, spunea adevărul. într-un fel, se despărțise cu adevărat de Dumnezeu şi de biserică. Când tânăra femeie îşi dădu seama că era sincer, o chinuia o altă întrebare. Ce ar fi putut să i se întâmple ca să se risipească în neant credința? îi spusese adevărul când afirmase că trecuse prin mai multe încercări ca ea? Avusese parte de un doliu atât de înspăimântător ca al său? Putea el să înțeleagă prin ce a trecut sau toate erau vorbe în vânt?

Putea să-şi asume riscul de a se încrede în el?

Si dorea acest lucru?

Tânăra femeie reuşise să se convingă că era bine să se închidă într-o tăcere de neînvins şi să-i ignore toate manifestările emoționale. I se păruse întotdeauna evident că acesta era singurul mijloc de a evita ca viața să o rănească din nou. Si aşa crezuse întotdeauna. Dar acum, situația se prezenta sub un unghi diferit.

Căci, în prezent, Casey se întreba dacă astfel dorea să-şi petreacă viața.

Si această întrebare o tulbura mai mult decât altele.

Dacă cel puțin nu i-ar fi spus nimic!

La ce ar fi servit? se întreba Gabe. Casey Tucker făcea parte din acea categorie de oameni asupra cărora era suficient să arunci o privire ca să-ți dai seama că nu se vor schimba niciodată. îi plăcea să trăiască astfel. Era prea egoistă şi arivistă pentru a dori să se schimbe şi să-şi împartă viața cu cineva. De altfel, ignora până şi semnificația cuvântului "compromis".

Şi totuşi, el îi încredinţase un secret.

- Tu trebuie să fi total idiot ca să faci un asemenea lucru! îşi zise el cu voce tare. Era, cu adevărat, ultima persoană căreia putea să-i spună aşa ceva! Ştirea va apărea probabil la jurnalul de la ora opt!

Nu, n-ar fi trebuit să-i facă mărturisiri. Niciodată nu se va lăsa emoţionat de ea. Casey Tucker nu-i va aduce decât un singur lucru: necazuri!

Şi totuşi, dintr-o raţiune misterioasă, îl atrăgea.

De ce?

Desigur, era seducătoare. Sigur, îl atrăgea senzual şi ce bărbat ar fi rămas indiferent la o astfel de femeie? Dar avea altceva în plus...

Şi aceasta îi provoca o frică teribilă!

Oricare ar fi fost problema pe care a trebuit să o înfrunte, în prezent părea că o rezolvase, se gândea Casey. Altfel spus, traversase aceleaşi încercări, trăise acelaşi doliu ca şi ea. Dar afirmase că toate acestea îi distruseseră viaţa.

Dar acum, nu părea că mai suferă.

Poate că el găsise mijlocul de a face pace cu trecutul său? Acesta nu părea să corespundă comportamentului unui om profund rănit în viaţă. Părea că vede lumea cu o privire binevoitoare. Era atitudinea unui pastor încrezător în el însuşi, dar nu a unui om care se descria pe sine ca unul care "l-a părăsit" pe Dumnezeu. Nu a unui om care îşi pierduse credinţa.

Toate acestea o intrigau.

Ori, Casey Tucker era foarte curioasă.

"Nu pot să-i spun, decise Gabe. I-am povestit deja prea multe".

Altfel ar fi putut ea să înţeleagă? Cum putea să fie sigur că

traversase aceleaşi încercări ca şi ea? Că şi ea cunoscuse şocuri emoționale ca şi el? Totuşi, cu toate îndoielile sale, cu toate antagonismele, Gabe se simțea inexorabil atras de Casey. Si nu înțelegea de ce.

Era destinul care făcuse să li se încrucişeze drumurile? se întrebă deodată.

Nimic nu se întâmplă fără să aibă rațiune... Nu există hazard. Aceste cuvinte nu încetau să-i răsune în minte. El nu fusese capabil să accepte această logică în momentul morții fiului său şi nu o acceptase niciodată. Si totuşi... nu putea să nu se întrebe de ce o întâlnise pe Casey... Toate acestea trebuia să aibă o rațiune... o rațiune care îl determinase să i se adreseze ei şi nu altei persoane, când decisese să ceară ajutorul televiziunii.

- Spune-mi, murmură el ridicând ochii spre cer. Este acesta scopul vieții mele? M-ai adus până aici pentru a o salva pe Casey Tucker de ea însăşi?

Casey intră în căminul "îngerul păzitor" şi-l descoperi pe Gabe în holul de la intrare, dând instrucțiuni membrilor personalului. Nina are dreptate, se gândi ea, puțin tulburată. Gabe Wheeler era cu adevărat un bărbat frumos!

Deodată, întrebarea dacă avea pe cineva în viața sa îi trecu prin minte.

Nu că aceasta ar fi avut cea mai mică importanță, îşi zise ea imediat. Nu, era curioasă, atâta tot! Dar a încerca să afle ce om se ascunde cu adevărat în spatele acestei aparențe plăcute era o misiune foarte delicată, aproape imposibilă, se gândi ea, amuzată.

Cu toate astea, această provocare i se păru brusc interesantă...

- Casey! exclamă el, văzând-o.

- Bună ziua, îi spuse ea, făcându-i cu mâna. Cu ce trebuie să încep?

- Să mergem în biroul meu, îi propuse el.

- Lasă-mă să ghicesc. Voi fi secretara dumitale?

- Eu sunt propria mea secretară, îi răspunse el râzând. Nu avem suficienți bani pentru a ne putea permite o secretară.

Casey se întreba dacă avea bani pentru a-şi oferi orice...

Nimeni nu se plângea şi Gabe mai puțin ca oricare altul, dar ea avea îndoieli cu privire la sănătatea financiară a căminului. Dacă n-ar fi avut cu ce să cumpere tot ceea ce îi era necesar pentru a munci, ar fi înnebunit...

Dar Gabe nu făcuse nici cea mai mică plângere cu privire la acest subiect. Cel puțin, nu în fața ei.

- Trebuie să discutăm , reluă el.

- Oh, pare serios!

- Si este, într-adevăr...

El o întovărăşi până în mica încăpere care îi servea de birou şi-i făcu semn să ia loc într-un fotoliu. Tânăra femeie îi aruncă o privire întrebătoare.

- Ce am mai făcut? întrebă ea, cu un aer neliniştit.

- Nu e vorba despre ce ai făcut, mai degrabă mă tem de ceea ce ai putea să faci, răspunse el foarte serios.

- Ce vrei să spui?

- Ceea ce ți-am spus ieri seară...

- Faci aluzie la faptul că eşti pastor?

- Fost pastor, o corectă el. Ei bine, da, este subiectul despre care aş

dori să-ți vorbesc. Ți-am povestit toate acelea sub pecetea secretului şi nu pentru ca să faci o mențiune în emisiune, sper că este clar.

- Nu m-ai prevenit că era confidențial, protestă ea.

- într-adevăr, şi repar acum ceea ce am uitat.

- Dar nu crezi că aceasta ar da o altă dimensiune reportajelor noastre?

- Nu ştiu, dar nu vreau să vorbeşti despre aceasta.

- Credeam că doreai să le ajuți pe acele persoane cu orice preț, insistă ea.

- Nu cred că aceasta le-ar ajuta enorm, replică el, de a şti că am fost hirotonisit cu mulți ani în urmă.

El părea foarte încordat şi Casey înțelese că asta îi sta pe inimă. De aceea, îşi alese cu grijă cuvintele înainte de a continua conversația.

- De ce fugi? îl întreba ea. De ce ți-e frică?

- Ce te face să crezi că mi-e frică?

- Ştiu să recunosc o persoană când îi este frică.

Simptomele nu-i erau străine. Casey avusese destul timp să le observe la ea, pentru a le detecta, fără dificultate, la altcineva! Deodată, Gabe Wheeler îi păru în mod ciudat, simpatic.

- Sunt dezolat, dar suntem în afara subiectului, observă el.

- Eşti sigur?

- De acord, de acord, răspunse el făcând un gest cu mâna Pentru că eşti atât de sigură, poate poți să-mi spui şi de ce mi-e frică? După tine, Casey, de ce aş fugi?

- Nu ştiu, reluă ea cu încăpățânare, dar ştiu că ți-e frică de ceva.

- Nu cred că trebuie să anunți aceasta în mod public, înainte de a fi sigură, nu-i aşa?

Această remarcă o făcu să se înfurie.

- Din păcate, nu, admise ea, dar ai face bine să ştiu!

- Nu cred că patronii tăi ar găsi povestirea atât de interesantă, îi spuse el, zâmbind.

- Poate... poate nu...

Tânăra femeie nu se potolise, ieşind din birou.

El o făcea să încerce să-i descopere secretul. Si avea, mai mult ca oricând, intenția să descopere ce ascundea el cu atâta grijă.

***

"Ai face mai bine să-i spui. Oricum, va sfârşi prin a descoperi adevărul”.

Gabe nu înceta să-şi repete aceste cuvinte. Ştia că ea nu se va lăsa până nu va şti totul. Vroia să cunoască secretele din trecutul său şi va răscoli cerul şi pământul pentru a obține cea mai mică informație!

Si toate acestea pentru că el nu-şi ținuse gura! Dacă nu i-ar fi povestit că fusese pastor, ea nu şi-ar fi pus atâtea întrebări. De fapt, toată această poveste nu o intriga decât pentru că o rugase în mod expres să nu vorbească în jurnal.

"Iată ce se întâmplă când faci pe bunul samaritean, gândea el. Am vrut s-o ajut şi acum, vrea să-mi expună viața în ochii lumii întregi. în fine, ai New Yorkul întreg, ceea ce nu schimbă mare lucru pentru mine".

îndoielile îl asaltară din nou. Si dacă îi povestea totul? Poate atunci va avea decența să tacă.

Casey Tucker să tacă? Niciodată în viață! Această femeie nu avea sentimente, nu avea scrupule sau milă!

Bombănind în sine, Gabe avea câteodată sentimentul că este

nedrept. Se îndoia că era atât de insensibilă cum vroia să lase să se creadă. Dar dacă intuiția sa era justă, atunci tânăra femeie își greșise vocația: ar fi putut să fie cea mai bună actriță din generația sa!

El ridică din nou ochii către cer și scoase un suspin.

- De acord, de acord, murmură el. Voi face cum este mai bine. Dar nu va fi ușor.

- Fiecare dintre noi pare să trezească ceea ce este mai rău în celălalt, declară Casey.

- Poate ne asemănăm prea mult, sugeră Gabe.

Casey îi aruncă o privire întrebătoare.

- Ce te face să crezi că ne asemănăm? îl întrebă ea. După cum văd, suntem tot ce poate fi mai diferit!

- Cred că amândoi suntem mai vulnerabili decât vrem să admitem. Purtăm amândoi un trecut greu, pe care am dori să-l uităm.

- Si de ce crezi că încerc să-mi uit trecutul? insistă ea.

- Am impresia că faci tot posibilul să rămâi insensibilă la evenimente și oameni, ceea ce înseamnă că ți-e frică să te atașezi de cineva. Si totuși, Delbert ți-a întins o capcană. Ai arătat o compasiune adevărată pentru el: ești sincer mișcată de povestea lui, nu-i așa?

- Evident, eram sinceră! exclamă tânăra femeie. Eu nu sunt atât de inumană!

- Nu, bineînțeles că nu... Ești mai umană decât ai dori.

- Nu sunt sigură că vreau să continuu această conversație, interveni ea, simțindu-se jenată.

- Asta nu mă miră, zise el. Trebuie, totuși, să stai de vorbă cu cineva.

- Nu cred că este necesar, răspunse ea, retrăgându-se din ce în ce

mai mult în defensivă.

- Nu vei putea niciodată să te eliberezi de trecut dacă duci singură toată greutatea, fără să te confesezi nimănui.

-Cred că nu voi putea niciodată să mă eliberez de tot, murmură atunci Casey, plecându-şi privirea.

Capitolul 6

- Sunt multe lucruri de care nu-mi mai amintesc, mărturisi Casey a doua zi. Cum se spune, cred că fac un blocaj. Imaginea cea mai clară din acea noapte este că stăteam în picioare pe aleea garajului, în fața casei. Pompierii încercau să stingă focul când soția pastorului m-a întovărăşit, după cor. Am rămas mult timp privind casa, sau ce mai rămăsese din ea şi pompierii care duceau corpurile părinților mei.

Gabe întinse mâna şi o luă pe cea a tinerei femei într-a sa.

- Ştiu cât de dureros a fost, zise el cu blândețe.

- Cum poți să ştii? exclamă ea.

- Pentru că am trăit aceeaşi dramă.

Casey îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Şi tu ți-ai pierdut părinții?

- Nu, pe fiul meu.

-Ai un fiu?

-Am avut, da. Este mort.

- îmi pare rău, murmură ea. Ce i s-a întâmplat?

- Un stop respirator în timpul nopții. Si se întâmplă deseori copiilor, fără nici o explicație.

Casey îl strânse de mână, fără a găsi cuvintele cele mai potrivite pentru a-i spune cât de mult o mişca această veste.

- Oh, Gabe... se mulțumi ea să şoptească.

Era un băiețaş adorabil, reluă el. Câteva zile mai înainte îl văzuse pediatrul, care declarase că e perfect sănătos. Eu rămăsesem mai târziu la biserică în acea seară şi o bady-sitter îl veghea pe Benjamin. Când m-am înapoiat, era deja plecată, iar Lisa dormea. Eu am intrat în camera copillui să-l îmbrățişez, şi l-am găsit mort.

- Cred că a fost teribil!

- Da, cu adevărat teribil, mărturisi Gabe.

- Erai căsătorit, atunci...

- Da.

- Si unde este acum soția ta?

- Fosta mea soție, o corectă el. Am divorțat imediat după moartea lui Benjamin.

- îmi imaginam că moartea unui copil poate bulversa relațiile unui cuplu.

- Da, aşa este. Dacă un cuplu este solid, un doliu ca acesta îl consolidează. Cei doi părinți se apropie pentru a se susține mutual. Dar când cuplul bate deja din aripi, aceasta este lovitura de grație.

- Unde este în prezent fosta ta soție?

- în Europa, răspunse Gabe. Ea m-a învinuit de moartea lui Benjamin tocmai când încercam o cumplită culpabilitate. Atunci, tatăl său a trimis-o în Europa, ca să mă uite.

- Am impresia că fostul tău socru avea serioase mijloace financiare, concluzionă Casey.

- Da, este un om foarte bogat, răspunse Gabe, păşind nervos prin birou. Mama Lizei a murit pe când era încă o copilă şi bănuiesc că, din această cauză, a rămas foarte ataşată şi dependentă de tatăl său şi nu-l vedea aşa cum era în realitate.

- Ce vrei să spui?

Gabe îşi opri deodată paşii şi o privi drept în ochi.

- Tatăl Lizei este Ed Haynes, declară el.

Casey nu putea să-şi ascundă surpriza şi făcu ochii mari.

- Ed Haynes?

- Da. îmi imaginez că e inutil să-ți spun despre cine este vorba, nu-i aşa?

- Evident, răspunse ea. Locuiesc de suficient timp la New York pentru a fi auzit multe poveşti cu privire la acesta. în schimb, nu ştiam ce credit trebuie să le acord, adăugă ea cu precauție.

- Cred că realitatea depăşeşte tot ce se povesteşte, îi răspunse Gabe.

- Voi doi nu v-ați înțeles, nu-i aşa? deduse Casey.

- Este cel mai puțin ce se poate spune, declară Gabe cu un râs răutăcios. Bătrânul Ed Haynes este persoana cea mai necinstită pe care am întâlnit-o vreodată. Este total lipsit de scrupule sau de morală, ceea ce nu-l împiedică să se considere un personaj important. Evident, un pastor nu era suficient de bun pentru fiica sa, oricare ar fi fost sentimentele acesteia.

- într-un fel, un snob.

- Da, se poate spune.

El avea în mânecă pentru Liza, pe unul care îl găsea "bun" pentru ea. Un bărbat bogat şi influent şi, evident, cu o bună poziție socială.

- Si într-un cuvânt, un bărbat care-i semăna, deduse Casey.

- Aşa este.

- Nu a acceptat niciodată căsătoria voastră?

- N-a încetat să verse gaz peste foc şi să ațâțe cele mai mici neînțelegeri ale noastre, povesti Gabe. Chiar şi după naşterea lui

Benjamin, nu înceta s-o îndemne pe Liza să mă părăsească, plecând cu copilaşul nostru, să locuiască la el, unde nepotul său ar fi avut viața pe care o merita.

-Aceasta seamănă bine cu Ed Haynes, spuse Casey.

- După moartea lui Benjamin, Liza era într-o stare depresivă teribilă, urmă Gabe. Ea a convins-o să rămână alături de el. Doar pentru câtva timp, spunea el. Timpul în care ea să-şi revină. Spunea că nu trebuia lăsată singură şi că avea destul personal care să aibă grijă de ea. Astfel, ea a părăsit casa, împreună cu el. Era atât de deprimată, încât nu i-a fost greu s-o convingă.

- Si ea n-a mai revenit niciodată...

- Nu, niciodată, răspunse Gabe.

El o iubea pe fosta sa soție, se gândi Casey, după discuția lor. Asta sărea în ochi. Era suficient să-i vezi chipul când vorbea despre ea, să-i asculți tristețea ce se degaja din vocea sa, strălucirea

întunecată din ochii lui. El ținea încă la Liza. Dar cum ar putea s-o mai iubească dacă îi reproşase pe nedrept moartea fiului lor? Şi cum l-a părăsit în momentul în care şi el avea mai multă nevoie de ajutor?

Şi totuşi, Liza îi lipsea tot atât de mult cum îi lipsea Andy lui Casey.

Casey îl iubea enorm pe soțul său şi nu încetase să regrete, cu amărăciune, dispariția sa. Atunci, de ce o decepționa ideea că Gabe nutrea aceleaşi sentimente față de fosta sa soție?

Asta nu are nici un sens, Tucker! îşi zise ea, uimită de violența emoțiilor sale.

- Cum s-au petrecut lucrurile cu "îngerul păzitor" al tău?

Vocea Ninei o scoase din reverie. Producătoarea sa intră în

birou şi luă loc, fără fasoane, în fotoliul rezervat vizitatorilor.

- încep să regret că mi s-a adresat mie, răspunse Casey.

Nina îi aruncă o privire uimită, dar rămase tăcută.

- Această serie de reportaje nu este ceva amuzant, explică ea.

- Cum aşa?

- Mai întâi, nu reuşeam să mă înţeleg cu el. Tot timpul ne certam. Şi acum, când am decis să facem un armistiţiu, este mai rău! El reuşeşte să scoată ce este mai rău în mine.

- Cum aşa?

- Mă face să reflectez!

în faţa aerului său catastrofic, Nina izbucni în râs.

- Este curios, dar eu, când îl văd, simt dorinţa să fac altceva în loc să reflectez!

- Nina!

- Ce? Este atât de seducător...

- Este adevărat, Nina!

- Nu-mi spune că n-ai remarcat niciodată.

- Da, este adevărat, spuse Casey roşind, am remarcat că este seducător... pentru cineva căreia îi place acest gen.

- Trebuie să faci mofturi ca să nu-ţi placă "acest gen”, cum spui tu!

- Sau să ai un bun-simţ de doi bani. Femeia care şi-ar pune în minte să-l seducă ar avea surprize neplăcute, răspunse Casey, vârându-şi nasul în hârtii.

- De ce spui asta? întrebă Nina, intrigată.

- Este încă îndrăgostit de fosta lui soţie!

- Fosta soţie? Credeam că era...

- Era pastor, Nina, nu preot, răspunse Casey râzând. Ai uitat că pastorii se pot căsători?

- De acord, de acord, răspunse producătoarea, cu un gest vag din mână. Ce avea atât de deosebit această fostă soție?

- Era fiica mică a lui Ed Haynes.

Nina nu putu să-şi ascundă surpriza.

- Fiica înspăimântătorului Ed Haynes? Ginerele său era pastorul?

- Fostul său ginere, o corectă Casey.

- De necrezut! Au divorțat?

- Să-l ai pe Ed Haynes ca socru mi se pare o rațiune suficientă ca să obții divorțul, declară tânăra femeie cu un surâs cinic.

- Eu nu m-aş fi căsătorit niciodată cu cineva din această familie, răspunse Nina cu o mină de dezgust.

- Am impresia că Gabe suferă.

- Gabe? repetă Nina, amuzată. îi spui pe numele mic, acum?

- Te rog să nu tragi concluzii pripite. Cum ți-am spus, mai este îndrăgostit de fosta sa soție!

- El ți-a spus asta?

- N-a fost nevoie s-o spună, se vede.

- îmi imaginez eu sau eşti puțin dezamăgită? o întrebă Nina, cu o privire suspicioasă.

- Eu, dezamăgită? Glumeşti!

- Crezusem că...

Noaptea se anunța lungă! se gândea Gabe.

Era deja ora două de dimineață şi, cu toată oboseala sa, nu-i venea somnul. Fără îndoială, să vorbească despre Benjamin şi despre Liza îl afecta mult întotdeauna.

întotdeauna...

De la înmormântare, nu vorbise decât în rare ocazii despre fiul său şi aceasta ridicase mari probleme între el şi Liza. La început, ea era nebună de durere şi refuza să-l evoce pe copilul lor; apoi, supărarea făcuse loc furiei şi amărăciunii.

Şi cine putea s-o condamne? Desigur, nu el.

Dacă nu şi-ar fi împărțit timpul între biserică şi familie, poate ar fi stat cu Benjamin în seara aceea şi nu cu enoriaşii. Dar el îi încredințase copilul unei baby-sitter. Ea şi nu el îl văzuse pentru ultima oară în viață pe copil. Si asta, Gabe nu putea să şi-o ierte.

Se întreba dacă Liza locuia, în continuare, la Paris. Ultima dată când avusese veşti despre ea, era vorba să se mărite cu un întreprinzător francez foarte bogat. Ed Haynes aproba din toată inima această căsătorie, mai presitigioasă decât precedenta. Gabe nu simțea nici o amărăciune. îi dorea sincer Lizei tot norocul posibil şi spera ca noul soț s-o facă mai fericită decât o făcuse el.

Căci şi la acest capitol, eşuase lamentabil. De altfel, nu reuşise să fie fericit nici el însuşi.

Casey nu a dormit bine în noaptea aceea.

De fiecare dată când închidea pleoapele, vedea flăcări. Flăcări scăpate de sub control, care se înălțau în noaptea neagră şi-i devorau sufletul.

Foc... iarăşi foc.

Gabe avea dreptate. Să vorbeşti despre trecut, nu te putea linişti. Din contră, aceasta făcea amintirile mai vii şi mai dureroase.

El redeschisese o rană care nu se cicatrizase niciodată, o rană care în mod sigur nu se va închide niciodată.

Ea nu-i vorbise de Andy şi nu era sigură că ar fi vrut s-o facă. Casey simţea întotdeauna o oarecare jenă la ideea că îi povestise despre părinţii săi, de a-i arăta punctul său slab. Cel mai ciudat era că nu-şi dădea seama cum reuşise el să-i câştige încrederea şi s-o facă să vorbească.

Şi acest mister o făcea foarte nervoasă!

Neputând să-şi găsească somnul, tânăra femeie aruncă brusc cuvertura şi se ridică. Merse până la masa de toaletă şi deschise primul sertar, de unde scoase un mic obiect învelit într-o eşarfă de mătase. îl luă delicat între degete şi o despachetă cu o grijă meticuloasă. în interiorul ţesăturii se găsea o mică stea din sticlă de un albastru viu, singurul obiect care scăpase din foc.

Era vorba de o podoabă de Crăciun pe care o găsise pe alee, în timpul nopţii groaznice care se petrecuse cu mulţi ani înainte.

- Nu-i nimic, vă asigur, insista Mary. Doar false contracţii.

- Eşti sigură? o întrebă Casey, neliniştită.

- Absolut, răspunse tânăra femeie. Am spus şi mai înainte. Ele sunt diferite de adevăratele contracţii, căci durerea este neregulată. Medicul de la dispensar mi-a explicat că, atunci când începe naşterea, contracţiile sunt mai regulate.

- Hmm, zise Casey, cu neîncredere. Şi câţi copii a adus el pe lume?

- Ea, o corectă Mary, surâzând. Mulţi. Şi are şi ea şapte copii.

- Mă întreb când a avut timp să urmeze cursurile şcolii de medicină? observă Casey.

- Ce se întâmplă? întrebă Gabe intrând în încăpere.

- Mary are dureri, îi explică jurnalista. Mă gândesc că trebuie s-o vadă un doctor.

- I-am explicat deja doamnei Tucker că este vorba de o alertă falsă, protestă Mary.

- Probabil că are dreptate, declară Gabe, care nu se putu împiedica să surâdă. Nu avem de ce să ne neliniştim.

El era întotdeauna uimit văzând schimbările intervenite în personalitatea lui Casey de când începuse, cu câteva zile mai înainte, să lucreze la cămin. Nu putea să creadă că tânăra femeie care stătea lângă Mary cu o figură neliniştită, era jurnalista rece care brutaliza cuplul în fața camerei.

în tot cazul, schimbarea îi plăcea foarte mult!

- Unde este Joey? întrebă el cu voce tare.

- Este mereu în căutare de lucru, răspunse Mary. Si, desigur, fără succes...

- Din cauza cazierului său, nu-i aşa? se întrebă Casey.

Mary se mulțumi să dea din cap. Casey rămase un moment tăcută înainte de a continua discuția.

- Dacă vrei, aş putea vorbi cu directorul studioului meu. Am putea avea nevoie de un şofer. Nu este prea bine plătit, dar...

- Ați face asta pentru noi? o întrerupse Mary foarte surprinsă.

- Da, bineînțeles... în sfârşit, trebuie să vă previn că nu-i va oferi un salariu extraordinar.

- Nu este ceva grav, declară repede Mary. Joey va primi, chiar dacă este prost plătit. Este un serviciu şi este tot ceea ce contează acum pentru noi.

Gabe îşi ascunse un surâs în colțul buzelor. începea să creadă în miracole!

- Casey? Pot să-ți vorbesc o clipă? zise el.

- Bineînțeles.

- în particular.

- De acord...

Puțin surprinsă, tânăra femeie îl urmă până în biroul lui.

- Tocmai ai făcut un lucru formidabil, exclamă el.

- Nu-mi mulțumi dinainte că a obținut serviciul, răspunse Casey. Patronul meu hotărăşte.

- Oricare ar fi rezultatul, țin să-ți mulțumesc pentru această inițiativă. Interesul şi simpatia pe care le arăți lui Mary şi Joey sunt... pe legea mea, remarcabile.

- Adevărat? întrebă Casey. Remarcabile pentru o femeie neomenoasă, ca mine?

- N-ai fost niciodată neomenoasă, Casey, o corectă Gabe. Făceai eforturi monumentale pentru a înăbuşi omenia, atâta tot.

- O inimă sensibilă este uşor de sfărâmat, replică ea.

- în timp ce o inimă prea dură moare încet şi se asfixiază penibil.

- Vorbeşti din experiență?

- Cred că amândoi avem experiență în acest domeniu, observă el.

- Mi-ai spus că fosta ta soție trăieşte în Europa...

- Mai exact, la Paris.

- De cât timp n-ai văzut-o? întrebă Casey, părând sincer interesată.

- De aproape zece ani.

- Si cred că-ți lipseşte...

- Ce te face să crezi asta? întrebă el surprins.

- Ei bine, este soția ta.

- Era soția mea, o corectă el. Liza şi cu mine am divorțat de mult. Ea şi-a făcut o nouă viață în Franța, şi eu una aici.

- Nu te gândeşti niciodată la ea?

- Da, bineînțeles, mă gândesc la ea câteodată, replică el, puțin agasat. Pentru că soția mea şi cu mine am avut împreună un copil. Chiar dacă mariajul nostru s-a destrămat, avem încă sentimente profunde unul pentru altul şi acestea nu ar înceta de azi pe mâine pentru că suntem despărțiți. De ce îmi pui aceste întrebări? adăugă el, după o clipă de tăcere.

- Din simplă curiozitate, răspunse ea.

- De ce atunci, am impresia că este vorba de altceva?

- Poate eşti sensibil la aceste întrebări pentru că sentimentele tale față de Liza sunt mult mai puternice decât poți admite, sugeră ea.

- Sau poate că interesul tău pentru acest subiect depăşeşte simpla curiozitate, zise el, puțin jenat.

- Cum aşa?

- Te gândeşti poate, la un reportaj televizat?

Tânăra femeie îl privea ca şi când ar fi pălmuit-o.

- Nu am nici cea mai mică intenție să folosesc aceasta pentru o emisiune de televiziune, exclamă ea. Sunt, pur şi simplu, consternată că gândeşti astfel!

- Ascultă-mă, eu... începu el.

- Convorbirile noastre sunt private, îl întrerupse ea. Mă gândeam totuşi, că ar fi mai clar...

- De acord, admise Gabe, surâzând. Scuză-mă că te-am bănuit o clipă...

Şi, pentru prima oară, o credea cu adevărat.

Pentru prima oară îi făcuse confidențe.

Capitolul 1

-Poți să te întâlnești cu mine la colțul lui Broadway cu strada a 72 Vest? strigă Casey în receptor. Am o pistă pentru Cathy Vincent.

-Ești sigură că nu este încă o păcăleală? o întrebă Gabe, care se trezise la soneria telefonului.

- Nu putem fi siguri dacă nu verificăm, nu-i așa? în tot cazul, acela avea un aer serios.

Gabe se întreba dacă ea nu vedea această pistă serioasă pentru că dorea foarte mult s-o găsească pe fată. începea să se neliniștească. S-o găsească pe nepoata lui Delbert devenise de mult timp pentru Casey o idee fixă.

Desigur, și el dorea s-o găsească pe Cathy, dar acum când înțelegea de ce această poveste a fugii o bulversase atât de mult pe Casey, se temea că ea și-a pus prea mult la inimă ancheta lor.

- Unde ești acum? o întrebă el, recăpătându-și gândirea limpede.

-La studioul de televiziune. Acum plec.

-Nu mergi pe jos?

-Bineînțeles că nu! Am să iau metroul.

Această știre îl scoase din starea de somnolență. Voia să ia metroul la această oră din noapte?

-Metroul? Casey!

-Ai încercat să parchezi noaptea în acest cartier? îl întrerupsese ea pe un ton exasperat.

-Ai fost deja noaptea în acest cartier? Nu este prudent!

- Ascultă, am fost în locuri considerate mai puțin sigure ca acesta, declară ea. Atunci, Wheeler, vii cu mine sau nu?

Parcă ar fi avut de ales!

- Voi fi acolo în cincisprezece minute, cel mult douăzeci.

- Super, exclamă tânăra femeie. Pe curând.

- Aşteaptă...

Nu mai avu timp să continue: ea închisese. Avusese intenția s-o sfătuiască să ia un taxi şi să o întrebe în ce loc precis o va găsi, dar nu reuşise. "Trebuie s-o caut", gândea el sculându-se şi îmbrăcându-se în grabă.

Douăzeci de minute mai târziu, sosea la intersecția lui Broadway cu Strada 72. Locul era mai frecventat decât credea el, cu toată ora târzie. îşi parcă maşina şi se postă la ieşirea din metrou, gândindu-se că dacă ea folosise acest mijloc de transport, trebuia s-o întâlnească.

- Cel puțin, nu sosise încă, se gândea el.

La sfârşitul unei jumătăți de oră, începu să se neliniştească foarte serios. Casey nu putea să întârzie atât de mult. Punctualitatea era a doua sa natură şi declara că nu suportă să-i facă pe oameni să aştepte.

Se gândi atunci la posibilitatea ca ea să fi sosit, înaintea lui. Nerăbdarea de a o găsi pe Cathy Vincent nu avea nimic uimitor. Poate întâlnise persoana care o sunase? Poate plecase s-o caute pe fată fără să-l aştepte?

Nu i se întâmplase ceva mai grav?

Când îi trecu prin minte această întrebare, decise să n-o mai aştepte şi să plece s-o caute.

Inspectă toate restaurantele şi magazinle încă deschise, dar în zadar. Nimeni nu văzuse nici o tânără femeie care să corespundă descrierii pe care o făcea. Din ce în ce mai neliniştit, se hotărî să sune la poliție. Dar când îi anunță pe cine caută, interlocutorul izbucni în râs. I

se răspunse că probabil plecase la vânătoare şi că trebuia să sune mai târziu dacă nu se întorcea după douăzeci şi patru de ore.

Douăzeci şi patru de ore! exclamă el, închizând. Dacă ar rămâne atât de mult în acest cartier, era suficient timp să fie omorâtă de o sută de ori.

Sfârşi totuși prin a o găsi, când se decise să exploreze o străduță obscură, perpendiculară pe Broadway. Abia păşise pe aceasta când auzi pe cineva gemând.

O găsi aşezată pe o scară de incendiu ruginită. Se ținea de brațul drept şi părea că-i este rău.

- Casey! strigă el, alergând spre ea. Casey, tu eşti?

- Gabe! Ajută-mă.

îngenunchind alături de ea, descoperi petele de sânge.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el, ieşit din minți.

îi luă brațul şi descoperi o mică înțepătură.

Mică, dar adâncă... Rupse imediat mâneca lui Casey pentru a face un bandaj.

-Am sosit aici mai devreme, îi explică ea. El mă aştepta la stația de metrou şi mi-a spus că mă conduce la locul unde se ascundea Cathy.

- Şi în loc de asta, te-a condus aici, concluzionă Gabe.

- Da, mărturisi ea, lăsând capul în jos. Când am sosit aici, m-a amenințat cu cuțitul şi mi-a furat poşeta şi ceasul.

- De ce nu m-ai aşteptat? exclamă el furios.

- Acest lucru ar fi schimbat ceva? Vrei să ne fi agresat pe amândoi?

- Dacă aş fi fost aici, nu te-ar fi dus într-un asemenea loc.

- Bineînțeles. Tu eşti întotdeauna mai inteligent decât mine şi ai fi înțeles imediat că avea intenții rele, nu-i aşa?

- Nu asta vroiam să spun, răspunse Gabe, suspinând. Ai fost lovită înainte sau după ce a furat?

- Nici una, nici alta, răspunse Casey, ridicându-se. M-a lovit când am încercat să-i scot ochii!

- Te-ai bătut?

- Evident!

- Ti-ai pierdut de tot capul? exclamă Gabe, pătruns de un nou val de furie. Te-ar fi putut omorî.

- Scuză-mă, replică ea sec. Am impresia că în ultimul timp fac o mulțime de lucruri stupide. Cum ar fi încrederea în oameni, de exemplu. Iată ce se întâmplă când începi să te interesezi de alții....

- Linişteşte-te, Casey. M-am înfuriat pentru că-mi era teamă pentru tine. Dar cred că tu ai o problemă. Ti-ai pierdut toată obiectivitatea.

- Mulțumesc foarte mult! exclamă ea.

- Nu spun asta pentru a te jigni. Nu e nimic rău să-ți pierzi simțul critic când ții la cineva. Din contră, este un semn bun. Asta nu merge...

- Despre ce vorbeşti?

- Bandajul. Trebuie să mergi la spital. Poți să te ridici?

- Cred că da...

El o ajută să stea în picioare şi tânăra femeie trebui să se sprijine de el ca să nu cadă.

- Reuşeşti să mergi? o întrebă, neliniştit.

- Nu ştiu, răspunse ea, cu o voce fără inflexiuni. Mă simt foarte slăbită.

- Atunci, să nu riscăm.

Si fără a-i lăsa timp să protesteze, o ridică în brațe şi o duse până la

maşină.

- Trebuie să mă duc mâine la comisariat pentru a încerca să-l identific pe agresor...

Casey se întrerupse pentru a aprinde lumina şi-i făcu semn lui Gabe să intre în apartament.

- Si ce-a zis medicul de la urgenţă? o întrebă el urmând-o în interior.

- Nu te nelinişti, nu este grav. M-a sfătuit să nu-mi forţez braţul. Nu voi putea lucra timp de câteva zile, timp în care să-mi recapăt forţele, dar în afară de asta...

- Cred că nu este o idee bună să rămâi aici singură. Tipul care te-a agresat are cheile şi adresa... Ştie unde locuieşti şi ar putea reveni.

- Nu risc nimic aici, răspunse ea. La uşă există un lanţ de siguranţă solid şi l-ai văzut pe gardianul care mi-a dat dublura de la chei: stă toată noaptea la intrare. Nimeni nu poate intra în imobil fără să fie invitat.

- Da, este adevărat, admise el, fără să vrea.

- Nu ai de ce să-ţi faci griji pentru mine, concluzionă ea.

- Ar trebui, poate, să rămân aici câteva zile, până când poliţia îl găseşte pe tip...

El se întrerupse, înţelegând deodată că propunerea sa ar putea fi prost înţeleasă.

- Aş dormi pe canapea, termină el.

- Dacă aceasta te linişteşte, eşti binevenit, răspunse ea, surâzând.

- într-adevăr, m-aş simţi mai liniştit...

- Nici o problemă. Canapeaua este confortabilă.

Se simţi prost cât ea îi aduse cuverturi şi o pernă, dar pentru nimic

în lume n-ar fi consimțit s-o lase singură în asemenea condiții.

Şi dacă ea nu făcuse nici un comentariu, prezența lui Gabe o liniştea mai mult decât ar fi vrut să admită.

Un urlet îl trezi în plină noapte.

Total dezorientat, căzu de pe canapea în timp ce se ridica şi merse bâjbâind până la camera lui Casey, de unde se auzise strigătul. El bătu la uşă şi o chemă. Neauzind nici un răspuns, deschise uşa şi intră.

Tânăra femeie stătea pe pat având capul ascuns între mâini şi suspine profunde îi scuturau umerii. Gabe se repezi spre ea.

- Nu este nimic, murmură el luând-o în brațe. Ai avut un coşmar.

- Mă simt atât de idioată! exclamă ea între două suspine.

- N-ai de ce să gândeşti aşa, răspunse el. Este o reacție normală când ai trăit ceea ce ți s-a întâmplat în această seară.

- Nu-l visam pe agresorul meu.

- Nu?

Gabe ezită o clipă s-o întrebe ce visase, dar Casey păru că-i ghiceşte gândurile şi-i răspunse fără să aştepte întrebarea.

- îl visam pe soțul meu.

- Soțul.... soțul tău! exclamă el, fără să-şi ascundă surpriza.

Casey aprobă din cap.

- Nu ştiam că eşti căsătorită, reluă el.

- Nu mai sunt căsătorită. în sfârşit, soțul meu a murit, zise ea, recăpătându-şi calmul.

- îmi pare rău... Dar, atunci, coşmarul tău? E vorba de moartea lui?

- Da.

- Cum s-a întâmplat?

- Era pilot de linie. Avionul său s-a prăbuşit.

- E mult de atunci?

- Doi ani...

Doi ani! se gândea Gabe, tulburat. Era de înțeles că, după toate aceste doliuri, să fie reticentă să-şi deschidă inima oricui! Cum putea destinul să fie atât de crud?

- Era perioada Crăciunului, urmă ea. El se întorcea acasă. Mi-a telefonat din oraşul de unde pleca pentru a mă anunța că avea o surpriză pentru mine. îmi amintesc că am insistat să-mi spună despre ce este vorba, dar mi-a răspuns că trebuie să aştept până când vine acasă. N-am ştiut niciodată ce pregătise pentru mine. Nu l-am mai văzut niciodată. Avionul său s-a zdrobit. Polițiştii mi-au spus că tot echipajul a murit pe loc. Valiza sa a ars împreună cu avionul şi nu s-a putut identifica ce a fost în interior.

Ea purta încă doliu după soțul ei, se gândea Gabe. Dar de ce aceasta îl tulbura atât?

"Pentru că ții la ea, îi răspunse inima sa. Tii la ea, mai mult decât ar trebui!"

Casey nu-şi amintea momentul când adormise. Ultima amintire care-i rămăsese în memorie era aceea a lui Gabe ținând-o în brațele sale şi impresia de confort pe care o simțea. Nimeni n-o ținuse astfel, de o eternitate. Sau, mai precis, nu-i permisese nimănui, de o eternitate, să-şi manifeste o astfel de atenție față de ea...

- Te-ai trezit?

Tânăra femeie deschise ochii şi-l zări pe Gabe intrând în cameră cu un platou în mâini.

- Ce este? îl întrebă ea, cu o voce somnoroasă.

- Micul dejun, răspunse el. Si nu te nelinişti, sunt un bucătar destul de bun.

- Te-ai antrenat la cămin, nu-i aşa?

- Absolut. Pregătesc prânzul din când în când. Să spun adevărul, munceam în bucătărie înainte de a o angaja pe Tootie.

- Si n-a murit nimeni otrăvit? întrebă ea surâzând.

Gabe izbucni în râs şi-i puse platoul pe genunchi.

- Ei bine, văd că ai mai mult umor decât aseară, observă el.

- Nu este greu, răspunse ea bine dispusă.

- îmi imaginez...

El o contemplă un moment în linişte, apoi arătă platoul cu degetul.

- Nu mănânci?

- Nu imediat, răspunse ea. Trebuie să vorbim mai întâi.

- După cele pe care mi le-ai povestit aseară, a mai rămas ceva de spus? întrebă el pe un ton lejer.

- Ai dreptate, despre asta doream să vorbim.

- Ai un aer foarte serios...

- Ţineam să-ţi mulţumesc, spuse ea lăsând ochii în jos. Pentru că ai fost atât de prezent. Nu numai pe străduţa aceea, dar şi mai târziu, aici. A trecut mult timp de când n-am fost capabilă să mă destăinui cuiva, cum am făcut cu tine.

- Ţi-am spus că sunt un bun confident, remarcă el, surâzând.

- Mi-am dat seama. Nu numai că ştii să asculţi, dar îţi pasă sincer de oamenii care îţi vorbesc.

- Este adevărat, admise el.

- Asta făcea să-mi fie frică.

- Frică? repetă el. Şi de ce?

- Frică pentru tine, se corectă ea.

- Nu te înțeleg.

Tânăra femeie păru stânjenită şi îşi coborî privirea spre platou.

- Ei bine, gândeşte-te puțin, Gabe, îi spuse ea. îmi iubeam părinții. Ei mă iubeau. Au murit într-un teribil accident. îl iubeam pe Andy şi el mă iubea la rândul lui. A murit într-un accident de avion. Toți cei care m-au iubit au murit într-un mod groaznic.

- Deci, vrei să-mi spui, pe ocolite, că ți-e frică să mai iubeşti? o întrebă el după o clipă de gândire.

- încerc doar să-ți spun că nu m-aş îndrăgosti de tine.

Gabe notă că nu spusese că nu putea să se îndrăgostească de el şi, în mod bizar aceasta îl reconfort' extrem de mult.

- Fratele meu a sosit la Miami, declară Tootie, dimineață la micul dejun. A decis să lucreze la New York şi i s-a propus deja un loc de şofer de taxi. Va fi aici în această seară.

- Mă întreb de ce cineva care vine de la Miami doreşte să trăiască la New York, exclamă Delbert, care îşi termina cafeaua. Eu locuiam în Florida, înainte de moartea lui Mary Ann şi dacă n-ar trebui s-o găsesc pe micuța mea Cathy, sigur n-aş fi fost aici în acest moment!

- în cazul dumitale, este uşor de înțeles, interveni Joey. După toate cât ți s-au întâmplat la New York, este de înțeles să nu-ți placă acest oraş. Dar, priveşte: Mary şi cu mine ne-am născut şi am crescut aici şi pentru nimic în lume, nu am merge să trăim în altă parte.

- Nu este chiar aşa, declară Mary.

- Cum? exclamă Joey. Ai fi gata să pleci? Să trăieşti în alt oraş?

Soția sa aprobă încet din cap.

- Dacă aş avea certitudinea că ne-ar fi mai bine, că ar fi mai bine

pentru bebeluşul nostru, n-aş ezita o secundă să plec în altă parte.

- Dar familia ta?

- Tu şi bebeluşul nostru sunteți acum singura mea familie, răspunse ea. Eu nu am alta. în orice caz, alții nu-şi amintesc...

Gabe intră în acest moment în sala de mese, fără să acorde atenție conversației ce se desfăşura. Nu se gândea decât la Casey şi la cuvintele pe care le schimbaseră mai devreme în apartamentul ei.

înțelegea suferințele care o încercau căci şi el le cunoscuse. Ceea ce nu înțelegea, în schimb, era ce simțea ea pentru el.

îi spusese că nu s-a îndrăgostit de el. Ce însemna acest lucru?

Această întrebare ridica alta: ce simțea el cu adevărat pentru ea? Din prima zi, atunci când relațiile lor erau atât de încordate, a simțit ceva în fundul inimii, ceea ce nu putea identifica. în prezent, înțelegea că tânăra femeie îl atrăgea mai mult decât oricine altcineva de la despărțirea de Liza.

Această atracție ar putea fi dragoste?

Această incertitudine îl tulbura profund, mai ales de când Casey îl făcuse să înțeleagă clar că lupta împotriva sentimentelor tandre care s-ar putea trezi în ea. Era, deci, dificil să o considere o bună candidată pentru o relație pe termen lung!

Numai că... Numai că nu reuşea să-i deschidă ochii, s-o facă să înțeleagă că nu era responsabilă nici de moartea părinților, nici de cea a lui Andy şi că nu muriseră pentru că ea îi iubea.

Cât de vinovată se simțea! se gândi el îngrozit. Cum ar putea s-o scoată din acest impas? Cum ar putea depăşi zidurile de apărare pe care le ridicase în jurul inimii sale? Va reuşi s-o ajute?

Şi, mai ales, o iubea destul ca să-şi asume acest risc?

- Ei, Gabe!

Auzindu-şi numele, ieşi din reverie. Se întoarse şi-l văzu pe Joey făcându-i un semn cu mâna.

- Da?

- Vino alături de noi.

- Sosesc imediat.

în sfârşit, reveni pe pământ şi se servi cu o ceaşcă de cafea, alăturându-se grupului din jurul mesei. Toţi ceilalţi îl priveau cum se aşază, fără să spună nimic.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el. O reuniune a consiliului municipal?

- Asta este, răspunse Joey, râzând. Noi dezbatem meritele New Yorkului în comparaţie cu alte oraşe cu climat mai dulce şi cu o criminalitate mai puţin ridicată.

- O criminalitate mai puţin ridicată? exclamă Delbert. Miami?

Această idee îl făcu să izbucnească în râs.

- înţelegi bine ce vreau să spun, protestă Joey.

- Da, înţeleg.

- Joey crede că n-ar trebui să plecăm, chiar dacă nu găseşte de lucru aici şi cu toate că familiile noastre ne-au abandonat, anunţă Mary, foarte serioasă.

- Am spus doar că mi-ar fi foarte greu să plec, o corectă Joey.

- Eu aş pleca oriunde, insistă soţia sa.

- Mie nu-mi place mult acest oraş. Am venit aici doar ca s-o caut pe Cathy, dar nu mă gândesc să rămân când vor găsi-o.

- Fiecare trebuie să facă după placul său, comentă Gabe.

- Eşti din New York? îl întrebă Delbert.

- Nu, eu vin din Connecticut.

- Ce te-a făcut să vii aici? reluă Mary.

- Era nevoie de mine.

Toată lumea îi aruncă o privire întrebătoare.

- Pentru lucrul meu, explică el puțin jenat. Căminul...

- Nu erai aici înainte de deschiderea căminului?

- Dumnezeule, dar este un adevărat interogatoriu! exclamă el, cu un râs forțat.

De ce îmi puneți deodată toate aceste întrebări?

- Vrem să ştim, asta-i tot.

- Ei bine, îmi pare rău că nu pot să vă răspund acum, dar nu pot să rămân cu voi mult timp ca să vă împărtăşesc toate secretele mele, zise el, ridicându-se. Mă cheamă datoria.

- Gabe?

Vocea lui Wendy îl făcu să se întoarcă. Tânăra femeie stătea în pragul uşii.

- Da? răspunse el.

- La telefon. Casey Tucker.

Capitolul 8

- Mă gândesc să cer altcuiva să termine seria de reportaje în locul meu, îl anunță Casey.

Gabe strânse tare receptorul telefonului.

- Aş putea să te întreb de ce?

- Cred că este mai bine astfel.

- Mai bine pentru cine? insistă el.

Tânăra femeie rămase tăcută un lung moment.

- Bine, de acord, sfârşi ea prin a spune, admit: ar fi mai bine pentru

mine.

- Dar, cum aşa?

- De ce îmi pui toate aceste întrebări? îl întrebă ea, agasată. Şi ce schimbă asta?

-Asta nu schimbă poate nimic. Sau poate mult.

-Opreşte-te să o iei pe departe, exclamă Casey. Dacă ai ceva de spus, spune-o, pentru numele lui Dumnezeu!

- Ei bine, am impresia că faci paşi înapoi pentru că începi să arăți compasiune pentru oamenii sărmani şi că aceasta îți face frică! declară el cu sinceritate.

- Nu fi dobitoc! Am învățat de mult timp să-mi controlez emoțiile.

- Poate nu atât de bine cum crezi. De fapt, ai doar impresia că doreşti foarte mult acest lucru şi uneori chiar crezi, dar emoțiile tale sfârşesc întotdeauna prin a se trezi şi scăpa de sub controlul voinței tale, atunci când te aştepți mai puțin.

- înțeleg, răspunse ea pe un ton ironic. Crezi că sunt îndrăgostită de tine, că nu mă pot stăpâni, nu-i aşa?

- Nu, nu asta am spus.

-Atunci, ce ai spus, mai precis?

- Spuneam că o persoană care a reuşit să-şi refuleze toate sentimentele, se poate rupe de restul lumii fără nici o problemă ori, nu este cazul tău.

Pe linie se instaură tăcere şi Gabe o auzi respirând.

- Vorbeşte pastorul sau psihologul? reluă ea, în sfârşit.

- Este un om, răspunse el. Un om care ține mult la tine.

- Nu pot să mai vorbesc, declară ea, vizibil bulversată. Trebuie să întrerup.

- Nu, Casey, aşteaptă!

- Imposibil. Am un alt apel.

Linia fu întreruptă înainte ca el să aibă timp să adauge un singur cuvât.

Abia închisese şi Casey alergă să se închidă în toaleta pentru femei din studioul televiziunii. Acolo, lăsă lacrimile să-i curgă, sperând că nu o auzea nimeni. Dar cuvintele lui Gabe o tulburaseră atât, încât nu-şi putea opri lacrimile.

De ce îi spusese că ține la ea?

El ştia, totuşi... Ştia ce simțea în ceea ce îl priveşte, ştia că ea lupta cu acest sentiment din toate puterile sale. Ştia cât de mult o mişcase povestea lui Dalbert Cramer şi a nepoatei sale. înțelesese imediat, înainte chiar de a cunoaşte trecutul său. El avea intuiția unui înțelept şi citea în sufletele oamenilor ca într-o carte deschisă!

Şi aceste calități îl făceau nemaipomenit!

"Nu, cu adevărat, nu pot să mă întorc acolo, se gândi ea, deodată. Sper doar ca Nina şi Henry să fie de acord să mă înlocuiască. Dar ce trebuie să le spun? Ce scuză să invoc? Nu pot să intru, deodată, în biroul lui Henry şi să-l anunț cu răceală că trebuie să-mi găsească un înlocuitor pentru că m-am îndrăgostit de Wheeler!"

"îndrăgostită de Gabe Wheeler?"

"Dumnezeule, este totuşi adevărat! îşi spuse ea, în prada unei nelinişti. Sunt îndrăgostită de el!"

"Ce ar trebui să fac?"

- Dar ce am făcut ca să merit să mă trateze astfel?

Tulburat, Gabe privi câtva timp receptorul, fără să înțeleagă.

"I-am declarat că o iubesc, îşi spuse el, stupefiat. I-am spus că țin

mult la ea... A înțeles că nu mi-am dat seama de aceasta înainte de a-i spune?"

Profund tulburat, înțelese că nu-şi va găsi liniştea înainte de a-i vorbi din nou. Aşa că formă numărul. O femeie îi răspunse imediat.

- Bună ziua, vă rog, aş dori să vorbesc cu doamna Casey Tucker...

- Nu este în birou pentru moment, declară cea de la capătul firului, după câteva secunde. Vreți să-i lăsați un mesaj?

El se gândi o clipă. Dacă îi va lăsa un mesaj, nu-l va chema. Dacă o prevenea că va trece s-o vadă, va face în aşa fel încât să n-o găsească. Nu, nu era o idee bună să-i lase un mesaj.

- Nu, mulțumesc, nu am nici un mesaj, spuse el înainte de a închide.

- Ce vrei? exclamă Nina Blair.

- Vreau să renunț la reportajele despre căminul "îngerul păzitor", repetă Casey, pentru a doua oară. Cred că ar fi mai bine dacă altcineva mi-ar lua locul.

- Dar de ce? o întrebă Henry, surprins de această decizie, mult prea precipitată după părerea sa.

Casey scoase un lung suspin. Ar fi trebuit să bănuiască.

Henry n-o va lăsa să abandoneze seria de reportaje care aducea atâta audiență, fără o justificare valabilă! Şi, judecând după mina de dezaprobare a Ninei, nu putea conta pe ea s-o ajute!

- Gabe Wheeler şi cu mine nu ne înțelegem deloc, explică ea.

De fapt, nu era întru totul o minciună. La început, nu se putuseră suporta. Şi lucrurile se agravaseră, se gândea tânăra femeie.

- Nu este o scuză pentru a te eschiva, replică sec Henry.

- Aşa ar fi, dacă jurnalista în discuție şi în acest caz este vorba de

mine, a presupus că va face un reportaj despre o persoană pe care nu o văzuse nici măcar în fotografie.

- Dar, nu este atât de grav, nu?

- Ba da, răspunse ea.

El rămase un moment gânditor, examinând-o din cap până în picioare.

- în cât timp ar trebui să termini aceste reportaje? reluă el.

- în cel mult o săptămână. Poate mai puțin, declară Nina.

-Ar fi stupid să te înlocuiesc acum, declară el, dând din cap. îmi pare rău, dar trebuie să faci un efort până la sfârşit.

- Dar, Henry...

- Aceasta este hotărârea mea, Casey, şi nu voi reveni asupra ei!

- Văd că...

Casey scoase un nou suspin, se întoarse şi ieşi din biroul patronului său. Nina o ajunse în sala maşinilor.

- Te-a prins în cursă, nu-i aşa?

- Cine, Henry? întrebă Casey. Nu, trebuie să mărturisesc că mă aşteptam la acest răspuns.

- Nu vorbesc de Henry şi tu ştii asta bine, reluă producătoarea, râzând.

- Nu, nu ştiu, răspunse Casey, supărată.

- Vorbesc de Gabe Wheeler! în sfârşit, a reuşit să te prindă în cursă.

- Să mă prindă?

- Haide, Casey! Mărturiseşte că eşti înnebunită!

Dar Casey nu mărturisi nimic. îi era destul de greu să recunoască față de ea însăşi.

- Am cerut patronului să mă înlocuiască pentru seria de reportaje,

dar acesta n-a vrut.

Gabe o privea pe Casey cu un aer stupefiat.

- Dar de ce vrei să abandonezi? o întrebă el.

- Pentru că nu cred că sunt persoana cea mai indicată pentru această sarcină.

- Acum câteva săptămâni aş fi fost de acord cu tine, dar astăzi, nu-mi pot imagina pe altcineva în acest rol.

Tânăra femeie, care aranja nişte cutii de conserve într-un dulap din bucătărie, se întoarse pentru a-i ține piept.

- De ce Gabe? Ce s-a schimbat?

- Pur şi simplu, tu.

- Cum asta? întrebă ea, amuzată. Acum, am suflet?

- încetează să spui prostii, răspunse el. Ai avut întotdeauna un suflet, dar ai încercat cu disperare să-l ascunzi.

Casey îşi încruntă sprâncenele, deschise gura pentru a răspunde, apoi o închise şi îşi vârî, din nou nasul în cutiile de conserve.

-Ai început să-ți deschizi inima, Casey, continuă Gabe. De câtva timp, îți pasă de alții şi asta te sperie. Iată de ce vrei să dai înapoi.

- Joci din nou rolul psihologului?

- Poate, dar cred că, în fond, nu fac nici un rău, nu-i aşa?

- Da, strigă ea, deodată. Şi apoi? Nu avem dreptul să ne temem de suferință?

- Nu este normal să te rupi de restul lumii, Casey, insistă el. Nu putem evita suferința. Ea face parte din viață!

- Şi spui toate acestea pentru că fiul tău a murit? replică ea, în prada unei mânii neaşteptate.

Gabe o privi ca şi când l-ar fi pălmuit.

- Nu, nu spuneam asta, mărturisi el. Eram nebun de furie. Abia reuşeam să mă controlez. Mi-am renegat credința şi am părăsit biserica. Am început chiar să beau. M-au reținut la volan în stare de ebrietate şi am înțeles, atunci, că am ajuns până la fund.

- Ai făcut închisoare? întrebă ea, puțin înspăimântată.

- Nu, am fost condamnat la şase luni de muncă în folosul colectivității.

- Şi aşa ai ajuns la cămin?

- Nu chiar. Am muncit într-un alt centru de adăpost, dar nu-mi plăcea cum se petreceau lucrurile acolo şi astfel am cumpărat acest imobil şi am deschis "îngerul păzitor".

Casey nu putu să-şi ascundă surpriza.

- Ai cumpărat clădirea? Deci, eşti proprietarul "îngerului păzitor"?

Gabe aprobă din cap..

- De ce ai ținut secret? reluă ea. De ce nu vrei să se ştie că tu eşti proprietarul?

- Dacă ai avea un trecut ca al meu, ai vrea ca toată lumea să ştie că posezi un cămin pentru cei fără adăpost? Crezi că asta ar inspira încredere donatorilor?

- înțeleg reticențele tale, dar am impresia că este vorba de altceva, răspunse Casey, intrigată. Gabe, spune-mi adevărul.

- Ai dreptate, mărturisi el, după o clipă de tăcere. Nu voiam ca fostul meu socru să fie la curent cu noua mea activitate. El a făcut tot posibilul să-mi provoace necazuri şi, dacă ar descoperi adevărul, ar suferi cei ce locuiesc în cămin. Si aşa au destule probleme, nu crezi?

- Cum poți să te preocupi de alții după tot ce ți s-a întâmplat? îl întrebă Casey cu o voce aproape înspăimântată.

-Aceasta n-a fost atât de dur, te asigur, răspunse el, surâzând.

- Dar eşti încă trist, nu-i aşa? Nu te încrezi în nimeni? Acum îi deteşti pe oamenii fericiţi, nu?

- Da, este adevărat.

-Atunci, ce s-a întâmplat? Nu ţi-a fost greu să-ţi deschizi din nou inima? Să laşi să te invadeze sentimentele?

- La început, da, recunosc. Cred că este cel mai dificil lucru pe care l-am făcut, exceptând moartea lui Benjamin. Dar singurătatea este tot atât de dureroasă ca şi doliul. Trebuie să reflectezi, Casey.
Ai rupt-o cu lumea pentru a nu te mai ataşa niciodată de cineva, nu-i aşa? Pentru ca nimeni să nu te mai facă să suferi?

Casey îşi aplecă privirea.

- Şi eşti fericită astfel? Te simţi mai înseninată?

- Nu, admise Casey împotriva voinţei sale.

- Atunci, gândeşte-te la tot ceea ce ratezi, îi sugeră el.

- Şi tu, ai reuşit să uiţi că fiul tău a existat? îl întrebă ea.

- Nu, bineînţeles că nu. Nu trece o zi fără să mă gândesc la el, fără să regret. Dar dragostea este un lucru straniu, Casey. Cu cât dai, cu atât ai mai mult de dat. Tim mi-l aminteşte mult pe Benjamin, continuă el, după câteva momente de gândire. Văzându-l, îmi imaginez cum ar fi arătat fiul meu, dacă ar fi trăit.

- Pentru aceasta îl iubeşti atât de mult pe Tim?

- în parte şi pentru aceasta, mărturisi Gabe. Dar îl iubesc mai ales pentru el însuşi. îl iubesc ca pe copilul meu.

- Vrei să-l adopţi?

- Aş face-o dacă ar fi posibil.

- De ce n-ar fi? întrebă Casey.

- Mama lui Tim l-a lăsat aici într-o frumoasă dimineață şi apoi a dipărut de pe suprafața pământului, îi explică Gabe. Mult timp, era atât de traumatizat că nu vroia nici să vorbească. Mi-am petrecut mult timp cu el. Mi se rupea inima că o mamă putea să fie atât de crudă cu propriul fiu. Am cerut judecătorului pentru copii să-mi încredințeze tutela şi sunt, oficial, tutorele lui, dar pentru a-l adopta trebuie s-o găsesc pe mama sa şi să-i cer aprobarea.

- Chiar dacă l-a abandonat? se miră Casey, indignată.

- Absolut. Mai întâi trebuie să renunțe la drepturile sale pentru ca să pot deveni legal tatăl său.

- Este de necrezut... Aş putea să te ajut, adăugă ea imediat, gânditoare.

- Cum?

- Cu televiziunea. Aş putea trimite corespondenților noştri numele său şi descrierea - chiar şi fotografia dacă există vreuna. Astfel, dacă cineva a văzut-o...

- Da, bineînțeles, o întrerupse Gabe, dar înainte de a ne lansa în această cercetare, trebuie să vorbesc cu Tim şi să-i spun care sunt intențiile mele.

- Nu i le-ai împărtăşit niciodată?

Gabe dădu din cap.

- Nu, nu eram sigur de ce gândea, mărturisi el.

- Se pare că te adoră, remarcă tânăra femeie.

- Cred că mă iubeşte mult, dar cum nu mi-a vorbit de mult despre mama sa, nu ştiu ce gândeşte acum despre ea. Poate aşteaptă să vină să-l caute.

- Tu n-ai avut nici o problemă ca să scoți de la mine ceea ce vrei să ştii, declară Casey cu un aer amuzat, aşa că mă mir că nu ți-ai încercat tehnica diabolică şi asupra lui.

Gabe surâse la remarca ei, dar îşi regăsi repede aerul preocupat.

- N-am îndrăznit, mărturisi el. înțelegi, nu este uşor... Stiu că o parte din el speră să-şi regăsească mama. La început nu voiam să răsucesc cuțitul în rană vorbindu-i despre adopție. Si acum, când arată mai bine, nu vreau să-l perturbez cu această poveste. Aştept momentul bun pentru a aborda subiectul.

Dar va fi vreodată un astfel de moment?

Rămaseră mult timp tăcuți şi Casey sfârşi prin a rupe tăcerea.

- M-am întrebat adesea cu cine ar fi semănat copilul meu şi al lui Andy, murmură ea.

- De ce nu l-ați avut?

- Ca să fiu cinstită, nu cred că soțul meu îl dorea, declară ea. Andy şi cu mine am fost atraşi unul de altul prin tot ceea ce aveam în comun. Amândoi eram orfani. Andy crescuse într-o familie de asistenți maternali şi eu la o mătuşă care nu mă dorea. Noi n-am fost niciodată iubiți sincer în copilăria noastră. Andy nu-şi amintea de părinții săi ca mine, nu avea nici o amintire fericită. Nu ştia care erau relațiile dintre un tată şi copilul său şi, deci, n-a simțit niciodată nevoia să-l aibă.

- L-ai iubit profund, zise Gabe, mişcat.

- Da, răspunse Casey, ştergându-şi pe furiş o lacrimă. El spunea că eram singura persoană din lume pe care a iubit-o.

- Şi el, te iubea?

- Da. Nu m-am simțit niciodată atât de iubită. Avea atât de mult de dat! Şi în acelaşi timp îi era frică să-şi exprime sentimentele.

- Ca şi tine.

- Da.

Tânăra femeie întoarse capul pentru ca el să nu vadă cât era de tulburată. Gabe întinse mâna s-o ia după umeri, dar ea se dădu înapoi.

- Casey, nu trebuie să-ţi fie frică de emoţiile tale, îi spuse el încetişor. încetează să te înăbuşi. Lasă trecutul să iasă la suprafaţă, dă frâu liber amărăciunii tale.

Nu o reţine, sau te va otrăvi pentru totdeauna. Putem s-o combatem, tu şi cu mine. Lasă-mă să te ajut.

- Nu! strigă ea, clătinând din cap.

- Haide, Casey... Plângi, dacă vrei. Exteriorizează-ţi emoţiile!

Casey căzu în braţele sale, scoţând suspine adânci.

- Nu! Nu...

- Totul va fi bine, îi murmură el la ureche. Nu te nelinişti, totul va fi bine de acum înainte.

Când înălţă capul pentru a-l privi drept în ochi, suferinţa cumplită pe care o citi în ochii ei îi frânse inima. încet, se aplecă şi o sărută pe buze.

- Totul va fi bine acum, repetă el. Cu timpul, îţi promit că totul va fi bine.

Capitolul 9

- Sper că de data aceasta nu este vorba de o minciună! declară Casey punând receptorul în furcă.

Nina, care tocmai intrase în birou, o privi cu un aer întrebător.

- Este vorba de Cathy Vincent? întrebă ea.

- Da. O nouă pistă. Mă întreb dacă să mă duc sau nu...

- Adevărat? zise Nina, ridicând din sprâncene.

- Nici unul dintre apelurile pe care le-am primit până acum nu era serios.

- Poate, dar, pe de altă parte, nu se ştie niciodată. Acesta ar putea fi cel bun.

Casey aprobă din cap.

- Da, aşa este...

- Ascultă-mă, draga mea, trebuie să ne asumăm riscurile, declară Nina. Altfel, n-am şti niciodată ce am ratat.

- Este un sfat care o priveşte pe Cathy Vincent sau este vorba de altceva? întrebă Casey, suspicioasă.

- Este un sfat valabil pentru toți, răspunse Nina, bătând-o uşor pe umăr. Vreau să te văd fericită, frumoasa mea.

- Nina, când ai să încetezi să faci pe mijlocitoarea?

- Poate la nunta ta de argint?

Cineva o chemă pe Nina chiar în acel moment şi Casey o văzu, prin fereastra biroului său, traversând sala de corespondență. încercările Ninei de a-i demonstra virtuțile căsătoriei o amuzau de obicei mai mult decât o contrariau. Nu, în cele din urmă, tânăra femeie începea să se întrebe serios dacă producătoarea sa nu avea dreptate...

Telefonul îi întrerupse gândurile.

- Casey Tucker, vă ascult.

- Care este problema cu Joey? o întrebă Gabe pe Mary.

Viitoarea mămică dădu din cap cu tristețe.

- întotdeauna este aşa de Crăciun, explică ea. Nu vrea să admită, dar familia îi lipseşte mult!

- A încercat să-i contacteze?

- Nu, mi-e teamă că este prea târziu pentru asta.

- Ar trebui să facă el primul gest, dacă este atât de important pentru el, declară Gabe. Este posibil ca şi ei să aibă aceleaşi sentimente, dar sunt reţinuţi de mândrie.

- Da, se poate să fie aşa.

- Atunci, vorbeşte cu el...

Mary, descurajată, scoase un suspin adânc.

- Am încercat, Gabe. Nu m-am oprit să-i tot vorbesc, dar nu e nimic de făcut, nu vrea să înţeleagă. încep să mă întreb dacă nu este o bătălie pierdută dinainte.

- Nici o bătălie nu este pierdută dinainte, declară Gabe.

Si ştia despre ce vorbea!

Casey era nebună de nerăbdare.

Apelul care i se transmisese, chiar înainte de a pleca de la televiziune, fusese convingător. Interlocutorul păru sincer şi, de data aceasta, Casey simţea că se află pe o pistă bună. Nu se putu reţine să nu vorbească despre asta cameramanului atunci când traversau oraşul în camionetă pentru a ajunge la "îngerul păzitor". în sfârşit, o găsise pe Cathy Vincent, chiar în seara de Crăciun. într-o epocă apropiată, Casey îşi bătuse joc de astfel de evenimente şi singurul lucru care ar fi contat în ochii săi ar fi fost să facă rost de un reportaj formidabil. Dar Gabe Wheeler şi locuitorii căminului o făcuseră să-şi schimbe părerea. Ea nu va mai vedea viaţa de acum înainte din acelaşi unghi.

- Gabe, iată-l pe fratele meu, Juan.

Tootie avea un zâmbet radios, prezentându-l pe fratele său, un omuleţ robust, cu o mină jovială, care abia sosise la cămin.

- A trecut mult timp... prea mult timp! adăugă ea, ştergându-şi o lacrimă de bucurie şi îmbrăţişându-l din nou.

- Este prima oară când vii aici? îl întrebă Gabe.

- Nu, am mai venit o dată, de mult, răspunse Juan. Eu locuiam la Miami şi lucram pe un vapor de pescari.

- Şi viza tocmai i-a expirat, preciză Tootie suspinând.

- M-am regăsit înscris pe lista roşie a serviciului de imigrări pentru că nu m-am întors imediat în ţară. Mi-a trebuit mult timp să obţin o viză.

- Unde locuieşti?

- La Tootie până când voi găsi un apartament, răspunse el, luând-o pe sora sa după umeri.

-Atunci, vei veni la noi pentru masa de Crăciun de mâine seară, nu-i aşa? îl întrebă Gabe.

- Este foarte frumos din partea voastră, dar am prevzut să o invit pe sora mea să cinăm la restaurant, pentru a-i mulţumi pentru tot ce a făcut pentru mine. Dar, dacă aveţi mare nevoie de ea, evident...

- Nu, nu, deloc, îl întrerupse Gabe, Tootie merită o zi de concediu! Şi chiar dacă ne este atât de preţioasă, ne vom descurca şi singuri.

-Aş putea găti, dacă vreţi, propuse Wendy.

Tootie îi aruncă o privire furioasă.

- Gabe, ai face mai bine să previi Salvarea dinainte, o luă în zeflemea.

- Sunt capabilă să gătesc! protestă tânăra femeie.

- Scumpa mea, poate eşti capabilă să găteşti, dar este cineva capabil să mănânce ce găteşti tu?

- Tot aşa ca şi ce găteşti tu, scumpa mea, răspunse Wendy pe un ton fals acid. Si mă pricep foarte bine la deserturi, ceea ce nu este cazul

tău!

- Haideți, calmați-vă amândouă! exclamă Gabe amuzat. Ce faceți cu armistițiul cofetarilor?

- Nu va începe decât mâine, replică Wendy, râzând. Tootie, te provoc la duel: astăzi, bucătăria ta! Să pregătim fiecare câte un fel şi un desert pentru astă-seară şi să-i lăsăm pe ceilalți să aprecieze.

- De acord, răspunse Tootie cu o grimasă cinică. Dar vei încerca să te sinucizi, te previn!

în acelaşi timp, Tim veni cu un mesaj pentru Gabe.

- Casey a telefonat de la televiziune pentru a spune că va veni, explică el. Zicea că are o nouă pistă pentru nepoata lui Del şi crede că de data asta este serioasă.

- E super, exclamă Gabe. Unde este Delbert?

- Credeam că este cu voi, răspunse copilul.

- Wendy, nu l-ai văzut?

- A ieşit acum aproape o oră, răspunse tânăra femeie.

- Bine, când se întoarce, transmite-i mesajul şi spune-i că soseşte Casey, zise el.

- Am înțeles, răspunseră toți în cor.

Gabe se întoarse către Tim şi-i puse mâna pe umăr.

- Bătrâne, trebuie să-ți vorbesc.

- Când?

- Imediat, după ce soseşte Casey.

- Pare important.

Tim era în acelaşi timp curios şi neliniştit la perspectiva unei convorbiri care se anunța atât de serioasă.

- Da, continuă Gabe. Am lucruri importante să-ți spun.

-Am făcut vreo prostie?

- Nu, deloc, răspunse Gabe, surâzând. O să vezi, va fi important, n-am să te dezamăgesc.

- Bine, aşa îmi place, răspunse copilul, recăpătându-şi surâsul. Gabe îl privi îndepărtându-se şi simţi în inimă o căldură plăcută.

Da, venise momentul să facă unele schimbări în viaţa sa. Schimbări care îl aveau pe primul loc pe Tim!

-Unde este Mary?

Joey intră în bucătărie neliniştit că nu-şi vede nevasta.

-A plecat să se întindă puţin, răspunse Wendy care se ocupa de cratiţe.

-Este bine?

- Da, nu te nelinişti, răspunse tânăra femeie. Are doar nişte crampe la stomac.

-Tu ai pregătit micul dejun? întrebă Tootie, cu o voce suavă.

- Da, dar mi s-a părut că o văd înghiţind o bucată din prăjitura ta, răspunse Wendy, cu un surâs angelic.

- Ei, voi două, le întrerupse Gabe, intrând la rândul său, păstraţi-vă energia pentru masă, de acord?

- Cred că ar fi mai bine să merg să văd cum îi este, decise Joey.

- A sosit Casey, strigă Tim, ţipând cât îl ţinea gura.

- L-a văzut cineva pe Del? întrebă Gabe.

- Merg să văd dacă este în camera sa, propuse Wendy. Cu condiţia ca cineva s-o împiedice pe Tootie să verse arsenic în tigăile mele.

Bucătăreasa oficială a căminului o ameninţă cu lingura de lemn şi Wendy se eclipsă, râzând, Gabe o urmă. Vroia să stea de vorbă cu Casey, înainte de a începe discuţia cu Tim. Şi aceasta, fără întârziere!

- Am găsit-o! îi strigă tânăra femeie când îl văzu. Am găsit-o pe Cathy!

- Pari sigură dar cum poți să știi că nu este și de această dată o minciună?

- Această femeie, persoana care m-a chemat, cunoștea despre Cathy asemenea detalii pe care numai cineva care a întâlnit-o le putea cunoaște. Mi-a povestit antecedente din viața lui Cathy pe care doar tânăra fată ar fi putut să i le relateze, căci noi nu le-am difuzat în reportajul nostru.

- îmi imaginez că, de data aceasta, vrei să-l iei cu tine pe Del, deduse Gabe.

- Da, așa intenționez.

- N-am reușit să-l găsim.

- Cum? exclamă ea, surprinsă. Nu este în cămin?

- Nu, a ieșit și nimeni nu știe unde s-a dus. Este puțin ciudat căci, de obicei, nu lipsește atât de mult.

- N-ar trebui poate să încercăm să-l găsim? sugeră Casey.

- Ti-ai pus toate acestea la inimă, nu-i așa?

- Da, admise ea. Mi-ar plăcea să pot explica de ce, dar mă tem că n-aș putea formula clar.

- Nu este grav, cred că te înțeleg.

Cu un aer gânditor, tânăra femeie îl observă un lung moment.

- Si eu cred de asemenea, zise ea în cele din urmă.

Chiar în momentul în care el se apleca s-o sărute, se deschise ușa și intră Tim.

- L-am găsit pe Del, anunță el. I-am spus că dorea Casey să-l vadă.

- Mulțumesc, Tim, răspunse Gabe, rotindu-și ochii.

Casey izbucni în râs şi vru să iasă după băiat, dar el o reţinu de braţ.

- Vroiam să vorbim.... îi spuse el.
- Este ceva atât de important? Nu poate să mai aştepte?
- Nu. Vroiam să vorbim despre noi. Este important, nu? înainte ca ea să poată răspunde, uşa se deschise din nou. De data aceasta era Joey.
- Poţi să ne conduci la spital, Gabe? întrebă el ieşit din minţi.
- La spital?
- Au început contracţiile! Mary naşte!

- Nu te nelinişti, draga mea, vom pleca imediat ce Gabe va porni maşina şi habitaclul se va încălzi.

Joey o bătea uşor pe mână pe soţia sa care, după cum se observa, nu se simţea bine.

Casey îi observa în linişte. Cu toate încercările pe care le traversaseră, cu toată situaţia lor de acum atât de tragică, îi invidia pe Joey şi pe Mary. Le invidia dragostea, ataşamentul reciproc şi curajul de a înfrunta împreună evenimentele. Ea nu încercase aceste sentimente de atâta timp, încât sfârşise prin a se îndoi de existenţa lor, şi descoperindu-le la tânărul cuplu, îi încălzea inima.

- Avem o problemă, declară Gabe intrând. Maşina nu vrea să pornească!

-Lasă-mă să arunc o privire, propuse Joey. Reuşesc întotdeauna să fac să pornească maşinile cele mai recalcitrante.

- Este foarte dotat, afirmă Mary. A lucrat deja într-un garaj.

- Mă duc...

Joey ieşi şi Tootie, care stătea lângă Mary, îi mângâia mâinile cu un

surâs liniştitor.

-Avem încă timp, spuse ea. Contracțiile sunt încă rare. Copilul nu va veni imediat.

- Sper şi eu! replică Mary.

- Ce păcat că Juan a plecat deja, reluă Tootie. Dacă n-ar fi trebuit să meargă la lucru, te-ar fi dus acum la spital.

- Fratele tău şi-a găsit deja de lucru? întrebă Mary.

- Da, compania de taxi pe care a contactat-o l-a angajat azi-dimineață.

Gabe, care asista la scenă, o luă atunci pe Casey de braț şi o trase către el.

-Apropo de discuția noastră...

- Cred că avem timp, cu tot ce trebuie să faci astă-seară, răspunse Casey, aruncând o privire către Mary.

- Să mergem în biroul meu.

Conducând-o către mica încăpere, îi făcu semn să se aşeze într-un fotoliu.

-M-am gândit mult, îi spuse el imediat. La noi. La ceea ce va fi.

Tânăra femeie ridică încet capul către el. Nu era sigură că dorea să ştie cum vedea el viitorul relației lor...

- Si, atunci? întrebă ea.

în acea clipă, Wendy bătu la uşă şi îşi vârî capul în deschizătura acesteia.

- Delbert m-a însrcinat să vă previn că va fi gata de plecare în zece minute, anunță ea.

- Mulțumesc, răspunse Casey. Poți să-i spui să mă aştepte în hol, la intrare?

- Bineînțeles...

După ce Wendy dispăru, tânăra femeie se întoarse din nou către Gabe.

- Suntem presați, îl preveni ea. Camioneta studioului nu are decât două locuri în față. Trebuie să mă așez pe una din cutiile lui Ben.

- Ar trebui să pun zăvor la această ușă, declară Gabe, încruntând din sprâncene.

- Scuză-mă! îi răspunse Casey, izbucnind în râs.

- Dar... pentru ce?

- I-am dat întâlnire domnului Cramer în zece minute. Trebuie să plecăm fără întârziere. Ben ar vrea să se întoarcă mai repede acasă, pentru a petrece Crăciunul cu familia sa.

- Si mie mi-ar plăcea să petrec Crăciunul cu tine, declară Gabe.

- Si mie mi-ar plăcea foarte mult.

- Adevărat?

- Nu ți-aş spune dacă n-aş gândi aşa...

îi adresă cel mai atrăgător surâs pe care el îl văzuse vreodată şi trebui să facă un efort pentru a continua conversația.

- Cu adevărat, continuă el, trebuie să vorbim despre... ceea ce ai dori să faci în viitor.

- Este un chestionar la alegere? întrebă ea, încercând să-şi ascundă nervozitatea.

- Vorbesc serios, Casey.

- De asta mă tem.

- Gabe, avem probleme.

Vocea lui Tootie îi făcu pe amândoi să tresară. Bucătăreasa intră în birou şi-i puse mâinile pe umeri.

- Ce mai este? exclamă Gabe.

- Maşina nu vrea să pornească.

- Stiam; Joey se ocupă de ea.

- Nu, a revenit căci n-a făcut nimic, răspunse Tootie.

- Exact ce ne trebuia! murmură el ridicând ochii spre cer. Si cum o vom duce pe Mary la spital?

Capitolul 10

- Care este problema? întrebă Gabe.

- Am încercat totul, răspunse Joey, şi nu înțeleg nimic. Am verificat bujiile, nivelul benzinei în rezervor şi totul este în ordine. N-am putut s-o fac să pornească şi nu ştiu de ce.

Mary, pe care detaliile tehnice o interesau mai puțin, luă o mină îngrijorată.

- Ce vom face? întrebă ea.

- Nu te nelinişti, îi răspunse Casey, numai în filme femeile nasc în drum spre maternitate. Avem timp să găsim un vehicul. Chiar mă întreb dacă îl veți avea pe copil înainte de mâine dimineață, ținând cont de ritmul contracțiilor.

- Eşti sigură?

- Sunt gata să pariez.

- N-am putea s-o transportăm în camioneta studioului? întrebă Joey.

Casey se gândise deja la aceasta, dar nu găsise ideea prea ingenioasă.

- Se poate, zise ea, dar nu sunt decât două scaune, iar restul este plin cu un material greu. Cred că ar fi foarte înfiorător pentru Mary.

-Am putea lua un taxi, sugeră Gabe.

- în seara de Crăciun? spuse Joey, neîncrezător. Va fi greu să găsim vreunul.

-Am putea să-l chemăm pe Juan, sugeră Tootie.

-Desigur, doar este şofer de taxi, acum! exclamă Joey. Bună idee!

Dar, douăzeci de minute mai târziu, aşteptau încă.

- Unde poate fi? întrebă deodată Mary.

- Crezi că centralista l-a chemat imediat prin radio? adăugă soțul ei.

- Așa mi-a spus, replică Tootie cu o mină frustrată.

- Cred că trebuie să căutăm alte soluții, declară Gabe.

- Dar care? exclamă Joey. Un autobuz? Un măgar?

Gabe nu răspunse la sarcasmele tânărului, căci știa că acesta trăia sub presiune. Casey îl înțelese foarte bine și simțea o mare admirație față de el. în locul lui, ea n-ar fi arătat atâta blândețe!

- Am primit mesajul vostru. Ce s-a întâmplat?

Toate capetele se întoarseră către intrare, unde răsărise Juan. El se arăta surprins, văzând toată lumea adunată.

- Faceți un revelion surpriză?

- Este pe jumătate adevărat, răspunse sora sa. E vorba de o surpriză, dar nu avem timp de petrecere. După cum vezi, Mary este gata să nască.

- Da, știu, răspunse Juan, surâzând. în curând, nu?

- în această seară, declară Tootie, ascunzându-și un surâs amuzat. Si avem nevoie de taxiul tău pentru a o duce la spital.

- în această seară? Ei bine... Da, evident, o voi duce, declară Juan, care căzuse din nori. Dar, trebuie să vă previn că este o circulație imposibilă. Sunteți siguri că avem timp?

- Cred că avem destul timp să mergem până la spital, declară Casey cu grijă. Vă voi întâlni mai târziu.

- Nu vii cu noi? o întrebă Mary, mirată.

- Nu cred că va fi loc în taxiul lui Juan pentru toți, răspunse Casey. Tu trebuie să te lungești pe bancheta din spate și Gabe, Joey și Juan se vor așeza în față. Vă voi întâlni la spital. Trebuie să mă grăbesc, adăugă

ea, întorcându-se spre Gabe.

- Te duci totuşi cu Del pentru a explora pista cea nouă? Crezi că de data aceasta va merge?

- Sper, zise ea surâzând. De altfel, nu spuneai despre Crăciun că este o perioadă bună pentru miracole?

- Da, este adevărat. începi şi tu să crezi?

- Să spunem că încep să văd posibilitatea că ar exista.

- Pentru tine, este deja un progres considerabil, declară el, mângâindu-i obrazul.

- I-am cerut lui Moş Crăciun să lase puțin umanism în pantofii mei în această seară.

- Nu ştiu dacă te-ai adresat persoanei celei mai potrivite, dar ştiu că rugămintea ta va fi satisfăcută, răspunse el surâzând. Ne întâlnim la spital?

- Promit.

Gabe o privi o secundă fără să spună nimic şi o sărută în timp ce Del intra în încăpere.

- Casey, sunt gata de plecare...

- Del? exclamă Juan surprins. Ce faci aici, vechi prieten?

Cei doi bărbați căzură unul în brațele celuilalt, ca doi vechi prieteni, spre marea surpriză a celorlalți.

- Am venit la New York, explică Juan, râzând. Tootie este sora mea mai mică. Afurisitule Del, cât timp a trecut?

- O eternitate, tâlhar bătrân! replică Del. Avem atâtea lucruri să ne povestim!

- Din păcate nu acum, răspunse Juan. Sunt şofer de taxi şi în această seară trebuie să duc la spital pe această micuță doamnă şi pe

soțul ei. Ea trebuie să nască. Dar tu, ce faci aici?

-Am venit s-o caut pe nepoata mea care a fugit, explică bătrânul domn, cu tristețe.

- Fiica lui Mary Ann?

- Da...

- De ce a fugit? reluă Juan.

- E o poveste lungă...

- Vei fi aici mâine? întrebă Juan.

- Da, aşa cred.

- Si eu, de asemenea. O invit pe Tootie la cină, dar vom avea destul timp să discutăm în timpul zilei. Acum, cred că trebuie să plec, pentru că pasagerii mei se grăbesc să ajungă la spital.

- O seară bună, spuse Del, strângându-i mâinile. Pe mâine.

Casey aşteptă ca Joey şi Gabe s-o ajute pe Mary să urce în taxiul lui Juan. începuse să ningă şi se auzeau în depărtare colindători cântând cântece de Crăciun. Timp de o secundă, tânăra femeie simți cum sufletul i se umple de fericire. Era magia Crăciunului sau magia dragostei?

Ea urcă în camionetă, în spate, şi se instală pe două lăzi de aparate în timp ce Del luă loc în față.

- La drum! îi strigă ea lui Ben.

***

- Credeam că în seara de Crăciun oamenii rămân acasă, remarcă Gabe, observând circulația aglomerată de pe străzile din New York.

- Sunt multe petreceri în această seară, explică Juan. Aşa este de la sfârşitul după-amiezii.

Gabe nu răspunse. Se gândea la seara sa, la proiectele pe care şi le

făcuse. Ar fi vorbit mai întâi cu Tim, pe care l-ar fi lăsat apoi în mâinile lui Wendy şi ale lui Tootie pentru a-i face o vizită lui Casey.

Ar fi trebuit să fie un Crăciun foarte special, se gândea el. Poate chiar un Crăciun perfect... după răspunsul pe care i l-ar fi dat Casey. Căci avea intenția să-i ceară mâna!

Vom avea oare o şansă să fim fericiți împreună?

în timp ce Ben avansa încet în ambuteiaj, Casey nu înceta să-şi pună această întrebare neliniştitoare. înfățişarea lui Del, plină de ticuri nervoase, îi amintea de scopul expediției lor. De cât timp se străduia ca să facă această seară posibilă? Pentru ca Del s-o găsească, în sfârşit, pe Cathy? Gabe o acuzase adesea că are o idee fixă şi avea dreptate. Tânăra femeie îşi dădu seama că reunirea bunicului cu nepoata sa devenise în ochii săi mijlocul de exorcizare a propriului trecut. Dacă se întâlneau datorită ei, atunci bucuria lor ar face propria-i suferință mai suportabilă.

Casey înțelegea acum de ce Gabe investise atât de mult în cămin, de ce se străduia atât ca să-i ajute pe alții. "Cu cât dăruieşti dragoste, cu atât ai mai mult de dăruit", îi spusese el. Câtă dreptate avea!

Gândurile sale se îndreptară către el şi la relația lor care evoluase în ultimul timp. îl iubea. Niciodată n-ar fi crezut, înainte de a-l cunoaşte că cineva ar fi putut să-i schimbe părerile. Si mai ales Gabe Wheeler!

Se produsese un miracol. Casey se îndrăgostise de el!

"Dar, ce voi face acum?" se întreba neliniştită.

- Câte minute se scurg acum între două contracții? întrebă Gabe.

- în jur de zece minute, răspunse Joey.

Acesta luase loc pe bancheta din spate cu soția sa, care-şi pusese

capul pe genunchii lui. El îi ştergea faţa cu un şerveţel umed şi o ţinea de mână.

- Mi-e foarte rău, declară ea cu o grimasă.

- Mama mi-a povestit că a născut toţi copiii acasă, doar cu o moaşă, nu cu un medic, îşi aminti Joey, cu voce tare. Eu o credeam, dar acum mă întreb dacă nu-mi spunea poveşti!

- Sper că nu voi naşte fără medic! exclamă Mary.

- Multe femei nasc astfel în fiecare zi, pentru că nu au timp să meargă la spital, spuse Gabe pentru a o calma.

- Ei bine, prefer să nu fac parte dintre ele, răspunse Mary. Gabe surâse. Se întreba, în sinea sa, cum ar fi reacţionat Casey dacă ar fi fost în locul lui Mary. Ar fi fost nerăbdătoare, ca de obicei! Deodată, speră că, într-o zi, va avea şansa s-o ajute să aducă pe lume un copil....................

- De unde vin toate aceste maşini? întrebă Casey, agasată.

- Este Crăciunul, îi aminti Ben. Stii, sunt oameni care-l sărbătoresc!

- Da, mi-am dat seama! Dar, n-ar fi trebuit să fie acasă, cu familiile lor?

- Unii dintre ei merg cu maşinile lor pentru a-şi întâlni familia, îi explică Ben, cu răbdare.

- Sper că vom reuşi s-o găsim pe Cathy, interveni Delbert. N-aş suporta ideea că va petrece Crăciunul singură.

- Nu vă faceţi griji, domnule Cramer, răspunse Casey, bătându-l pe umeri. Dacă nu va fi la adresa care ni s-a dat, tot o vom găsi.

Numai dacă dorea să fie găsită, se gândi ea, deodată neliniştită.

- Ninge din ce în ce mai tare, declară Juan. Sper că nu vom rămâne blocați aici pentru mult timp.

Gabe se întoarse şi privi bancheta din spate.

- Cum se simte?

- Are contracții din şapte în şapte minute, răspunse Joey. Dar chiar şi culcată, nu este instalată confortabil aici.

- Cu un pic de şansă, nu va dura mult timp, declară Gabe.

în mintea sa, îşi încrucişă degetele. Nu prevăzuse că o va ajuta pe Mary să nască într-un taxi, în mijlocul ambuteiajului.

- Spitalul este departe? întrebă Juan.

- Ce? exclamă Joey, cuprins de panică. Eşti şofer de taxi şi nu ştii unde este spitalul?

-Abia am sosit în New York şi, practic, nu cunosc oraşul.

- Nu este nimic grav, spuse Gabe pentru a-i calma pe cei doi. Cunosc eu bine străzile.

Chiar în acel moment, se auzi un trosnet teribil.

- Ce este asta? strigă Casey tresărind.

- Am putea spune că este o explozie, răspunse Ben.

- Da, este posibil, continuă ea. Priviți! Se văd luminițe care clipesc în depărtare.

Imediat le parveni în urechi sunetul asurzitor al sirenelor poliției în timp ce girofarele se concentrau la începutul străzii. Casey simți cum i se trezeşte imediat instinctul de ziarist.

- Dacă aş merge pe jos până acolo, poate aş afla ce s-a întâmplat, sugeră ea.

- Şoseaua este acoperită cu zăpadă, o preveni Ben. Eşti sigură că

vrei să te plimbi pe o asemenea vreme cu tocuri înalte?

- Nu te nelinişti pentru mine, replică ea. Nu sunt o debutantă. Rămâi cu Ben, domnule Cramer. Nu lipsesc mult.

- Merg să văd unde pot să găsesc o ambulanță, spuse Joey, ieşind din taxi.

Mary scoase un țipăt înspăimântat, încercând să-l rețină.

- Joey!

- Nu te nelinişti, draga mea, mă întorc repede, îi promise el.

Dacă nu găsesc o ambulanță, voi telefona la spital pentru a cere ajutor. Acest ambuteiaj ar putea să ne țină aici toată noaptea.

în timp ce Gabe privea pe geam, o zări pe Casey care venea către ei, traversând ceea ce semăna tot mai mult, cu un ocean de maşini. El ieşi şi-i făcu semn cu mâna.

- Hei, Casey! Pe aici!

Tânăra femeie îl zări şi se îndreptă cu paşi mari spre taxiul lor.

- Ce face Mary? strigă ea, apropiindu-se.

- Bine, răspunse el, ieşind din vehicul. Urcă la noi.

- Nu, mulțumesc, vroiam să ştiu ce se petrece.

- Cu escarpenii tăi! exclamă el. Ninge, în caz că nu ai remarcat!

- Da, am văzut, răspunse ea cu un surâs radios. Este frumos, nu-i aşa?

Gabe izbucni în râs şi o luă în brațe.

- Acum o lună, n-ai fi găsit frumos acest timp. Ai fi tunat şi fulgerat împotriva neplăcerilor pe care le aduce zăpada.

- Ai dreptate, dar este Crăciunul! replică ea.

- Da, este Crăciunul...

Rămaseră o clipă privindu-se drept în ochi şi tânăra femeie întoarse capul roşind.

- Mary se simte bine? reluă ea.

- Aproape. De ce nu rămâi aici? Joey a plecat spre locul exploziei să caute o ambulanţă şi ar putea să ne povestească ce s-a întâmplat. Aşteptându-l, Mary va avea nevoie de puţină încurajare.

Văzând faţa viitoarei mame contractată de durere, Casey nu ezită şi urcă în taxi, în spate.

- Cum te simţi, Mary? o întrebă ea, ştergându-i fruntea.

- Contracţiile sunt din ce în ce mai dese, răspunse aceasta.

- E bine. Cu puţină şansă, vom pleca de aici înainte de a veni copilul. în tot cazul, şi-a ales o noapte remarcabilă pentru a-şi face intrarea în lume!

Gabe îi căută privirea în penumbra habitaclului.

-Am impresia că această noapte va fi remarcabilă din mai multe motive! declară el.

Capitolul 11

- Ce se întâmplă? strigă Casey.

- Este vorba de noul imobil, cel care este în curs de construcţie, răspunse Joey gâfâind, urcând în taxi. S-a prăbuşit o parte din structură. Poliţia era deja acolo pentru a reglementa circulaţia.

- Dar nimic nu mişcă, observă Casey.

- Este o dezordine de necrezut, răspunse tânărul. N-am văzut niciodată aşa ceva.

în acel moment, Mary scoase un geamăt şi soţul său întoarse spre ea o faţă neliniştită.

- Cât timp trece acum între contracţii? întrebă el.

- Sapte minute, răspunse Mary. Cred că nu va întârzia.

- Sper ca bebeluşul nostru să aştepte până ajungem la spital! declară Joey.

- Suntem doi, murmură Casey.

- Trei! exclamă Mary, cu un geamăt de durere.

- Gabe a plecat să te întâlnească, reluă Casey! L-ai văzut?

- Da, discută cu un bărbat de pe şantier.

- Un bărbat!

Joey aprobă din cap. Ed Haynes, se gândi Casey.

- Mă tem că nu putem ieşi de aici mult timp, declară Juan.

- Poate trebuie să apelăm la poliţişti, sugeră Joey. Ei ar putea s-o ducă pe Mary la spital.

- Nu! strigă ea. Nu plec nicăieri fără tine!

- Trebuie să fim rezonabili, draga mea, răspunse el. Gândeşte-te la bebeluşul nostru. Nu poate să vină pe lume într-un taxi!

- Mi-e frică, Joey, murmură tânăra femeie. N-aş putea să rămân singură.

Casey se agita pe scaunul său şi încerca să vadă camioneta studioului în ambuteiaj. Probabil că Delbert ardea de nerăbdare... Dar ce putea să facă într-o situaţie atât de încurcată?

Deodată, pagerul ei începu să vibreze.

- Revin imediat, zise ea deschizând portiera.

- Unde te duci? se nelinişti Juan.

- Merg să caut un telefon. Revin într-un minut.

Traversând marea de maşini, ajunse pe trotuar şi se îndreptă spre prima cabină telefonică.

- Sper că este important, mormăi ea căutând o monedă în poşetă.

Dar, chiar dacă era important, nu putea să fie mai important decât ceea ce făcea acum.

Apelul venise de la Nina şi Casey o sună imediat.

- Eu sunt, zise ea. Ce s-a întâmplat?

- Unde eşti?

- Nu m-ai crede dacă ți-aş spune! exclamă tânăra femeie. Un imobil se prăbuşeşte şi sunt prinsă de un secol într-un ambuteiaj, la bordul unui taxi, cu o femeie care este gata să nască şi cu un fost pastor care îşi regăseşte credința şi doi prieteni vechi care nu s-au văzut de o eternitate. Unul dintre ei îşi va găsi, poate, în această seară, nepoata fugară, dacă nu mă rechemi la studio şi nu faci să sară în aer această seară.

- Fii calmă, replică Nina, râzând. Ceea ce vreau să-ți cer nu-ți va crea nici cea mai mică problemă.

- Nu cred nici un cuvânt, dar te ascult...

- Vreau să te ocupi de accidentul din imobilul Haynes. Nimeni nu poate ajunge acolo din cauza circulației şi cerul te-a plasat acolo. Eşti cu Ben, nu-i aşa?

- Da, într-un fel...

- Cum aşa? întrebă Nina, surprinsă.

- Am părăsit camioneta ca s-o ajut pe Mary. Ea poate să nască dintr-o clipă în alta. Ben trebuie să fie şi el prins în acest dop infernal, dar...

- Caută-l, o întrerupse producătoarea.

- Vorbeşti ca şi când ar fi o problemă de viață şi de moarte!

- Aşa şi este! Trei oameni sunt prinşi sub dărâmături. Seful şantierului şi doi muncitori.

Si, cu aceste cuvinte, Nina închise.

Creierul lui Casey funcţiona metodic în timp ce traversa din nou fluviul de maşini pentru a regăsi taxiul lui Juan. A o căuta pe Cathy era imposibil până când nu se termina cu amtuteiajul şi astfel, avea timp să se ocupe de misiunea încredinţată de Nina. Apoi, ea şi Delbert ar putea s-o găsească pe tânăra fată. Sperând că nu va fi prea târziu...

- Trebuie să-l găsesc pe cameraman, anunţă ea când ajunse la taxi. Patronul meu vrea să fac un reportaj despre accident. Vreau să-i cer lui Del să vină cu voi şi dacă veţi reuşi să scăpaţi din acest necaz înainte de a mă întoarce, să mergeţi direct la spital. Vă voi întâlni mai târziu. Situaţia pare gravă acolo, adăugă ea, arătând către locul imobilului. Seful de şantier şi doi muncitori sunt prinşi sub dărâmături.

Joey şi Mary schimbară o privire şi Juan se întoarse pentru a-i lua de mână.

- Casey, declară Mary cu o voce neliniştită, tatăl lui Joey este şeful de şantier de la imobilul Haynes.

Casey îi privi pe toţi trei, incapabilă să scoată un cuvânt.

- Ce ai mai făcut, Ed? strigă Gabe furios. Trebuie să moară trei oameni ca să înţelegi că nu poţi face economii pe şantierul tău?

- Tu întotdeauna m-ai făcu responsabil pentru toate nenorocirile din lume, răspunse Haynes pe un ton dispreţuitor. Chiar şi pentru acest accident.

- De data aceasta nu eu sunt cel care trebuie convins, îi răspunse Gabe.

Cred că autorităţile abilitate vor avea multe de spus despre modul în care îţi conduci afacerile.

- Sunt atâţia ani de când fac afaceri şi nu au găsit nimic să-mi

reproşeze.

- Mai devreme sau mai târziu, vei plăti pentru faptele tale.

La această remarcă, Haynes izbucni într-un râs răutăcios.

- N-ai pierdut obiceiul de a ține predici, domnule reverend?

- Acum nu vorbesc ca pastor, replică Gabe, ci ca unul care acordă mai multă importanță vieții omeneşti!

- Păcat că nu ai arătat această generozitate în seara în care fiica mea te-a lăsat să-l păzeşti pe nepotul meu, pe care l-ai abandonat în mâinile unei baby-sitter care...

înainte de a avea timp să-şi termine fraza, Gabe îi aplică o directă în bărbie. Ed Haynes se clătina încă atunci când Casey şi Ben, care auziseră sfârşitul conversației s-au interpus între cei doi bărbați.

- Gabe, opreşte-te! strigă tânăra femeie. Nu merită să te superi!

- Ai face mai bine s-o asculți pe această persoană, declară Haynes, recăpătându-şi calmul şi cinismul. Aş putea să te trimit la închisoare pentru asta... Si de altfel, mă întreb de ce n-aş face-o.

- Nu mi-e frică de tine!

- Gabe! strigă Casey.

- întotdeauna ai fost violent, reluă Haynes. De aceea Lizei îi era frică de tine!

- Minți! urlă Gabe, furios. Lizei nu i-a fost niciodată frică de mine!

- Adevărat? Atunci de ce crezi că a fugit la Paris?

- Pentru că ai trimis-o, răspunse Gabe. Aşa-zis, pentru a o ajuta să treacă peste doliul după moartea lui Benjamin.

- Ti-ai repetat această poveste atât de mult timp încât ai ajuns s-o şi crezi, nu-i aşa? întrebă Haynes rânjind.

- Aşa mi-a spus Liza.

- Evident! îi era atât de frică, încât îți povestea orice!

- Ajunge! strigă Casey, pe un ton sec. Trei oameni sunt prizonieri sub dărâmături şi voi doi nu vă gândiți decât să vă certați dacă Lizei îi era sau nu frică de soțul său. Totul este ridicol!

Făcând un semn către cameraman, tânăra femeie se îndreptă spre locul accidentului.

Surprins de explozia ei de furie, Gabe o privi îndepărtându-se fără să înțeleagă ceva. Ce s-a întâmplat? O urmă nedându-i atenție lui Haynes, care continua să protesteze.

- Aici Casey Tucker, de la locul viitorului Haynes Tower sub tone de dărâmături! O parte din structura noului zgârie-nori s-a prăbuşit, îngropându-l pe şeful de şantier Mario Rizzo şi pe doi din oamenii săi, George Miller şi Sam Harris.

în fața camerei, Casey părea concentrată asupra reportajului său şi perfect profesională. Nu privea niciodată către Gabe, care stătea lângă Ben, şi nu lăsa deloc ca figura ei să exprime chinul şi furia ce le simțise văzându-l atât de preocupat de fosta lui soție.

- Cum puteți vedea în spatele meu, continuă ea, echipele de ajutor sunt deja aici şi încearcă să comunice cu oamenii, pentru a se asigura că mai sunt încă în viață.

în acel moment, Del îl întâlni pe Gabe şi se aplecă la urechea acestuia.

- A zis Mario Rizzo? întrebă el.

- Da, de ce?

- Am cunoscut, odinioară, pe un Mario Rizzo, în Florida. Eram tineri, ştrengari pe vremea aceea...

- Tatăl meu a locuit în Florida, înainte de a o întâlni pe mama şi a

se căsători.

Delbert se întoarse către Joey, care stătea în spatele lui.

- Tatăl tău?

- Da. Mario Rizzo este tatăl meu.

- Nu ştiu dacă este vorba de acelaşi Mario, dar...

- Cred că îmi amintesc că lucra pe un vapor de pescuit, continuă Joey. Ne povestea câteodată despre doi tovarăşi, Juan şi Hokey...

- Hokey era numele meu în acea perioadă! exclamă Delbert. Atunci, tatăl tău este vechiul meu tovarăş...

Bucuria care îi lumină faţa se stinse deodată, când îşi dădu seama de situaţia în care se găsea vechiul lui prieten.

- Aşteaptă puţin, strigă Joey. Ai zis că l-ai cunoscut pe Juan când erai în Florida, nu-i aşa?

- Atunci, fratele lui Tootie este acel Juan pe care îl cunoştea şi tatăl meu?

- Da, răspunse Del. Eram nedespărţiţi, pe vremea aceea.

Trei dintre cei mai buni prieteni din lume.

Casey, care terminase intervenţia televizată, schimbă câteva cuvinte cu Ben care continua să filmeze operaţiunile de căutare şi-i reîntâlni pe cei trei bărbaţi.

- Atunci, îl întrebă ea pe Gabe, tu şi socrul tău aţi ajuns la o concluzie cu privire la conversaţia pasionată despre angoasele Lizei?

- De ce eşti atât de furioasă? o întrebă Gabe, surprins.

- Furioasă? Dar nu sunt furioasă...

- Dacă nu eşti furioasă, atunci eu sunt Josephine Baker!

- De acord, sunt furioasă, răspunse ea. Ai înţeles în ce măsură eşti

încă prizonierul trecutului tău?

- Prizonierul trecutului meu? Crezi că n-am întors pagina căsătoriei mele?

-Sunt convinsă! Este suficient să văd cum reacționezi de fiecare dată când e vorba de acest subiect. Gabe, eşti îndrăostit în continuare de ea!

Cu aceste cuvinte, Casey întoarse patele şi încercă să se îndepărteze când Gabe o prinse de braț.

-Nu mai sunt îndrăgostit de fosta mea nevastă, ți-am mai spus, exclamă el.

- Faptele dezmint vorbele tale, replică ea. Acum, dacă îmi permiți, vreau să văd dacă Juan a reuşit să degajeze taxiul sau Mary ar putea naşte dintr-un moment în altul.

Gabe o urmă fără să spună ceva. Nu-şi credea urechilor. Casey era geloasă!

***

- Joey! Unde eşti, Joey? strigă Mary.

O grimasă de durere îi deforma frumoasa figură atunci când intervenea o nouă contracție.

- Se întoarce, îi răspunse Juan. A plecat pe şantier să vadă dacă ne poate ajuta cineva să ieşim de aici.

Casey urcă în maşină şi se aşeză alături de Mary.

- Speram că ați reuşit să ajungeți la spital în tot acest timp...

- Eu mă întreb când vom putea ieşi din acest ambuteiaj, declară Juan. Poate când micuțul va avea vârsta să meargă la şcoală.

- Oh, vă rog, exclamă Mary. Nu glumiți cu asta!

- La cât timp simţi contracţiile? întrebă Casey.

- în mai puţin de cinci minute...

Juan şi Casey schimbară o privire neliniştită atunci când Gabe veni şi luă loc în faţă.

- Cum îi mai este? întrebă el.

- Până în prezent, bine, răspunse Juan. Dar nu ştiu cât timp...
Casey nu ridicase capul şi Gabe îi puse o mână pe umăr.

- Mă gândeam la ce am spus, murmură el.

- N-are importanţă.

- Casey, te iubesc.

înainte ca ea să răspundă, Mary scoase un ţipăt şi se agăţă de mâna ei cu toate forţele.

- Aceste contracţii sunt mai puternice decât cele de dinainte, strigă ea. Pentru Dumnezeu, faceţi ceva!

- Juan, trebuie să plecăm de aici, declară Casey, altfel ne pregătim de naştere!

Juan ridică ochii spre cer şi-şi făcu semnul crucii.

- Dios!

- Eşti şofer de taxi, reluă Casey. N-ai fost niciodată moaşă?

- Practic această meserie din această dimineaţă. Si n-am fost prevenit că trebuie să ai pregătire de infirmier ca să poţi conduce un taxi la New York!

- Păcat, ne-ai fi fost de ajutor.

Privind figura crispată a lui Mary, Gabe înţelese deodată că trebuia să se aştepte la ceea ce este mai rău. Nu vor ajunge niciodată la timp la spital.

-Juan, zise el cu o voce fermă, du-te la restaurantul de vizavi şi cere-le şervete şi apă caldă. Si o pereche de foarfece.

-Am eu foarfece, răspunse Casey căutând în poşetă.

- Perfect, zise el, luându-le. Parcă sunt noi.

- Dar trebuie să le sterilizăm...

- Totul trebuie sterilizat.

- Unde este Joey? întrebă Mary.

- încearcă să-l ajute pe tatăl său, răspunse Gabe.

El ieşi din taxi şi urcă în spate, ca s-o ajute pe Mary să se aşeze mai confortabil.

- Sper că se va întoarce destul de repede pentru a vedea naşterea copilului său, murmură Casey.

- Când a înțeles că este vorba de tatăl său prins între dărâmături, cred că i-a fost teamă că nu va avea niciodată posibilitatea de a se împăca şi a şterge tot ce i-a separat, explică Gabe. El ştia, de asemenea, că vom avea noi grijă de Mary. Si, nervos cum este, este mai bine să nu fie aici.

- El a suferit întotdeauna din cauza certei cu familia sa, declară Mary cu o voce slabă. Nu vroia să admită că suferea mult pentru că nu-i mai vedea. Sper că va avea ocazia să se împace cu tatăl său. Dacă i se va întâmpla ceva domnului Rizzo, Joey al meu îl va purta pe conştiință până la sfârşitul zilelor sale.

- Eu cred că totul se va sfârşi cu bine, declară Gabe.

O nouă contracție îi smulse un țipăt lui Mary.

- Dar ce face Juan? murmură el. Contracțiile sunt din ce în ce mai dese.

O clipă mai târziu, şoferul sosi alergând, cu brațele pline de prosoape şi cu o găleată pentru şampanie plină cu apă caldă.

- Ați auzit? strigă el urcând în maşină. Au reuşit să-i găsească. Pompierii i-au scos pe cei trei oameni de sub dărâmături.

- Sunt bine? întrebă Casey.

- Da, sunt bine, răspunse Juan. îi vor duce la spital, dar nu sunt răniți grav.

- Este un miracol, murmură Mary.

- Da, un adevărat miracol, repetă Gabe.

El ridică privirea care se întâlni cu cea a lui Casey.

Juan plecă să caute o ambulanță şi reveni în câteva clipe cu Joey.

- Vor veni! strigă el urcând în maşină. Ne vor aduce ajutoare.

- Mi-e frică să nu sosească prea târziu, răspunse Gabe.

- Vine copilul? întrebă Joey, cuprins de panică.

Gabe dădu afirmativ din cap.

- împinge Mary. împinge!

Un țipăt îi scăpă tinerei femei pe care efortul şi durerea o tăiau în două.

- Joey! strigă ea. Ia-mă de mână!

- Draga mea, îmi pare rău că am sosit atât de târziu...

- Nu-i nimic grav, murmură ea. L-ai văzut pe tatăl tău?

- Da. Va sosi în câteva minute.

- Aici? întrebă Casey, surprinsă. Credeam că i-a transportat la spital.

- Pe alți doi, dar pe el nu. Nu are nici o zgârietură. Au fost prinşi la subsol şi n-au nici o rană. Dar i-a fost frică pentru viața sa şi cred că s-a bucurat să mă vadă.

- încă o dată, Mary, interveni Gabe. împinge!

Totul se desfăşură apoi foarte repede. Tânăra femeie, cu fața plină de sudoare, făcu un ultim efort şi, câteva secunde mai târziu, în habitaclu răsună un țipăt. Bebeluşul, foarte roşu şi dând din mâini şi din picioare, apăru pe lume.

- Este o fată! strigă Gabe.

Juan aruncă o privire spre cer.

- Este douăsprezece şi un sfert noaptea. Un adevărat copil de Crăciun!

- Eram siguri că va fi un băiat...

Zăpăcit, Joey îl privea pe Gabe care tăia cordonul ombilical şi începea să o spele pe fetiță.

- Eşti decepționat? întrebă Casey.

- Cu siguranță, nu! răspunse noul tată. Este adevărat că nu ne-am gândit să căutăm un nume feminin.

- Am o sugestie, propuse Gabe.

- Care?

- De ce să nu se numească Noelle?

Capitolul 12

Casey privea cum infirmierele o scoteau pe Mary şi pe fiica ei din ambulanță şi o duceau în sala de urgență. Joey le urma fără a lăsa mâna lui Mary.

Ea le urmă când o maşină se opri în spatele ambulanței. Un bărbat de o anumită vârstă ieşi în grabă.

- Eu sunt bunicul! strigă el, încântat. Eu sunt bunicul!

Mario Rizzo se precipită către uşă, iar Casey nu-şi putu reține un surâs. Să vadă moartea atât de aproape îi schimbase în totalitate

sentimentele pe care le nutrea cu privire la fiul său şi la nora sa! Gabe avea dreptate: Crăciunul era propriu miracolelor!

Gabe! Tânăra femeie se întoarse şi-l zări vorbind cu şoferul de pe ambulanţă. Văzând-o, el întrerupse conversaţia şi-i veni în întâmpinare.

- Pentru tine este o zi ca toate celelalte, nu? o întrebă el, surâzând.

Casey izbucni într-un râs vesel.

- îmi pare rău că te decepţionez, dar dacă am văzut multe lucruri în viaţa mea, n-am asistat încă la o naştere. Si mai ales, într-un taxi, în mijlocul unui ambuteiaj în New York!

Gabe o luă de braţ şi se îndreptă către recepţie pentru a şti în ce cameră fusese transportată Mary.

- Etajul trei, camera 305, îi anunţă secretara.

- Nu era Mario Rizzo cel pe care l-am văzut când vorbeam cu şoferul de pe ambulanţă? întrebă Gabe în timp ce mergeau spre ascensor.

- Ba da! întâlnirea sa cu cea cu coasa i-a schimbat viziunea asupra lucrurilor.

- Si să nu mai vorbim de nepoţică, adăugă Gabe.

Ascensorul se opri şi amândoi intrară în maternitate. Joey şi tatăl său se postaseră înaintea unui geam, admirând-o pe micuţa Noelle, de care se ocupau infirmierele. Se apropiară de cei doi bărbaţi şi Gabe îl atinse afectuos pe umeri pe Joey.

- Toate felicitările! îi spuse surâzând.

- Sunt foarte fericit! exclamă tânărul. Nu-i aşa că este frumoasă? Un adevărat îngeraş!

- Cum se simte Mary? întrebă Casey.

- Foarte bine. Este în camera sa şi se odihneşte.

- Aş vrea s-o îmbrăţişez înainte de a pleca.

- Pleci? repetă Gabe, înspăimântat.

- Mai am o misiune de îndeplinit, îl lămuri ea. Delbert şi cu mine trebuie s-o căutăm pe Cathy. Asta făceam când am fost reţinuţi în ambuteiaj. Acum că totul este în ordine aici, trebuie să mă întorc la camionetă şi să-l caut pe Del.

Cu tot ce s-a întâmplat, mi-e frică să nu-l fi pierdut...

- Crezi că s-ar fi întors la cămin? întrebă Gabe.

- Mă îndoiesc... El avea numele şi adresa celei care m-a contactat şi mă întreb dacă nu s-a dus singur să-şi caute nepoata.

Gabe îşi amintea ce se petrecuse ultima dată când Casey avusese o întâlnire cu un pretins informator şi simţi un fior pe şira spinării.

- Atunci, cred că trebuie să ne grăbim să-l întâlnim!

Străzile pline de ceaţă erau sumbre şi din gură ieşeau vapori, ca într-un film de groază. Erau puţine maşini şi nici un pieton. Ben parcă la intrarea unei străduţe sinistre şi aşteptă ca Gabe şi Casey să coboare.

- Ne aştepţi aici, îi spuse Casey şi dacă se petrece ceva, chemi poliţia.

- Am înţeles, răspunse el.

Găsiră imobilul fără dificultate, dar nici urmă de Delbert.

- Du-te să vezi dacă nu este pe ţărm. Eu merg s-o caut pe Cathy.

Zicând asta, Casey îi întinse o bară de fier lui Gabe, care o privi neîncrezător.

- De ce îmi dai aşa ceva?

- Pentru protecția ta. Priveşte în jurul tău, Gabe: nu suntem chiar în Disneyland!

- Nu încape discuție că n-am s-o folosesc...

- Dacă îți este viața în joc, îl întrerupse el, vei fi surprins de viteza cu care o vei folosi! Haide, Wheeler, la muncă! Găseşte-l pe Del!

înainte să fi avut timp s-o oprească, tânăra femeie intră în imobil. Gabe începu să inspecteze străduța, cu bara de metal împotriva voinței sale. Nu-i plăcea asta, dar Casey avea dreptate: vecinătățile nu-i inspirau nici o încredere!

Căută un moment care îi păru o eternitate şi reveni spre imobilul unde intrase Casey, când o siluetă ieşi brusc din ceață în fața lui.

- Ei, Del! strigă el.

Silueta se întoarse.

- îți repet ce i-am spus şi bătrânului: nu este nici o Cathy aici!

Femeia care vorbea era mică şi slabă, cu o figură cu trăsături dure înconjurate de meşe brune, în dezordine.

- Lasă-mă să-ți arăt o fotografie...

Casey se răsuci pentru a încerca să arunce o privire în interiorul apartamentului.

Chiar dacă acesta părea gol, avea convingerea că femeia o mințea.

- Nu vreau să văd fotografia, îi răspunse aceasta. Nu e nici o Cathy aici şi gata.

Vru să-i închidă uşa în nas, dar Casey puse piciorul în deschizătură.

- Mi s-a spus că este aici, insistă ea.

- Ei bine, cine ți-a spus este un mincinos!

- Vicky? Ce se întâmplă?

Auzind tânăra voce feminină care venea de pe scară, amândouă se întoarseră. Tânăra care vorbise nu avea mai mult de optsprezece ani, chiar dacă machiajul gros care îi acoperea fața îi ascundea trăsăturile.

Purta uniforma neagră şi ajustată a chelnerițelor pe sub un mantou de lână falsă.

- Cathy Vincent? întrebă Casey.

Tânăra se întoarse şi începu să alerge.

- Am fost la această adresă pe care i-a dat-o cel care a contactat-o pe Casey, dar femeia mi-a spus că acolo nu era nici o fată şi că locuia singură.

Delbert avea un aer de profundă disperare atunci când îi povestea lui Gabe şi acesta simți cum i se strânge inima de tristețe.

- Este posibil să mintă, remarcă el. Numai dacă nu vrea să fie găsită.

- Dar de ce micuța mea Cathy nu vrea să mă vadă? exclamă bătrânul.

- Ea nu ştie că o cauți, sublinie Gabe. Dacă frecventează oameni dubioşi, îi este poate frică de poliție.

- Sărmana micuță, murmură Del. Sper că ea...

Nu fu nevoie să termuine: Gabe înțelesese ce vroia să spună.

- Cathy!

Cei doi bărbați întoarseră capul în direcția de unde se auzea vocea feminină. Gabe văzu o tânără alergând pe stradă, urmată îndeaproape de Casey.

- Cathy, aşteaptă! striga aceasta din urmă.

- Cathy! repetă Del, începând să alerge la rândul său.

Gabe îl urmă, dar se angaja într-o alee transversală pentru a încerca să-i taie calea tinerei fete, înainte ca aceasta să poată lua metroul sau să sară într-un taxi şi să le scape. El ajunse în strada următoare chiar în faţa ei.

- Cathy, opreşte-te! îi ordonă el.

- Lasă-mă să plec! strigă ea la capătul puterilor. Te rog...

- Calmează-te, Cathy, te căutăm de mult timp.

- Nu vreau să mă mai întorc acolo, continuă ea, plângând. Vă rog, nu mă trimiteţi acolo.

- Cathy!

Tânăra se întoarse, în timp ce Delbert se apropia. Ea îl privi o clipă cu un aer neîncrezător, ca şi cum nu putea să-şi creadă ochilor. Casey fu ultima care ajunse.

- Cathy, exclamă ea, abia răsuflând. Iată-l pe bunicul tău.

- Când am venit, tu erai plecată...

Instalat în camionetă, Delbert îşi ţinea nepoata lângă el şi Cathy plângea pe umărul lui cu suspine de copil.

- Nu puteam să mai rămân! exclamă ea. Nu în casa aceea, după ce a murit mama!

- Dacă măcar aş fi ştiut, aş fi venit când aveai nevoie de mine.

- Vroiam să te previn, dar mama mi-a interzis să-ţi telefonez, continuă ea. Tu nu mă vrei, nu-i aşa?

- Scumpa mea, cum aş putea să nu te vreau?

Suspinele o împiedicau să continue şi Del îi mângâia capul cu o

mână părintească. Si el avea ochii plini de lacrimi.

Aşezați în față lângă Ben, Gabe şi Casey nu îndrăzneau să vorbească.

Casey se gândea la familia sa pierdută pentru totdeauna şi o invidia pe Cathy pentru un bunic atât de iubitor, un bunic care nu a ezitat să rişte totul pentru a o găsi şi care îi va dărui un cămin.

Va avea şi ea aceeaşi şansă?

- Cred că ştiu la ce te gândeşti, declară deodată Gabe.

- Sunt atât de transparentă? îl întrebă ea, cu un surâs trist.

- Destul, pentru cine ştie să te privească.

- Nu pot face pasul înapoi, ştii, dar câteodată... Câteodată nu mă pot împiedica să mă gândesc la ceea ce ar fi putut să fie.

- Cunosc această impresie.

- Da, îmi imaginez.

- Sunt aproape zece ani şi Benjamin îmi lipseşte mereu.

- Stiu, zise ea, luându-i mâna. Dar ai altă şansă, cu Tim. Ai vorbit cu el?

- Nu, n-am avut timp. Eram gata s-o fac când ai sosit. I-am promis că vom avea o discuție când mă întorc. Dar mă tem că trebuie să aştepte până mâine.

- S-ar zice că ți-e frică. N-ai să te răzgândeşti acum, nu-i aşa? i se adresă ea.

- Sigur că nu, răspunse el, ridicându-se. De fapt, am planuri foarte precise pentru viitor.

- Tim, am angajat un detectiv particular s-o găsească pe mama ta.

Tim, care tocmai terminase un mic dejun pantagruelic, ridică

ochii mirați spre Gabe.

- Nu o vei găsi, răspunse el. Sunt sigur că acum este în California.

Tim nu vorbea niciodată de masa sa, aşa că remarca sa îl surprinse mult pe Gabe.

- Ea ți-a spus că pleacă acolo? îl întrebă el.

- Nu, nu mi-a spus niciodată nimic. Dar vorbea mult. Si avea multe reviste despre California pe care le citea fără încetare.

- Atunci, acolo o vom căuta.

- Ea nu vrea să fie găsită, observă copilul. Si de ce trebuie s-o căutăm?

- Nu vrei s-o revezi?

- Nu, răspunse Tim cu o voce plină de amărăciune. Ea nu mă vrea şi acum nu o vreau nici eu.

- Totuşi, trebuie s-o găsim şi s-o aducem aici, cel puțin pentru o scurtă perioadă de timp.

- De ce?

- Pentru că, dacă nu ai nici o obiecție, mi-ar plăcea să-ți fiu mai mult decât un tutore. Aş vrea să te adopt, dacă şi tu eşti de acord.

- Să mă adopți? repetă copilul făcând ochii mari.

- Da, dacă şi tu vrei!

Tim lăsă să-i cadă lingurița şi sări de gâtul lui Gabe pentru a-l îmbrățişa.

- De când am venit aici, visez adesea că eşti tatăl meu, şi că am şi o mamă care mă iubeşte şi că trăim împreună!

El începu să plângă şi Gabe simți cum i se umezesc ochii.

- Ei bine, băiatul meu, îți promit că voi face totul ca să-ți realizezi

visul. îți promit.

-A fost delicios!

Satisfăcută, Casey, puse furculița jos şi contemplă masa. înainte de a trece să cineze la ea, Gabe cumpărase stridii, somon, un curcan cu castane şi un suculent tort de înghețată. A fost cea mai frumoasă cină de Crăciun. De fapt, pentru prima oară de la noaptea în care pieriseră părinții săi, se simțea eliberată de trecutul său.

- Mă gândeam că vei veni cu Tim, zise ea, răsturnându-se pe canapea. I-ai vorbit de proiectul de adopție?

Gabe luă loc alături de ea şi tânăra femeie se apropie de el.

- Da, în această dimineață.

- Si cum a reacționat?

- La început a fost contrariat, când i-am spus că vroiam s-o caut pe mama sa.

- Nu i-ai explicat de ce? exclamă Casey.

- B da, dar vroiam mai întâi să ştiu ce părere are despre ea. Răspunsul a fost clar: nu vrea s-o vadă. Atunci, i-am anunțat intenția de a-l adopta.

- Si ce-a zis?

-Că nutrea un vis secret de când a venit la cămin: să mă aibă ca tată.

- Te adoră! remarcă ea uşurată.

- Este reciproc, crede-mă!

- Da, mi-am dat seama!

- în timpul conversației, Tim mi-a spus şi altceva, continuă Gabe.

în visul lui, avea şi o altă mamă. O mamă pe care s-o iubească.

- Să văd... Cineva pe care o cunoaştem? întrebă Casey, roşind.

- Visul său nu este prea precis la acest punct, dar mi-a dat indicii interesante... Spune-mi, cum te simți după noaptea nebună pe care am petrecut-o ieri?

Mirată că a schimbat subiectul, ea îi aruncă o privire întrebătoare şi rămase tăcută.

- Mi-e teamă ca evenimentele de ieri să nu-ți fi redeşteptat amintiri urâte, reluă el. Mai ales după ce am găsit-o pe Cathy.

- Este adevărat, admise ea, dar acum sunt în stare să le înfrunt.

- Nu mă îndoiesc. Dar te simți capabilă, astăzi, să iei o decizie mare? O decizie care riscă să te angajeze pentru tot restul vieții?

- De ce aceste întrebări? întrebă ea, stânjenită.

- Pentru că vreau să fiu sigur că ai capul pe umeri înainte de a merge mai departe.

Tânăra femeie făcu o mişcare de nerăbdare şi încruntă sprâncenele.

- Capul meu stă bine, Gabe, mulțumesc pentru el. Acum, vrei să-mi spui unde vrei să ajungi?

- Casey Tucker, vrei să fii soția mea?

Epilog

Intrând în camera de zi a căminului, chiar în acea seară, Casey simți o bucurie de copil descoperind marele brad de Crăciun împodobit. O bucurie pe care nu mai credea că o va mai simți.

- Crăciun fericit! scumpa mea!

Gabe o luase în brațe şi o strângea lângă el pentru a o săruta. Casey

simți cum inima îi bate puternic în piept când buzele lor se întâlniră.

- Gabe! exclamă ea, roşind. Ne vede Tim!

- Doarme adânc şi n-am vrut să-l trezesc, o asigură el. Si, de altfel, trebuie să se obişnuiască să-i vadă pe părinții lui sărutându-se.

- Eşti sigur că va fi mulțumit când va afla că ne vom căsători?

- Pot să-ți spun că va fi încântat.

- Oh, Gabe, murmură ea, sărutându-l din nou. întâlnirea noastră este un adevărat miracol.

- Zilele de Crăciun sunt propice pentru aceste lucruri...

- De fapt, exclamă ea, ai veşti de la spital?

- Da, Wendy a vorbit cu Joey la începutul serii, mama şi fiica sunt în deplină formă. Cât îl priveşte pe fericitul tată, nu-şi mai găseşte locul!

- Familia este cu ei?

- Cele două familii. Joey i-a spus lui Wendy că abia se poate respira în sala de aşteptare a maternității. Ea afirmă că el n-a avut niciodată o înfățişare atât de fericită.

- Am impresia că Joey şi Mary nu vor rămâne mult timp la căminul "îngerul păzitor", remarcă ea.

- Nu vor mai reveni, răspunse Gabe. Joey va merge să se ocupe de afacerile lor, dar va locui pentru început la părinții săi. Când soția şi fiica sa vor părăsi spitalul, vor merge la familia lui Mary, până ce Joey va lua primul său salariu. Atunci, vor găsi un apartament pentru ei.

- Primul său salariu?

- Mario Rizzo va căuta un alt loc de muncă şi vrea să-l angajeze cu el şi pe fiul său. Evident că organele publice vor închide şantierul de la Haynes Tower. Steaua norocoasă a fostului meu socru începe să

pălească...

- Cu atât mai bine! exclamă Casey. Dacă Joey vrea, patronul meu este gata să-i ofere un loc de şofer. Dar evident, este normal ca el să prefere să lucreze cu tatăl său. Este minunat!

- în prezent, solidaritatea nu lipseşte în familia Rizzo. Tatăl lui Joey are o reputație excelentă şi va găsi de lucru. Si a promis că nu va accepta decât dacă îl primesc şi pe fiul său. Cred că totul le va merge foarte bine.

- Mary trebuie să fie nebună de bucurie! Da, ce poveste! Când mă gândesc că în dezordinea care domnea ieri seară, Mario Rizzo, Juan şi Delbert s-au regăsit după douăzeci de ani de despărțire!

- Un alt miracol! spuse Gabe râzând. Mă crezi dacă îți spun că toți trei vor să se întâlnească aici în fiecare an, pentru a sărbători regăsirea lor?

- La New York?

- Nu, aici, la cămin!

- Sper că nu vom repeta performanța de ieri seară în toți anii! răspunse Casey, râzând la rândul său.

- Nu ştiu ce cred alții, observă Gabe, dar mă îndoiesc că Mary va fi de acord! Iată, producătoarea ta, Nina Blair, i-a telefonat lui Wendy anunțându-i totalul donațiile pe care le-a strâns studioul tău. Wendy era să aibă un atac! Cu această sumă putem să deschidem un cămin pentru viitoarele mame care s-ar găsi în situația lui Mary.

- Este o idee excelentă! exclamă tânăra femeie. Si Delbert? îmi imaginez că nici el nu va mai rămâne mult timp...

- Nici nu are rost, de acum înainte.

- Cineva vorbeşte despre mine?

Amândoi se întoarseră şi-i descoperiră pe Delbert şi pe Cathy care înaintau ținându-se de braț.

- Ne întrebam unde ați fost! exclamă Casey, bucuroasă să-i vadă.

- Am mers până la catedrala Sfântul Patrick, răspunse Cathy. Este primul nostru Crăciun împreună şi vrem să facem ceva memorabil.

- Cred că ați făcut deja ieri seară, declară Gabe.

- Sunt câteva lucruri pe care le voi putea povesti nepoților mei, exclamă Cathy.

Toți izbucniră în râs şi Cathy se lipi afectuoasă de bunicul său. Văzând-o astfel, strălucind de fericire, era dificil să crezi că era vorba de adolescenta înfricoşată pe care o găsiseră în ajun.

- Când plecați? îi întrebă în cele din urmă Gabe.

- Cred că foarte curând, răspunse Delbert.

- De ce? Este ceva pentru care ar trebui să rămânem? se interesă bătrânul domn.

- Da şi încă ceva foarte bun, răspunse Gabe. Am dori ca voi doi, cu Tim, Joey şi Mary, ca şi Tootie şi Juan, să fiți prezenți la nunta noastră!

Chiar în acel moment, începură să sune clopotele de la toate bisericile din oraş.

Sfârșit